

Giới thiệu Bỏ Người Cưới Ai

Truyện Bỏ Người Cưới Ai, chuyện về một cuộc tình cay đắng, hai người họ là thanh mai trúc mã lớn lên và quen nhau từ nhỏ, tình cảm hai người rất trong sáng và hồn nhiên nhưng không có nghĩa lớn lên là sẽ lấy nhau.

Nhưng khi lớn lên anh chàng này đột nhiên phát bệnh thần kinh với lý do bị bố mẹ bức hôn anh. Nàng luôn vì bạn bè mà không tiếc hy sinh mạng sống thật là có nghĩa khí. Nhưng đây là nói tới chuyện kết hôn không phải là chuyện mà có thể dùng nghĩa khí giải quyết được. Nàng muốn được yêu người mình thích và được kết hôn với người đó, tình yêu là phải xuất phát từ hai phía chứ không phải từ một phía mà thành vì như vậy thì sẽ không hạnh phúc.

Nàng tuyệt đối không đem hạnh phúc mình ra thỏa hiệp, bởi vì anh ta chỉ yêu bản thân mình không hiểu cho cảm nhận của người khác. Đứng trước hắn là một mỹ nhân mà hắn còn không thèm ngó hướng chỉ là thương và lấy nàng. Hắn mang vẻ ngoài hoàn mỹ nhưng nội tâm thì sống khác

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Người Cưới Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 1

Dưới bầu trời âm đêm, muôn vàn ánh sao, bùng sáng một loạt sắc màu nở rộ của hoa lá, cỏ cây tỏa ra từ phía hoa viên nhà Chu gia. Nhưng đêm nay lại mang một không khí âm trầm, u ám, nghe như có tiếng gió rít qua, hàng cây trước cửa sổ lay động trong gió, phảng phất tùy thời theo chỗ tranh tối tranh sáng mà hiện ra một bóng hình.

“Một đêm trăng sáng thích hợp làm trộm treo tường”.

Trong bóng đêm yên tĩnh, La Mật Âu với mái tóc ngắn ôm sát cả khuôn mặt nay lại biến chúng thành một đám hỗn loạn ở trên đầu. Đôi mắt thường ngày so với bầu trời sao còn chói lọi, rực rỡ hơn thì nay lại có vẻ mờ mịt, tầng tầng sương mù, cô đang bọc tấm chăn lụa, mềm mại, ngắm nhìn bóng hình của một thân ảnh cao lớn đang định treo tường rồi đi, mặt đầy đau khổ mà tự giễu.

Đạo này, vách tường nhà cô đã hơn chục lần đón nhận thân ảnh của chính mình, thường xuyên làm trộm treo tường, không phải là tìm người nào đó để gây phiền toái, mà chính là kẻ khổ. Rốt cục, cô cũng đợi được một đêm tĩnh lặng mà suy nghĩ, cô cần phải trốn đi, để mặc anh ta, việc cấp bách trước mắt là cô phải rời khỏi đây, biến mất tăm mất dạng.

Trước kia, cô là tay cự phách leo trèo, chân tay linh hoạt, vừa bấu, vừa tuột, chuyện vượt tường đơn giản như là thói quen ăn cơm hàng ngày của cô. Thế mà, đêm nay chỉ sợ không được dễ dàng như trước.

Vì cô đang bị thương ở chân!

Nghĩ tới chuyện này cô lại nhớ cái tên đã hại cô bị thương, tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhiệt độ cơ thể cũng vì thế mà bùng nổ tức giận nhưng tìm lại được mạnh, lý trí không ngừng trách cứ bản thân cô đã không bảo hộ tốt được thân thể của mình, giờ phải làm sao, đi về hướng nào?

Trong đầu cô lặp đi lặp lại từng chữ “đi về hướng nào”.

Cô dùng sức lắc đầu, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Sự tình làm sao có thể biến thành như vậy?

Cô đã sắp sẵn một kế hoạch từ lâu, trước hết là xin phép người lớn để được du học ở nước ngoài, sau đó thần không hay quỷ không biết quay trở về Đài Loan, tiếp tục cuộc sống tiêu dao, tự do tự tại của chính mình.

Đáng giận chính là anh ta, đã từng nói qua cả đời này sẽ không liên quan gì đến cô, thế nhưng lại bắt đầu thay đổi, đột nhiên quay đầu cản trở các bước kế hoạch của cô, còn quấy rầy cuộc sống riêng tư của cô, thậm chí... ôi trời... còn ở trên giường ăn sạch cả cô.

“A ~ cô xong rồi ~”

Cô dựa thân mình vào tường, nhỏ giọng khóc nức, sợ đánh thức hai cái người lớn đang say giấc ở phòng kế bên. Đột nhiên, một chú mèo Ba Tư cao ngạo biến thành cái tên kia đại sắc lang quái nhân.

Được rồi! Cô thừa nhận lần đầu tiên rất đau, lần thứ hai khá tốt, lần thứ ba thoải mái như là đạt được khoái lạc cuộc sống, chẳng qua nếu như hắn nghĩ đến việc dùng sắc để dụ hoặc cô thì có thể khiến cô cả đời này phải ngoan ngoãn phục tùng hắn ư, nếu vậy thì hắn đã quá coi thường La Mật Âu cô rồi.

Ba mẹ hắn ép lấy vợ, dựa vào cái gì cô phải làm thế thân hy sinh?

Nói cho cùng thì hắn và cô là hai cái người cùng nhau lớn lên, gần nhau sát vách nhưng ngay cả việc làm bạn bè chân chính của nhau cũng không phải, tuy

cô trọng nghĩa khí, nhưng kết hôn thì không thể được.

Đừng nhìn cô bình thường tác phong làm việc giống người đàn ông sắt đá, lạnh lùng, nhưng trong lòng kỳ thật là người con gái e thẹn, yếu đuối, không yêu sẽ không gả, nếu yêu liền nhất định phải gả cho người yêu nàng, yêu đến sống chết, không thay lòng đổi dạ và hẳn phải thật lòng chân chính yêu thương, bảo hộ nàng. Vấn đề kết hôn nàng quyết không thỏa hiệp

Vợ chồng với nhau nhất định phải giống anh họ của cô nguyên ý kết hôn, trước hôn nhân và sau đó đồng dạng yêu thương, ân ái ái ái, thân mật giống như cả thế giới chỉ tồn tại hai người bọn họ, không có người thứ ba có thể xen vào, tình yêu của họ là thiên trường địa cửu, vĩnh kết đồng tâm, sống chết có nhau khiến người khác nhìn vào chỉ có thể ngưỡng mộ, ước ao.

Về phần tên kia – Chu Lập Nghiệp khiến cho hắn cam tâm tình nguyện yêu thương một người phụ nữ so với việc Tinh Vệ lấp biển, Ngũ Công dời núi càng không có khả năng

Phụ nữ xinh đẹp, thông minh từ trước tới giờ đều là đơn phương tình nguyện yêu thương hắn, hắn một chút cũng không thêm liếc mắt chỉ yêu thượng bản thân mình, chưa từng nghĩ qua việc cho đi tình cảm. Hắn như vậy làm sao nàng tin tưởng bản thân sáng tạo ra được kỳ tích, xâm nhập vào tim của hắn đây.

Hừ, nói cái gì chọn cô bởi vì cô và hắn có quen biết, nước xa không cứu được lửa gần? Hắn nhất định là bị cha mẹ bức hôn, ngại phiền toái tùy tiện đến cưỡng ép cô ứng phó, lại tính chuyện sau khi kết hôn, sinh ra đến đứa nhỏ, làm xong công tác báo cáo kết quả hôn nhân liền trực tiếp cùng cô ly khai, lập tức khôi phục thái độ lạnh nhạt, xa cách của những năm gần đây, hắn hiểu rõ với cá tính của cô sẽ không tự nguyện mà đi cáo trạng với song thân phụ mẫu hắn, cũng không dây dưa quan hệ với hắn, hắn lại có cuộc sống tự do trước kia, thực vui vẻ mà sống không còn gì phiền toái, có đúng vậy không?

Hắn nghĩ khá lắm!

Biểu diễn nhiều hơn nữa động tác võ thuật đẹp mắt, câu dẫn, mê hoặc sự chú ý của cô cũng vô dụng, muốn đến lễ đường kết hôn ư, trừ phi lấy tâm để đổi!

“Lòng dạ tiểu nhân! Nghĩ đến hắn đem tất cả nội y, quần áo của cô giấu đi là cô không thể bỏ chạy ư?” Cô nghiêng răng nghiêng lợi lắm lắm. “Hừ, dù sao cùng lắm là một lần thua trận, gặp phải vận may đen đủi, chờ xem đến cùng ai biết tay ai? Đợi buổi sáng ngày mai, hắn sẽ nếm được sự lợi hại của cô!”

La Mật Âu buông tấm chăn xuống, toàn thân từ trên xuống dưới đều là trần như nhộng, nhất kiện quần áo chỉ còn sót lại chiếc áo somi màu xanh thẫm để che đậy thân thể nàng, cái miệng không ngừng than oán, vẻ mặt lại vô cùng khổ sở.

Hai gia đình Chu, Gia sống cùng nhau ở một khu phố, nằm cuối cùng ở phía cuối dãy nhà, tách biệt với các căn khác ở trong khu. Nhà họ Chu lại nằm ngay sát vách bên cạnh nhà cô, điều duy nhất mà cô lo lắng chính là phía trước sân, bây giờ thì chưa có ai không có nghĩ là một giây sau không có người đột ngột mở cửa ra...

“A...a., mặc kệ!”

Cô nhất định phải ra khỏi đây, với công phu vượt rào năm nào, chân cô vừa đạp, vừa bấu vịn, trèo tường trở lại sân sau nhà mình.

Cái nên xem, hay không nên xem, điều đập vào mắt một thân ảnh đang ẩn nấp ở phía sau cái cây, Chu Lập Nghiệp toàn bộ đều nhìn thấy..

“Lợi hại thật, tình trạng vậy mà còn vội bỏ đi.”

Hắn nhếch đôi môi mỏng, khẽ cười, con ngươi đen lấp láy. “Tương lai nếu cuộc thi Olympic có đưa thêm vào hạng mục vượt tường, thì với thực lực của cô khẳng định là sẽ lấy được huy chương vàng.”

Thật ra thì hắn vẫn chưa ngủ, mọi hành động của người bên cạnh, hắn đều nhận thức rõ, làm sao có thể giả vờ như hắn không biết gì?

Hắn chỉ giả vờ ngủ say, mắt hé ra nhìn cô đang xoay sở tìm kiếm quần áo, tưởng rằng một khi cô tìm không thấy thứ mình cần sẽ ngoan ngoãn trở lại trong lòng ngực của hắn, kết quả cô theo thói quen quần chăn đơn mà ra phòng khách, ngay cả cảnh xuân lộ ra cũng không xấu hổ, nói cái gì là muốn trèo tường, là muốn chạy trốn khỏi bên cạnh hắn ư, thật sao?

Hừ, tốt lắm

Không hổ là người đàn bà hắn coi trọng, quả nhiên khác hẳn với những người phụ nữ khác.

Trước kia hắn như thế nào cũng không phát hiện được, giữa nam nữ đối với tình yêu rượt đuổi nguyên lai thú vị như vậy, vừa có tính khiêu chiến lại mang tính hiếu kỳ?

Hơn nữa, đối thủ lại là con nhóc La Mật Âu kia, hết thảy mọi thứ đều rất đúng với ý hắn, khiến cho ý chí chiến đấu mãnh liệt trong hắn không biết khi nào đã bùng nổ như núi lửa.

Đây không phải là kế hoạch của hắn, cách làm này cũng không giống với tác phong làm việc ngày thường của hắn, từ lâu hắn chỉ luôn đặt tâm trí mình vào trong công việc, công việc và chỉ có công việc. Nhưng mà, hiện tại cái cảm giác không thể khống chế này thật là... mới mẻ!

Hắn thích, đặc biệt vô cùng thích.

Người đàn ông mắt hơi hơi nheo lại, hai tròng mắt sáng ngời giống như mắt con mèo đang ẩn mình rình rập, từ từ ẩn hiện mà lộ ra một bầu không khí vô cùng bí ẩn.

“Cô đã không chịu ngoan ngoãn, yên lặng mà ngủ, lại tình nguyện lấy việc bỏ trốn khỏi hủ làm niềm vui, cũng đừng trách hủ tiên hạ thủ vi cường.” (“tiên hạ thủ vi cường” ra tay không khoan nhượng)

Chu Lập Nghiệp xoay người trở về phòng mình, vẽ tuần mỹ trên khuôn mặt hiện lên một chút ý cười bốn cọt.

Dùng kế “anh hùng cứu mỹ nhân” để mà thực hiện, không biết từ khi nào hủ đã rời khỏi mục đích ban đầu của chính mình, hủ – anh hùng can tâm tình nguyện, đâm lao phải theo lao, gắn chặt cùng cô cả đời. Gần cô như thế, một khoảng thời gian dài không bằng rút ngắn khoảng cách với cô, cô còn dám ghét bỏ hủ sao?

Hừ, nếu cô thích làm cho hủ phải ra tay bắt về, hủ liền thỏa mãn nàng rượt đuổi tới cùng.

Như là trò chơi mèo vờn chuột vậy thôi, cô càng tính cách tháo chạy, hủ càng dùng quỷ kế để mà bắt buộc cô cam tâm ở lại bên cạnh hủ!

Không đầy 2 phút, Chu Lập Nghiệp đã mặc xong quần áo, đi qua La gia, tay bắt đầu ấn chuông cửa.

2 phút sau, vợ chồng La gia bị đánh thức từ từ đi vào phòng khách, nhìn vào màn hình an ninh thấy rõ ràng người tới có thân phận đặc biệt, miệng không nói hai lời lập tức mở cửa chào đón.

“Hai bác, cháu xin lỗi vì đánh thức hai người vào giờ này” Chu Lập Nghiệp vừa bước vào cửa liền nhẹ lời xin lỗi, tỏ vẻ vô cùng lễ phép, kính cẩn.

“Không sao đâu” Ông La mắt nhắm nhèm vì còn buồn ngủ, lại không mang theo cảm giác tức giận, ngược lại còn tỏ vẻ lo lắng. “Với tính cách của cháu, nửa đêm mà đến hủ là có chuyện quan trọng đây, cháu nói đi”

“Àn, có chuyện gì cứ nói thẳng, trăm ngàn lần đừng khách khí với chúng ta.”

Từ xưa đến giờ, cả hai người họ đều xem Chu Lập Nghiệp như con ruột ở trong nhà. Bà La , chậm một bước đi vào phòng khách, đối với hủ nửa đêm bấm chuông, làm cho đột ngột mà bị đánh thức dậy, cũng không có nửa câu oán trách, thân thiết như trước.

“Chuyện là như vậy.” Hủ cười yếu ớt, mở cái túi màu đen từ trong tay, lấy ra một bộ quần áo.”Tiểu Âu bỏ về quá nhanh, đem quần dài bỏ lại phòng của cháu.”

Nhìn thấy trong tay Chu Lập Nghiệp là chiếc quần dài của con gái họ, hai ông bà đều sững sốt, đồng thời hai mắt tròn trũng.

“Con gái họ không có mặc quần áo chỉnh tề từ nhà người ta đi ra? !”

Bà La cái trán hiện ra ba đường tuyến. Con gái ngày thường tác phong làm việc ngay thẳng, dũng cảm giống đàn ông, bà đã muốn điên cả đầu, hiện tại ngay cả mặc quần lót đi dạo ngoài đường cái chuyện xấu hổ này cũng dám làm, cũng không biết tránh cho bản thân khỏi dị nghị mà phải biết kiềm chế chứ?

“Không, cô ấy đi bằng tường.”

Đi tường ——

Trời! Tuy rằng như cũ là không ra thể thống gì, bất quá còn đỡ hơn là mặc quần lót nhỏ đi ngoài đường.

Hai ông bà nhũn chặt mày, từ từ mới giãn ra một nửa, Chu Lập Nghiệp đi theo lại từ trong túi áo lấy ra một thứ.

“Còn có cái này.”

Nhìn trên tay hủ đưa lên xuống một vật nho nhỏ này nọ, đồng thời cảm hai ông bà thiếu chút nữa đều rớt xuống, đầu trực tiếp nhận thức kịp thời.

Chu Lập Nghiệp không quên ai đó đang lấp ló ở cầu thang.

Bóng dáng ấy khi thì xuất hiện, khi thì biến mất, như là rất muốn nhìn thấy hủ rốt cuộc là đưa ra cái gì, lại không nghĩ cùng hủ chân chính gặp mặt, xuống lầu, rồi lại lên lầu cũng không phải, phi thường nôn nóng, bàng hoàng.

Hủ giương môi cười, quyết định ” Hảo tâm” đưa ra đáp án.

“Đây là quần lót mà cô ấy vì vội vã mà đã quên mặc chúng vào.”

Cái tên xấu xa này:”Chu Lập Nghiệp!”

Từ lúc trở về phòng để mặc một bộ quần áo tươm tất, La Mật Âu đã sớm đứng xem ở cầu thang vừa nghe thấy lời nói của hủ liền không hề chần chừ vội xuất hiện, với khuôn mặt ửng hồng vì xấu hổ, cô nhanh lấy lại dáng vẻ tức giận, phần nộ đi thẳng hướng xuống lầu.

Đáng giận! Không những đem cô ăn sạch sẽ, ăn xong còn không chịu chùi mép, lại công khai chiều cáo thiên hạ nữa chứ, tên biến thái, siêu cấp biến thái này, cái đầu heo hần, cô muốn đánh cho hần bầm dập, cho tới khi cha mẹ mình mà hần cũng không nhận thức ra, cha mẹ cô sẽ không——

“Á..Á..rầm..oạch!”

Vừa mới mở miệng rủa hần thôi, tại sao cô lại ra nông nổi này, trượt dài như vậy cả mấy bậc thang, cái mông của cô giờ mới rớt cái phịch trên mặt đất, đau đến nỗi không còn khí lực để mà đứng dậy.

“Không phải vừa mới tách nhau ra, em đã như vậy muốn khẩn cấp gặp mặt anh sao?” Chu Lập Nghiệp nhìn cười đi về phía trước mặt cô.”Cẩn thận một chút, bé cưng, lỡ như chúng ta đã có ‘cục cưng’ thì phải làm sao bây giờ?”.

Phía sau đồng thời truyền đến tiếng nói của vợ chồng họ La, hai người bọn họ đồng thời mở miệng kêu lên, tình huống của La Mật Âu cũng không tốt hơn, trong đầu cô giống như có sét đánh ngang tai, cộng thêm có lốc xoáy điên cuồng càn quét, đánh cho cô toàn bộ hồn siêu phách lạc

Tuy rằng ‘Một đêm trúng thưởng’ có khối người, nhưng là cô từ nhỏ tới giờ ngay cả trúng số cũng chưa từng trúng qua, sẽ không may mắn như vậy vào lúc đó vận khí tốt mà có cục cưng chứ.

“Chu, Lập, Nghiệp!” Cô đứng thẳng kêu lên từng chữ.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt, mặt vờ tươi cười, đánh chết cái tên xấu xa này, vừa đánh vừa mắng đến hụt cả hơi nói không ra tiếng, tại ở trong lòng bão táp nổi sóng.

“Chuyện gì? Ta, thân, yêu, , La, Mật, Âu.”

Như là sợ mọi người tại đây không nghe rõ lời của hần vậy, Chu Lập Nghiệp tươi cười, chân thành mà đáp lại từng chữ từng chữ bên tai cô.

“Lập Nghiệp, chẳng lẽ cháu cùng với tiểu Âu nhà dì có phát sinh chuyện sao?”

Chu Lập Nghiệp xoay người trả lời.”Dạ vâng, điều dì nghĩ là không sai, cháu cùng tiểu Âu đã làm chuyện không nên làm” Hần một cái gạt đầu thừa nhận hết thảy.

“Lập Nghiệp, cháu trước cùng chú La nói chuyện đã, cháu đối với con gái chú là thật lòng chứ? Kể đó cháu có dự định ra sao?”

“Tuyệt đối là thật tâm. Tiếp theo cháu muốn cùng với tiểu Âu kết hôn.”

Xong rồi!

La Mật Âu tận mắt chứng kiến từ trong miệng Chu Lập Nghiệp nói đến hai chữ “Kết hôn”, hai mắt của vợ chồng họ La lập tức phóng ra ánh nhìn sừng sốt, liền sau đó là biểu tình đầy mừng rỡ, đứa con gái của họ tưởng mãi sẽ không thể gả đi trong năm nay, đột nhiên có người muốn tới rước thì thật sung sướng, hoan hỉ, vội vàng mà đồng ý.

Chuyện này, cô dù có mọc thêm đôi cánh cũng khó lòng mà chạy thoát.

Một trường học tư mới được xây dựng có tên là “Trường tiểu học Âu Đức” đây là ngôi trường tư thục danh tiếng lừng lẫy, chỉ dành cho con cháu quý tộc, làm tiền nhiều của vào học. Trường chỉ mới thành lập được bảy năm, nhưng thu hút rất nhiều phú hào, bá hộ tranh nhau đưa bảo bối của mình vào trường học.

Nữ hiệu trưởng của trường chính là Lữ Âu, cô đã dùng một số tiền rất lớn để mà xây dựng cái trường học danh tiếng này, hoàn thành giấc mơ của bản thân. Ngôi trường mang phong cách Châu Âu với lối kiến trúc cổ điển, tao nhã, bên phải cái sảnh lớn của trường là phòng dạy nhạc với đầy đủ các thiết bị âm nhạc hiện đại nhất nếu so sánh với viện nhạc kịch quốc gia cũng không phải là không thể, kế bên là câu lạc bộ kiếm đạo, còn nằm phía bên trái chính hồ bơi rất là rộng, chiếm diện tích cũng đáng kể chính là cái sân lớn ở phía sau trường, mái vòm được làm theo kiểu lễ đường tráng lệ, nguy nga, thỉnh thoảng có ánh mặt trời len lỏi xuyên qua khiến cho các cửa kính trong phòng rực sáng cả lên, mọi vật ở đây khiến người ta có cảm giác khoáng đạt như đang ở chốn thần tiên.

Hoàn cảnh tốt như vậy, không chỉ khiến bậc phụ huynh hài lòng mà bảo bối của họ cũng vô cùng thích thú, liền hai mắt sáng rỡ lên, lại có đứa bé nào ngày đầu tiên đi học mà không khóc nháo lên, nắm chặt tay ba mẹ mà không cho rời đi, vậy mà cảnh tượng ấy lại không hề xảy ra.

Thậm chí, là phi thường đối lập.

“Ô ~ tiểu Âu, mẹ không nhớ xa con mà.”

La Mật Âu năm nay sáu tuổi, vừa theo bố mẹ từ Mỹ trở về Đài Loan định cư lâu dài. Hôm nay, là ngày đầu tiên đến trường sau khi cô bé về nước, vừa vào tới cổng cô bé đã nhìn thấy đám đông các thành viên của hội kiếm đạo đang chăm chỉ luyện tập ở trước sân, vì chiều nay đội có một trận đấu quan trọng, cô bé chỉ cảm thấy đám người kia vô cùng đẹp trai, thật sự là muốn tới gần để nhìn cho rõ hơn.

“Mẹ không khóc, không khóc.”

Đáng tiếc, người mẹ trẻ không nỡ buông bàn tay bé nhỏ của đứa con ra, La Mật Âu từ nhỏ đã có cá tính độc lập, mạnh mẽ giống một bé trai vì vậy mà cô bé thật sự không thể hiểu mẹ của mình vì sao khóc đến chết đi sống lại như vậy không biết?

“Gia Trân?”

Bỗng nhiên, nghe thấy có người gọi tên mình thân mật, Hứa Gia Trân ngẩng đầu nhìn lên, trên khuôn mặt xinh đẹp đầy nước mắt. Cô thấy một người phụ nữ duyên dáng, đôi mắt phượng trong veo nhìn thẳng cô, mỉm cười khanh khách.

“Khánh Dư? !”

Đối phương chính là người bạn thân thiết đã xa cách nhiều năm của cô, Hứa Gia Trân nín khóc mỉm cười ngọt ngào, hiện tại đang ngồi ôm con gái liền vội đứng dậy mừng rỡ vây tay với bạn.

“Mẹ lại ——”

Chưa kịp nói hết, La Mật Âu đã bị mẹ kéo đi.

“Mẹ.” Còn không kịp lên tiếng phản đối đã bị mẹ lôi kéo về phía trước khiến cô bé không vui chu cái miệng nhỏ nhắn ra.

Mấy hôm trước, hai mẹ con đi tham quan trường một vòng, nên bé nhớ rõ đường đi vào lớp của mình, mà mẹ bé cứ lè mề, chậm chạp không chịu thả cho bé đi, đến khi nào thì bé mới được vào lớp đây, còn phải cùng bạn học làm quen nữa chứ?

“Khánh Dư, bạn sao lại ở chỗ này?” Hứa Gia Trân một tay lôi kéo nữ nhi, bước nhanh đến trước mặt người bạn. “Hai đứa mình đã không gặp nhau trong chín năm rồi nhỉ? Cậu thật ác độc mà, không thèm liên lạc với tớ dù một lần nha!”

“Chính xác mà nói là chín năm sáu tháng không gặp”. Từ Khánh Dư cười, lòng đầy hối lỗi. “Thật sự xin lỗi cậu, tớ cùng bạn trai bỏ trốn qua Pháp, sợ bị gia đình phát hiện ra tung tích nên không dám liên lạc với ai cả, ngay cả người bạn thân thiết nhất là cậu nữa.”

Tớ cũng hiểu mà, thật sự không có ý oán trách gì cậu cả”.

Hứa Gia Trân biết bạn tốt bỏ trốn là có nguyên nhân.

Năm thứ hai đại học, lớp của Từ Khánh Dư có một du học sinh từ Pháp sang học theo chương trình trao đổi sinh viên hai nước, cả hai lập tức rơi vào tình yêu cuồng nhiệt. Cô tiểu thư thiên kim con nhà giàu yêu say đắm chàng thanh niên người Pháp, cả hai người gặp phải sự phản đối quyết liệt từ gia đình cô, vì để bảo vệ tình yêu này họ buộc phải trốn đi, bạn bè thân thiết của cả hai đều ra sức giúp đỡ họ. Từ Khánh Dư lấy cớ đi du lịch cùng vị hôn phu tương lai, thật ra là cùng người yêu bỏ trốn ra nước ngoài.

Sau khi tốt nghiệp, ba mẹ cô tích cực an bài hôn sự cho con gái họ với Nhị thiếu gia đời thứ hai của gia tộc tiếng tăm, cô không đồng ý vì địa vị mà kết hôn, nhưng chung quy giấy không thể gói được lửa, ba mẹ cô phát hiện ra bí mật, con gái mình yêu thương một thanh niên nghèo không địa vị, tiền bạc. Ngay lập tức, hai người lớn nhà họ Từ thực hiện chiến thuật giam lỏng cô con gái cưng của họ, cắt đứt liên lạc của cô với bạn trai, để cô thấy khó mà thay đổi chủ ý.

Sau lại nghe nói, hoàng tử nước Pháp chạy tới nhà để cứu công chúa của anh, từng bước đàm phán với ba mẹ cô nhưng không có kết quả, một tháng sau, vào lúc nửa đêm, cùng sự phối hợp của người yêu mà vụng trộm mở cửa thoát thân, hoàn toàn chặt đứt hôn sự của hai nhà, xem như giấc mộng kết hợp hai danh môn tan thành mây khói.

“Cậu cùng người bạn trai đã có kết quả viên mãn chưa?” Hứa Gia Trân vô cùng lý thú với cuộc tình ly kỳ của bạn mình. “Xa cách đã nhiều năm, ba mẹ cậu hẳn là hết giận rồi chứ?”

Từ Khánh Dư cười khổ nói: “Tớ vừa đến nước Pháp liền kết hôn, sau lại sinh con trai, ba mẹ tớ hờn dỗi trong hai hay ba năm gì đó, cuối cùng họ nói người bên ngoài ai cũng có ngoại tôn, miễn cưỡng mà tha thứ cho tớ, vì thực họ chỉ có một đứa con gái này thôi. Hai năm trước, mẹ chồng tớ cùng thương nhân người Bỉ kết hôn, tớ cùng chồng bàn bạc sau quyết định trở lại Đài Loan, gần đây tớ mới liên lạc được với vài người bạn thân trước kia, mới hay tin cậu đã đến Mỹ, còn trở thành nữ vũ sư nổi tiếng, không nghĩ còn có cơ hội gặp lại bạn ở đây”.

Cô dừng một chút, nhìn bên cạnh bạn mình là cậu bé vô cùng mỹ mạo, đáng yêu. “Đây là con của cậu ư? Bộ dạng thật là đẹp trai! Mấy tuổi rồi nhỉ?”

“A, không phải là cậu bé, mà là cô bé con, được sáu tuổi.”

“A, tớ thật vô ý mà.”

Từ Khánh Dư về mặt xấu hổ, nhìn thấy đứa bé có bộ dáng của mỹ nam tương lai, tóc ngắn, mặc trên người trên chiếc quần tây có dây đeo màu xanh nhạt, lại hoạt bát hiếu động thế kia ai cũng phải ngỡ nhận là một bé trai vô cùng xinh đẹp.

“Không cần xấu hổ đâu, nhận sai là chuyện bình thường”. Hứa Gia Trân cười cười nói: “Tiểu Âu nhà chúng tớ từ nhỏ đã có cá tính giống một cậu bé trai rồi, không thích để tóc dài, chỉ thích mặc quần, phi thường không hứng thú với búp bê, hơn nữa ba cô bé tôn trọng sự phát triển tự nhiên của con nên cũng không chú ý lắm, khiến con bé ngày càng giống con ngực hoang chưa ai thuần. A, đúng rồi, tiểu Âu, mau gọi đi đi.”

“Dì đây tốt lắm”.

La Mật Âu căn bản không để tâm nghe hai người lớn nói chuyện, ánh mắt toàn bộ đều đặt ở bức tượng được đặt ở trước cổng trường, mãi mê ngắm nhìn đến khi bị mẹ mình kéo tay mới lấy lại thần trí mà ngoan ngoãn kêu lên: “Chào đi, con là Âu Âu”.

“Tốt lắm, tiểu Âu thật là ngoan.” Từ Khánh Dư nhìn mặt cô bé đang dần ửng đỏ như trái táo, thì càng thích thú, càng nhìn càng thấy vô cùng đáng yêu. “Gia Trân, tớ nhìn từ xa thấy cậu vừa nãy ôm cô bé mà khóc, đã có chuyện gì vậy? Có cần mình giúp chuyện gì không?”

“À, không có việc gì. Thật ra là mẹ chồng mình sinh bệnh, ông xã mình quyết định đem tâm huyết sự nghiệp dời về Đài Loan, tiện thể có điều kiện chăm sóc tốt cho bọn họ. Hôm nay là ngày đầu tiên tiểu Âu nhập học, mình quá lo lắng cho con bé sợ bé không thích ứng được, bị bạn học xa lánh, lại nghĩ tới chính mình ngày mai không thể không quay về Mĩ để trình diễn, chuyến đi này gần một tháng sau mới có thể trở về, cho nên.” Hứa Gia Trân cười đến xấu hổ.

“Thì ra là thế. Cậu đừng lo lắng, tớ là giáo viên Pháp văn ở trường này, con trai tớ cũng học ở nơi đây, tiểu Âu không cần sợ không bạn chơi cùng, tớ cũng có thể trông chừng và chăm sóc cẩn thận cô bé thay cho cậu”.

“Thật sự? Vậy thì tốt quá! Có người quen thì tớ có thể yên tâm hơn một chút, về sau tiểu Âu làm phiền cậu chiều cố nó giúp mình.”

“Bạn bè thân thiết mà nói những lời khách khí đó sao. Thời gian lên lớp cũng sắp đến rồi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

“Tốt. Đúng rồi, cậu bây giờ ở đâu.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện hăng say, không để ý gì xung quanh. Đột nhiên, tiếng cười đùa thật to của một đám trẻ trước mặt khiến cả hai phân tâm.

Sắp đến buổi biểu diễn mừng ngày thành lập trường, những đứa nhỏ sẽ biểu diễn đang mặc phục trang giả làm gấu bông trông thật đáng yêu, cùng tụ tập ở ngoài hành lang lớp mà cười đùa ầm ĩ, tiếng cười thánh thoát như thiên sứ vang vọng khắp lớp học, ai nhìn vào cũng phải nở nụ cười yêu thương.

Bất quá, đây là lớp học của cô, Từ Khánh Dư lại là chủ nhiệm, có trách nhiệm quản lý bọn trẻ này, thế mà trước mặt cô giáo cái đám nhóc này lại thành ra bộ dáng thế kia “bốn chân chống lên trời”, còn có tiết mục lớn gì nữa kia, không ra phép tắc gì cả.

“Không cho phép bắt nháo ở hành lang!”

Cô giáo chủ nhiệm vừa lên tiếng, bọn nhóc lập tức trở về bộ dáng quy phục, những cái mặt gấu, sư tử, con thỏ giả đều bị còi bỏ xuống ngay tức thì, ai cũng không dám bỏ chạy đứng im re thành một hàng.

“Chu Lập Nghiệp, con lại đây. Những người khác về lớp học.”

Từ Khánh Dư ra lệnh một tiếng, cậu bé với cái mặt gấu trắng lập tức hướng cô giáo đi tới.

“Mẹ.”

Chu Lập Nghiệp kéo xuống mũ gấu trắng giả, ngoan ngoãn quát lên, ảo não chính mình vận khí có không tốt, trùng hợp bị mẹ mình bắt được, chắc là phải bị phạt một chút.

Mũ vừa kéo xuống, hai mẹ con La gia hoàn toàn sững sờ.

Trước đó, còn bị chiếc mũ gấu che mắt nên không thể nhìn rõ được khuôn mặt, cậu bé kia thật là hoàn mỹ, trắng nõn không tỳ vết, cặp mắt tròn vo, ngập nước, linh mâu sáng ngời so với ánh mặt trời còn chói lọi hơn, cậu bé là sự kết hợp hài hòa của hai nền văn hóa Âu Á, ngũ quan sắc sảo, là một cực phẩm hoàn mỹ trên đời. Một con gió nhẹ thổi qua mái tóc cậu, trong khung cảnh trường học cổ điển lại càng giống như thước phim quảng cáo đang quay, làm người khác luyến tiếc mà dời đi tầm mắt.

“Lại đây, đi này là bạn tốt của mẹ, con muốn kêu là đi La.”

”Chào, đi.” Chu Lập Nghiệp lập tức kêu, may mắn mẹ không phải kêu mình tới phạt quỳ.

“Đây là con gái của đi ấy, kêu là tiểu Âu. Từ hôm nay trở đi cô bé sẽ học ở đây, về sau phải đem tiểu Âu coi như em gái của mình là giống nhau mà chiều cố, không thể để cho người khác khi dễ cô bé, có biết không?” Con nhóc chưa, Từ Khánh Dư thuận tiện dặn dò con trai mình một tiếng.

”Dạ biết.” Chi cần không bị nắng, mẹ nói cái gì đều được cả.

Bất quá. Em gái muối muối ư?

Chu Lập Nghiệp ánh mắt linh hoạt đem La Mật Âu từ trên xuống dưới nhìn qua n lần.

Rõ ràng nói là một bé gái, bộ dáng so với cậu còn cao hơn vài cm, thoát nhìn còn cường tráng hơn cả cậu, ngay cả tóc cũng cắt ngắn hơn, thấy thế nào cũng là một cậu bé trai.

“Con cậu kêu là Juliet? Tên đặt đẹp lắm! Con gái của tớ tên đầy đủ là La Mật Âu, chẳng qua ‘Âu’ là từ ‘hải âu.’ Hứa Gia Trân hoàn toàn đem cậu bé kia trở thành cô gái, ngay cả tên đều tự động ở trong đầu hoá chuyển.

“Thật sự? La Mật Âu cùng Chu Lập Nghiệp? A!” Từ Khánh Dư cười ra tiếng, cảm thấy thật thú vị. “Xem ra hai đứa nhỏ này trời sinh nhất định làm bạn rất tốt của nhau, về sau bọn họ ở cùng một chỗ khẳng định không có gì không tốt cả.”

“Đúng a!” Hứa Gia Trân buông ra bàn tay nhỏ bé của con gái, vỗ vỗ lưng của cô bé. “Tiểu Âu, đi qua cùng chị gái tỷ tỷ chào hỏi, về sau muốn cùng chị gái đây làm bạn bè tốt nha!”

Chị gái?

“Cậu không phải ——”

Chu Lập Nghiệp đang muốn lớn tiếng làm sáng tỏ của giới tính mình, không nghĩ tới La mật Âu động tác nhanh hơn, nhất định ra chiều trước khiến cho hân á khẩu không trả lời được.

“Chị gái ~~~”

Tuy tuổi còn nhỏ, La Mật Âu lại thẳng thắn, bảo đảm, rất thích cùng với bạn mới trực tiếp chào hỏi, liền nhiệt tình ôm lấy con gấu mà ôm, lại hào phóng thêm một cái hôn nhẹ trên môi cậu bé, tùm tùm mỉm cười.

Mặc dù có một phần tư huyết thống là người Pháp, nhưng cậu cực kỳ ghét sự đụng chạm của người khác, đặc biệt là của một nữ sinh, lại còn chủ động dâng môi thơm, cậu khiếp đảm đến nỗi như bị sét đánh, si ngốc bất động tại chỗ.

Ta, ta —— ta bị nữ sinh hư hôn!

Quá xấu hổ toàn bộ khuôn mặt Chu Lập Nghiệp đều ửng hồng lên, bộ dáng ngây ngô, e thẹn.

Mấy bạn học đang chơi cùng Chu Lập Nghiệp khi này không nghe lời cô giáo mà quay về lớp vẫn bưng bình cổ nán lại, lấp ló ở phía sau mấy bước nhờ vậy mà trông thấy hết một màn hay, không những thế bọn nhóc còn không ngừng hô to, cười đùa càng làm cho da mặt của tiểu nam hài đã ửng hồng càng lúc càng đỏ chín.

Chu lập nghiệp dùng sức đẩy ra La Mật Âu, tay lại ra sức mà quệt quệt, phui phui cho sạch đôi môi phấn nộn của cậu, làm cho các bạn học thấy rõ ràng là cậu vô cùng “Ghét”, điều đó chứng minh cậu tuyệt đối không phải tự nguyện cho hôn nha!

“Mấy đứa các con còn không chịu về lớp học? !” Từ Khánh Dư quay đầu trừng mắt với đám trẻ, mà bọn chúng thì không muốn thử nghiệm cơn cuồng nộ của cô giáo chủ nhiệm, tất cả liền ngoan ngoãn quay về lớp học.

Nhìn thấy con trai bị một nữ sinh xa lạ xem như con gấu bông mà hôn môi, cô biết đó là nghi thức xã giao thông thường ở Phương Tây vicô đã từng ở Pháp nhiều năm nên cũng không cảm thấy có gì kì lạ. Nhưng thấy con mình vì bị các bạn học trêu đùa mà xấu hổ, mặt đỏ ửng như quả cà chua khiến cô háo hức mà giúp cậu đuổi đám trẻ quý kia biến mất.

La Mật Âu cũng kinh ngạc không thôi, về mặt nghề nghiệp.

Từ nhỏ, cô thực thích tất cả những thứ xinh đẹp mà hiện hữu, có sinh khí, có cảm giác, lại có khả năng cử động như người thật, việc thật. . . . mà búp bê bằng nhựa ư cô không cần cũng không thích, nếu búp bê xinh đẹp là nhân vật có thật cô như vậy mà thực lòng yêu thích! Lần đầu tiên cô quyết định sẽ cùng chị gái xinh đẹp này làm bạn tốt mãi mãi.

Thật quái lạ, cô từ nhỏ đến lớn diện mạo đã xinh đẹp, lại khá ái đáng yêu, lời nói thì như mật đường rót vào tai không có bạn học nào mà không yêu thích cả, nhưng mà lần này cô chỉ muốn thân mật một chút để lấy lòng chị gái liền bị từ chối, đã vậy còn có sức đẩy cô ra khỏi người nữa, đây đúng là lần đầu cô phải chịu ủy khuất thế này.

”Chị gái à.” La Mật Âu không e ngại xấu hổ, điềm tĩnh hô to một lần nữa.

“Ta là nam sinh !” Chu Lập Nghiệp nhanh chóng cởi bỏ bộ y phục hóa trang gấu bông đang mặc trên người, cho rằng bộ quần áo này rất là đáng yêu hại bản thân cậu bị người khác nhìn lầm.

Đáng tiếc Chu Lập Nghiệp kháng nghị không có hiệu quả.

“Là nữ sinh.”

Khuôn mặt nhỏ nhỏ, môi hồng xinh, hàm răng trắng tấp trắng sáng, đáng người lại nhỏ nhắn, vô luận là có mặc trang phục như thế nào cũng là một nữ sinh xinh đẹp,

“Namsinh! Ta là nam sinh!”

Chu Lập Nghiệp tức giận phùng phùng, đậm chân ầm ầm. Tiểu nữ sinh này mắt có bệnh hay sao? Điều không có phân biệt qua nam sinh là khác với nữ sinh sao ? hay con nhóc kia còn chưa từng nhận thức qua.

Điều đó là không thể! liền trong nháy mắt cô bỏ đi cái suy nghĩ vớ vẩn kia.

Tuy tuổi còn nhỏ nhưng La Mật Âu rất dịu dàng, không muốn cùng người khác đấu khẩu, tranh cãi hơn thua, tay liền trực tiếp hành động kéo xuống cái quần của Chu Lập Nghiệp để chứng minh là cô không hề nhận lầm.

Mẹ đã từng dạy qua cô cách tắm rửa cho em trai, cũng đã giúp cô phân biệt đâu là bé trai, đâu là bé gái mà bé trai và bé gái quả thật không giống nhau, con trai thì có cây súng, cho nên chị gái không thể là một nữ sinh.

“Ân, có cái vật ghê sợ kia.” La Mật Âu về mặt tiếc nuối.”Thật không phải là chị gái, mà là anh trai——”

“Tuyệt!”

Bỗng dưng có tiếng khóc kinh thiên động địa phát ra từ một tiểu nam sinh, sự tình xảy ra nhanh như chớp càng không thể văn hồi.

Trong tương lai, Chu Lập Nghiệp sẽ không thể quên được sự kiện nội trong một ngày cậu bị xấu hổ đến hai lần, mà lần nào cũng vô cùng thê thảm.

Đã cướp mất nụ hôn đầu tiên của cậu thế mà cái nữ sinh kia lại nhanh chóng nổi tiếng khắp trường, kèm theo đó là cái danh hiệu “người hùng” nghe đến là chói tai, té xui, hơn nữa cậu rút ra một kết luận nữ sinh La Mật Âu kia chính xác là oan gia của mình.

Từ nay về sau, cậu sẽ không còn những ngày thanh thản bởi vì La Mật Âu còn kề cận bên mình, cậu nên bắt đầu dự liệu một phương án bỏ trốn vậy.

Năm năm sau..

Trường tiểu học Âu Đức vốn nổi tiếng là trường dành cho những đứa trẻ quý tộc đến học, mỗi năm một lần nhà trường đều tiến hành làm lễ kỉ niệm thành lập trường để cho phụ huynh cùng bảo bối có thể đến trường tham quan, vui chơi. Nhờ vậy hàng năm cứ tới ngày này không khí cả trường vô cùng khẩn trương, trở thành sự kiện trọng đại ở địa phương này.

Nhân viên nhà trường ngoại trừ an bài cho học sinh các lớp bày quầy bán hàng từ thiện, còn chuẩn bị rất nhiều hoạt động cộng đồng để cho các phụ huynh cùng tham gia, còn có các tiết mục âm nhạc, vũ đài dành để biểu diễn được trang trí rực rỡ muôn sắc màu, các học sinh tham gia tiết mục nhạc kịch đều đã tập luyện hết mình từ trước, không phải vì hôm nay sẽ được làm nhân vật trung tâm mà là năm nay đài truyền hình sẽ đến tận hiện trường để quay hình trực tiếp, được dùng làm phóng sự trên tivi. Vì vậy, mà mọi người đều không muốn mất mặt, xấu hổ trước khán giả cả nước.

“Chu Lập Nghiệp.Chu Lập Nghiệp?”

Hai nam sinh đang mặc trang phục nữ, trên người là bộ âu phục của tỷ nữ Âu châu của thế kỷ trước đang cố giữ bình tĩnh trước khi lên sân khấu, cũng ở trong đám đông phía sau khán đài có một người đang ra sức tìm kiếm nhân vật chính của vở kịch gất giọng gọi tên, mọi biểu hiện lo lắng toàn bộ đều hiện rõ ở trên mặt.

Ở một góc sáng sủa, Chu Lập Nghiệp đứng một bên nhìn thấy bạn học đang khẩn trương, hoang mang cậu giả vờ như không nhìn thấy, tiếp tục đeo vào cái mặt nạ từ thần, hôm nay là cơ hội duy nhất để biến mất chỉ mong sao đừng có ai tới Âm hoa viên, nếu không chắc chắn có người nhận ra cậu.

Cậu không phải là đang nhàn rồi mà đi Âm hoa viên ngắm hoa, mục tiêu của cậu chính là trèo hàng rào thoát ra bên ngoài. Trước tiên cần phải ra khỏi đây, đi về hướng Âm hoa viên rồi chỉ cần trèo qua cái hàng rào kia là cậu lại có tự do!

Nhưng đêm nay, ở trường sẽ diễn ra chung kết cuộc thi nhạc kịch toàn trường.

Nghĩ đến điểm này, Chu Lập Nghiệp hơi do dự, muốn biết kết quả chung cuộc thi phải ở lại nghĩ đến đây cậu khẽ rung mình một cái, không nói hai lời liền hướng cửa sau mà chạy đi.

Cậu và các bạn học cùng lớp thân phận là không giống nhau, tuy cậu không phải nhân vật đặc biệt nổi tiếng gì nhưng cha cậu chẳng qua chỉ là chủ của một công ty thương mại nhỏ, lương hàng năm không quá năm vạn tệ, mẹ lại là tiểu thư xuất thân từ gia đình hào môn, phía bên ngoại có đến năm người cậu đang không ngừng dòm ngó gia sản của ông bà ngoại, căn bản không tới phiên mẹ cậu và con rể đã bị đuổi đi có cơ hội thừa kế tài sản của họ.

Cậu học ở “Âu Đức” trừ bỏ việc mẹ là cô giáo chủ nhiệm của mình, cậu ít nhiều cũng được ưu ái, nhỏ nhỏ đặc quyền ở trong lớp học, lại còn có cô hiệu trưởng chính là chị họ của mẹ, là mẹ nuôi của cậu. Cho nên cậu tuy không có tiền nhưng đã có thể lực vững chắc trong trường để mà chống lưng, ở trong lớp không có bạn học nào dám ức hiếp cậu, lại có đôi khi bọn bạn học còn phải kiêng nể, ngưỡng mộ vài phần.

La Mật Âu.

Chỉ cần nhớ tới cái tên này, Chu Lập Nghiệp liền nổi trận lôi đình!

Thời gian trôi qua thật nhanh, vóc dáng của cậu đã cao hơn trước rất nhiều, ngũ quan của cậu vẫn như trước không có thay đổi gì lớn, vậy mà La Mật Âu chỉ cách ba hôm lại thay đổi hình dạng, như là quái vật được tiêm thuốc kích thích tăng trưởng không ngừng trưởng thành. Rõ ràng là cậu lớn hơn cô bé một tuổi cơ, vậy mà cô bé lại cao hơn cậu một cái đầu.

Việc này cũng không có liên quan đến cậu, nhưng mà đáng giận nhất chính là người lớn hai gia đình chỉ trong thời gian ngắn vài năm đã trở nên vô cùng gần gũi, thân thiết như người nhà, cảm tình tốt đến nỗi dọn về ở chung một khu phố, lại còn là hàng xóm tốt bụng của nhau. Vì vậy, hần nhiên trở thành anh trai của cô bé, lại còn phải giúp bé gái kia ôn tập bài vở, mọi sinh hoạt của cô bé biến thành trách nhiệm của cậu.

Cậu chán ghét việc suốt ngày phải quần quăn cùng nữ sinh kia, khiến cho bạn học thường bí mật đem ra bàn luận, trêu đùa, còn chán ghét hơn nữa là phải ở trước mặt La Mật Âu biểu hiện ôn nhu, sẵn sàng, vậy mà song thân cậu tự chủ trương nhận định bọn họ chính là “Anh em tốt của nhau”, còn có song thân La gia hòa ái, hiền lành kia lại rất mực yêu thương cậu xem như con ruột của mình, khiến cho cậu khó lòng cùng bọn họ phân rõ quan hệ.

Kết quả nam nữ đôi chỗ như là Romeo biến thành Juliet khiến cho mọi người chê cười, thành thử từ đó đến nay cậu vẫn không thoát khỏi ám ảnh của chính mình.

Cậu đã vô cùng nhẫn nhịn suốt thời gian qua, chỉ mong sao đến khi tốt nghiệp sẽ không còn liên quan tới nữ sinh kia, tên mình sẽ không còn là tiêu điểm giải trí cho người khác. Nhưng con nhóc La Mật Âu kia lại không có ý định buông tha cậu, vẫn là nhất quyết muốn đẩy cậu vào hổ lửa, vạn kiếp không siêu thoát!

Sớm biết buổi họp lớp hôm đó mục đích là biểu quyết tiết mục sẽ trình diễn ở ngày lễ kỉ niệm trường, thân là lớp trưởng cậu buộc phải có trách nhiệm đến tham dự hội nghị cho dù cậu có bị cảm mạo sốt cao, ốm đến liệt giường không dậy nổi. ...

Cũng bởi vì một ngày nghỉ học vì bị ốm, cậu lại được phân vai diễn xuất trong vở kịch “Romeo và Juliet”!

Nếu làm Romeo còn chưa tính, đòi mạng chính là cậu cư nhiên phải diễn vai Juliet?

Hơn nữa tất cả mọi chuyện đều do con nhóc La Mật Âu giờ trò, cá tính của nữ sinh này so với nam sinh còn quái chiêu hơn, cả lớp muốn cả hai cùng nhau diễn xuất, mà nữ sinh kia còn chưa có hỏi qua ý cậu đã vỗ ngực đồng ý, còn đề nghị đem kịch bản gốc sửa lại thành nam nữ nhân vật chính đôi chỗ cho nhau, nói như vậy càng thêm thú vị.

Thú vị?

Bình thường cậu mặc đồng phục nam sinh đi trên đường, người qua đường hầu hết đều gọi cậu là “cô gái nhỏ”, ngay cả khi đi nhà vệ sinh cậu muốn vào nhà vệ sinh nam lại bị bà thím nửa đường chặn lại, quyết không cho vào lại còn ra sức “Nhắc nhở” bé gái nên đi bên này nha đừng có nhầm lẫn, càng ngày càng có nhiều người nhìn cậu như là bé gái đáng yêu đã đủ buồn nôn rồi! Bây giờ còn phải mặc trang phục nữ nhân đứng trước đông đảo khán giả truyền hình để chứng nhận thân phận ư?

Hừ! La Mật Âu đối với chuyện nam phần nữ là vô cùng thú vị sao, cậu lại không cho rằng nam giả nữ là điều tốt, những bạn khác dù nguyên ý phối hợp diễn xuất đi chăng nữa cậu nhất quyết không muốn làm vật hy sinh, tiếng thom lầy lừng ư là chê cười thì có.

Sau khi biết chuyện, cậu không có ở trước lớp ra sức phản đối lại nhẫn nại cùng bạn học tập luyện, không phải vì thích thú nổi tiếng, mà trước hết phải lấy đại cục làm trọng vì mẹ và mẹ nuôi đều nhất quyết tán thành phương án này, cậu dù có kiên trì phản đối tới cùng cũng không có kể quả.

Cho nên, cậu rõ ràng giả bộ phối hợp thật tốt, đợi cho trò hay bắt đầu đúng thời khắc quan trọng liền bỏ chạy, tránh cho bản thân hôm nay nhận một kiếp nạn lớn. Ngày mai ai còn cần đến “Juliet” lên sân khấu nữa?

Về phần kỷ niệm ngày thành lập trường sang năm. ...!

Ha ha, kia đã còn không liên quan đến cậu rồi.

“A, Chu Lập Nghiệp, cậu là đang định trốn ư? Trên quần cậu mọc ra một cây hoa lan lớn” Thân ảnh kia vội vàng chạy đến bắt người.”

“A!”

Một tiếng hét thảm vang lên, chỉ kém một chút nữa là có thể treo qua hàng rào. Chu Lập Nghiệp, đại sự sắp thành lại bại trong tích tắc. ...

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Người Cười Ai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

“Phịch” Chu Lập Nghiệp rơi xuống một cái rầm.

May mắn phía dưới là thảm cỏ mềm mại tuy toàn thân hơi ê ẩm một chút nhưng là không có bị thương nghiêm trọng cho lắm.

“La, Mật, Âu!”

Cậu xoay người ngồi dậy, hung tợn trừng mắt hét lên lại thấy cô bạn gái mở miệng tươi cười, bởi vì cô giờ trò đùa day báo hại cậu sợ ý lấy tay phui phui

cái mộng thật mất mặt, chờ cậu xác định cái quần của mình không có thứ gì lạ mọc ra ngoài, cậu nhất định không tha cho cô .

“Ân,Chu Lập Nghiệp.”

Không giống Chu Lập Nghiệp vừa cứng rắn, lại khó chịu mà nữ sinh đối diện tâm tình thật tốt, tính cách hoạt bát lại như thể nào yêu chết đi được tính cách quái dị của cậu bạn, chủ động kêu tên cậu từng tiếng một, ra sức nhấn mạnh thanh âm, bộ dáng như muốn an ủi.

Chu Lập Nghiệp dừng có khóc nha.

Rõ ràng kêu chính xác tên của cậu lại như thể nào nghe qua thật chói tai?

Cậu thật sự hoài nghi ông ngoại nghĩ như thế nào lại đặt cái tên tiếng trung này cho cậu, nhất định là năm đó cha cùng mẹ bỏ trốn khiến ông sinh khí oán hận mà giận chó đánh mèo lên trên người cậu, bằng không cái tên như vậy sao lại không có vận khí tốt, cậu thật sự không thích cái tên “Chu Lập Nghiệp” này? Cậu là có nỗi oan lớn mà không có chỗ để khởi kiện.

“Người đến cùng có phải là nữ sinh hay không? Còn dám nói trên quần ta mọc ra cái cây hoa cúc xinh đẹp ư?” Cậu mặc kệ, trước tiên cần giáo huấn cái nữ sinh thô lỗ kia mọi chuyện khác để sau.

“Thì đã sao a?” La Mật Âu giả bộ hồ đồ, cười hi hi quay về phía cậu.”Vì sao nữ sinh không thể nói như vậy? Ta còn có thể gọi người là hoa lan, hoa loa kèn a, người thật ra là muốn thừa dịp này gạt ta thoát quần cho người kiểm tra sao? Đầu óc thật đen tối mà, quả thật là sắc nữ nha! Thật sự muốn xem không?”

Chu Lập Nghiệp mặt đen hết một nửa.

Xem kia đây là những lời mà nữ sinh sẽ nói sao?

La Mật Âu so với nam sinh khác không chỉ cao hơn mà còn vô cùng tuấn mỹ, ngay cả bạn học thân thiết phần lớn đều là nam sinh nhiều hơn nữ sinh, tác phong làm việc so với cậu còn đứng cảm, phong độ hơn. Vì vậy sau lần cấm trại ở trường về có rất nhiều nữ sinh hâm mộ, viết thư làm quen với cô nhóc, nếu sau này cô lớn lên có ý muốn thú lão bà cậu tuyệt đối sẽ không kinh ngạc.

“Làm sao người tìm được nơi này?”

Chu Lập Nghiệp nhìn đau đứng dậy, quyết định chấm dứt chủ đề cây hoa cúc cùng đề tài thoát quần, miễn cho cô càng nói càng xằng bậy, làm cho người ta phải trợn mắt há mồm, xây xẩm mặt mày, thốt ra toàn những lời nói ngu xuẩn làm tổn hại tế bào não thuần khiết của cậu.

“ A! Cái này là tâm linh tương thông, ta chỉ thử đến đây xem có người hay không. . . Ta sẽ không vì nóng vội mà quên mất cái chỗ này rất yên tĩnh, nhưng cho dù người có ở đâu xa xôi đi nữa, ta cũng sẽ mạo hiểm tính mạng để mà tìm kiếm người. . .”

Chu Lập Nghiệp cả người run lên một trận, toàn thân lập tức nổi đầy da gà.

Câu nói này cậu đã nghe qua n lần, rõ ràng La Mật Âu không phải tự nhiên không biết xấu hổ mà đứng đây tỏ tình chẳng qua là ôn tập lời thoại của vở kịch.

Chẳng qua con nhóc kia diễn rất là tốt, bình thường thì đánh đá, nói chuyện không lễ phép lúc nào cũng muốn bức tử hần, diễn hết cả đầu. Vậy mà khi tập diễn lại tự nhiên nói chuyện thật nhẹ nhàng, ánh mắt thâm tình, triều mến so với Romeo không sai tí nào. Ngay cả đạo diễn được mời đến trường để hỗ trợ cho việc tập luyện cũng nói cô có tài năng thiên phú, hại cậu mỗi lần tập luyện với cô là bị cặp mắt to tròn nhìn thẳng vào khiến cậu có cảm giác buồn nôn quần lấy ruột gan, cứ nghĩ đến việc chạy thoát thân.

“Tình yêu đã chết, đời này kiếp này ta không nghĩ sẽ lại được nghe những lời này!” Cậu thật hận chết Shakespeare “La tiểu Âu, ta cảnh cáo người trăm ngàn lần đừng có mà yêu thích ta, bằng không ta nhất định một cước đá người đến hải đảo làm thức ăn cho cá mập xoi!”

Cậu bình thường không kêu cô là tiểu Âu, mọi lần có chuyện quan trọng cấp thiết phải giáo huấn là liền kêu”La tiểu Âu” hay những khi tức giận, máu nóng khắp người, toàn thân sát khí thì mang cả danh cả họ của cô mà hô lên”La Mật Âu” .

Mặc kệ cậu có hô cái gì, cô không có sợ , một chút hoảng hốt đều không có.

Cái gì? muốn một cước đem cô đá ra hải đảo ư? Lúc cô tám tuổi đi dạo bên dòng suối không may trượt chân té ngã thiếu chút nữa ngạt thở mà chết, mà người đầu tiên nhảy xuống sông cứu người không phải là hần sao?

Ngày cá tháng tư năm trước, hai đứa vì chuyện nhỏ mà giận nhau rất lâu, cô cùng mẹ hần thông đồng với nhau lừa hần nói Âu Âu đột nhiên sinh bệnh hôn mê bất tỉnh, hần ngay lập tức chạy đến bên giường cô thương tâm khóc nức nở mà cầu xin, nói mình từ nay về sau sẽ không tức giận nữa, sẽ không bao giờ mắng cô, chỉ cần cô khéo lại muốn hần làm cái gì cũng được, người đó không phải là hần sao?

Tuy rằng hần nói mà không giữ lời nhưng khi hần vừa nghe cô “Bệnh nặng” mà thương tâm đau lòng, bắt quả hần cũng là quan tâm cô, đối với cô rất tốt, cô so với ai khác đều hiểu được.

Cho nên từ sớm cô cảm thụ được tình cảm của hần.

“Nha, người yên tâm” Nói đến đầu vô mồm, cô chưa bao giờ thua cả.”Bởi vì người so với ta có cao hơn sao, bộ dạng so với ta còn giống nữ sinh hơn, người quá đẹp, chỉ có một chút xấu khí chất của tiểu nam hài mà thôi.”

Người là cao hơn ta sao.

So với ta còn giống nữ sinh.

Chu Lập Nghiệp cảm giác lưng và bụng đồng thời đều bị trúng tên, toàn thân còn có một cơn gió lạnh thổi qua. Đây chính là một trong những nguyên nhân mà cậu chán ghét La Mật Âu, con nhóc này xem ra miệng lưỡi thật lạnh lẽo, thành thật đến nỗi làm cho người ta rất muốn điên hết cái đầu!

“Ta làm sao giống nữ sinh? ! Ta là suất ca, không phải bé gái xinh đẹp!” Tiểu nam sinh vì sĩ diện nên mà biện bạch dù chuyện thứ nhất đúng là sự thật ngay trước mặt cậu không thể phủ nhận còn so với chuyện thứ hai thì biện hộ một chút cũng tốt.

La Mật Âu hai vai nhất thời đứng thẳng, lưỡi biếng cùng hấn tranh cãi.

Người sáng suốt cũng nhìn ra được Chu Lập Nghiệp có bao nhiêu là khả ái, lại xinh đẹp, ngay cả cô có đôi khi nhìn hấn đến không chớp mắt, nghĩ không ra lý do vì sao hấn có bộ dạng của nam sinh, cô gặp qua rất nhiều nữ sinh xinh đẹp nhưng hấn lại còn xinh đẹp hơn? Nếu cô không từng tận mắt chính kiến “ cái cứng rắn của hấn” cô sẽ không tin mình nhận lầm, cô tuyệt đối nhận định hấn là nữ giả nam trang.

“Sắp tới thời gian lên sân khấu rồi”. Mục đích mà cô tìm hấn chỉ có vậy.

“Ta không diễn.” Cậu thiếu chút nữa đã quên mất, “Người có ý bắt ta cũng vô dụng, ta hiện tại sẽ trốn đi, người dám lớn tiếng kêu, đòi này đừng nghĩ ta sẽ lại để ý người!”

“Nha.”

La Mật Âu ứng một tiếng, hai tay chấp sau lưng, lạnh lùng nhìn hấn.

“. Người không ngăn cản ta?” Cô vẫn không có nhúc nhích, hấn ngược lại cảm thấy thật kì lạ .

Cô hào phóng lắc đầu.”Muốn đi thì đi, ta không muốn người cả đời không để ý tới ta.”

Đáp án này của cô làm cho Chu Lập Nghiệp hết sức hài lòng. Xem ra La Mật Âu rất để ý đến người bạn thân này.

“A, ta đã quên nói cho người biết, mẹ nuôi đang khóc nha!”

Động tác nhanh nhẹn, hấn đã muốn trèo qua hàng rào, hai chân sắp bay lên không, nhưng vừa nghe thấy nàng ở phía sau khẽ nói những lời này, lại nhịn không được mà nhảy xuống, quay mặt về phía cô.

Dù sao La Mật Âu chỉ có hai mẹ nuôi. Một người ở Mĩ xa xôi, một người là mẹ ruột của hấn.

“Mẹ ta vì sao khóc? Ai khi dễ bà?” Hấn hai mắt phóng hỏa, muốn làm tốt trách nhiệm vì mẫu thân mà chuẩn bị báo thù.

“Người.” Cô cứ như vậy lưu loát nói, tưới cho hấn cả bình nước lạnh.

“Gặp quý! Ta khi nào thì khi dễ bà?” Buổi sáng hai mẹ con bọn họ như là bạn học cùng nhau tiến cửa trường học, sau đó căn bản là không có chạm mặt nhau.

“Mẹ nuôi đến cánh gà gặp người liền không thấy, mới biết người đã mất tích.”

Nguyên lai là lo lắng cho cậu!”Người trở về nói với bà là ta không sao, chính là không muốn đóng kịch thôi.”

“Nha.” La Mật Âu gật gật đầu, mắt liếc nhìn hấn.”Cho nên người là muốn ta trở về cùng mẹ nuôi nói chuyện, con trai bảo bối của di không nghĩ muốn diễn hôm nay, thật ra cậu ấy đã muốn trèo tường rồi đi trường học, sau đó làm cho mẹ nuôi thay thế người tìm một bạn diễn khác sau đó là hướng đạo diễn mà xin lỗi? Người thật đúng là đứa con ngoan.”

“Ta ——” cậu á khẩu không trả lời được.

“Trừ người ra, tất cả mọi người thực chờ mong xem người diễn xuất, nhưng là không có ‘ Juliette ’ thì phải diễn như thế nào? Mọi người nhất định rất là thất vọng”.

Được rồi, cậu thừa nhận bản thân thật ích kỉ.

“Ta nhìn thấy rất nhiều bạn học cùng cha mẹ đến tham dự đều có mang theo máy chụp hình, nếu bọn họ biết buổi trình diễn bị hoãn, mẹ nuôi nói không chừng còn có thể bị bọn họ xúm lại mà mắng, lại nói mẹ nuôi thân là cô giáo vậy mà ngay tiểu hài tử của mình đều dạy bảo không tốt, a! mẹ nuôi thật là đáng thương.”

Chu Lập Nghiệp trong đầu hiện lên hình ảnh đáng sợ kia, cậu còn chưa kịp trốn, lương tâm đã bắt đầu bắt an rồi .

“Quên đi, người đã nghĩ muốn chạy trốn liền như vậy mà bỏ chạy, nếu không người không phải là nam nhi, như vậy người sẽ trở nên vô dụng ! Ta phải ở cùng với mẹ nuôi đồng cam cộng khổ.” La Mật Âu hoàn toàn từ bỏ ý định, xoay người rời đi.

Tốt lắm, không có người làm vướng bận .

Nhưng là —— hàng rào vốn rất thấp chỉ cần trèo lên là xong, chỉ trong nháy mắt cái hàng rào kia sao lại cao gấp ba, bốn lần

Chu Lập Nghiệp ngơ ngác trừng mắt với cái hàng rào, ngay cả ý thức muốn đưa chân trèo lên lại cảm giác bất lực, không còn sức lực để mà bỏ chạy.

“Quên đi, chết thì chết !”

Cuối cùng, hắn đành phải làm vật hy sinh vậy, người thân quan trọng hơn danh dự, cậu tức giận thở phì phì đá một cái mạnh vào hàng rào, kêu trời “ Ta không vào địa ngục thì ai sẽ thay ta vào địa ngục đây”, tâm trạng vô cùng buồn bực, bộ mặt ỉu xiu mà tiến bước trở về phía sân khấu trước sân trường.

Tiến vào hậu trường, đập vào mắt là cảnh tượng khiến cho hắn trợn mắt há mồm.

. Là người nào mắt bị mù cố ý nói mẹ cậu khóc đến thương tâm, ngắt lên 哽嚔 xuống? !

Mẹ cậu không chỉ không có khóc lại còn cười hi hi giúp con nhóc lừa gạt La Mật Âu chụp ảnh lưu niệm, thoát nhìn vô cùng vui vẻ, uống phở hân tâm lo lắng không yên vội vàng chạy trở về làm đứa con ngoan.

“Chu Lập Nghiệp đã trở lại!”

Không biết là ai đã hô to một câu, làm cho cả đám người vây xung quanh cậu, ngay cả đạo diễn vở kịch cũng vội vàng chạy đến kéo tay cậu đi vào phòng thay quần áo để thay đồ hóa trang, thế cuộc đã định, không cho cậu có thêm cơ hội để mà đào tẩu.

2 phút trước khi buổi biểu diễn bắt đầu, Chu Lập Nghiệp đã hóa trang xong, trên đầu là chiếc vương miện lấp lánh, một thân tuyết trắng, viền váy hoa tinh tế, hơn nữa nhờ có chuyên viên trang điểm khiến cho khuôn mặt cậu càng thêm xinh đẹp đáng yêu, tuyệt đối không có ai nói cậu không phải là một cô gái, ngay cả bạn học nam sinh đều nhìn đến trợn mắt há mồm.

Cảnh thứ nhất mở màn, nam nữ nhân vật chính đứng phía sau cánh gà chờ đợi, nhưng mà Chu Lập Nghiệp một chút tinh thần chuyên nghiệp của diễn viên cũng không có, mắt hướng nhìn Romeo chăm chăm, không phải là cái nhìn hâm mộ mà là ánh mắt phát ra lửa phừng phực như muốn đốt cháy kẻ kia.

“La Mật Âu, ta trở về lại tính sổ với người!” Hắn không chỉ khẩu khí không tốt, ánh mắt lại hung ác.

“Nha.” La Mật Âu vẻ mặt bình tĩnh, đối với hắn khẽ cười mờ ám .”Ta đều đoán được người sẽ nói như vậy, cho nên chờ một chút đừng trách ta tiên hạ thủ vi cường, ha!”

Tiên hạ thủ vi cường? (“Tiên hạ thủ vi cường” ra tay trước thì chiếm được ưu thế)

Chu Lập Nghiệp không kịp chất vấn ý tứ của cô, thì đã đến phiên hai người lên sân khấu.

Cậu đã có một kế hoạch kỹ lưỡng nhưng nửa đường không phòng bị liên sập bẫy của cô ... Con nhóc này làm ra rất nhiều trò trong khi diễn, chẳng hạn đến phân đoạn Juliette ngắt đi, hắn trừ bỏ việc nhắm mắt nhắm nại để La Mật Âu ôm chặt lấy thân mình, cô còn có dùng giọng nói hô to lời thoại hắn nghe mà muốn nôn thốc nôn tháo hại hắn cả đời không quên nỗi ám ảnh này, toàn thân cả người nổi đầy da gà, những việc kì quái như vậy sẽ còn phát sinh nữa sao ——

Bỗng dưng, đầu óc cậu trống rỗng.

Lại nữa, cái kia dán tại môi cậu, vừa mềm, nóng ngọt ngào là cái quỷ gì nữa đây? !

Trong lúc luyện tập rõ ràng không phải như vậy, La Mật Âu con nhóc này thật sự cho cậu là hàng thật giá thật “Nụ hôn trước khi chết” —— còn ở trước mắt mọi người mà làm nữa!

“La Mật Âu!” Chu Lập nghiệp phút chốc mờ to mắt! Hai tròng mắt phóng ra lửa.

“A, Người yêu Juliette của lòng ta, nàng như thế nào đã sống lại rồi ư!” La Mật Âu gặp biến mà không sợ hãi, lập tức sửa lại kịch bản.”Nhưng là ta đã uống hết độc dược. Muốn cùng nàng luôn luôn ở bên cạnh nhau”.

“Không đem người biến thành cái đầu heo ta sẽ không gọi là Chu Lập Nghiệp!” Chu Lập Nghiệp trong lòng bực bội, làm sao mà còn để tâm cô nói cái gì, thậm chí chỉ muốn tính sổ với cô!

“A, Juliette, người rõ ràng là toàn tâm toàn ý yêu Romeo a!” Không dự đoán được hắn hội trước mặt toàn bộ khán giả mà không khống chế tâm tình, La Mật Âu một bên néo tay hắn, một bên tăng thêm thanh âm nhắc nhở hắn là hai người bọn họ thân phận là đang diễn suất nha.

“Người đời này đều không có khả năng làm ta yêu thương ! Người tên hỗn đản này đừng có mà cuồng vọng”

“Hôn một chút cũng sẽ không chết” Cô chân dài vừa chạy vừa quay đầu lại nói: “Tiểu Chí và ta đánh cược xem ta có dám hôn người hay không, ta chỉ là giả vờ hôn thôi người lại không có mất mát gì, ta lại có thể thắng cược nếu muốn ta lại chia cho người một nửa vậy!”

“Người đến cùng không phải là nữ sinh? Tự nhiên cùng người khác đánh cược? ! Người ——”

Toàn trường chỉ nghe thấy tiếng rống giận của Chu Lập Nghiệp, cậu không thèm quan tâm phục trang lẫn đạo cụ trên sân khấu mà hăng hái tiếp tục trò chơi chạy rượt bắt, không may vì chạy quá gấp gáp khiến chân vấp phải cái vật áo liền như thể một đường mà rách toạt khiến chiếc váy rơi xuống cái vèo, vừa vặn khấn giả bên dưới đều trông rõ cái quần lót màu vàng cậu mặc ở phía bên trong, khiến cả đám người bên dưới đang ngây ngẩn không hiểu lý do lập tức phát ra một trận cười lớn.

La Mật Âu là cái dạng thần thánh phương nào mà khiến cho thế giới chỉ trong một ngày đã đại loạn ra như vậy!

Ngày này, Chu Lập Nghiệp thề với chính mình cô và cậu từ này cắt đứt quan hệ, không đội trời chung.

Đời này đừng mơ tưởng cậu lại sẽ tham dự ngày thành lập trường, cậu tâm kiên định mà ra quyết định quyết không thay đổi.

...

Nước Pháp tám năm sau.

Hai tháng trước.

Ngồi trên xe điện ngầm, suốt đường đi Chu Lập Nghiệp bộ dáng mệt mỏi, lười biếng nhìn ra ngoài cửa sổ những hạt tuyết trắng mịn đang nhẹ nhàng rơi, hần cố ép bản thân thư giãn, thả lỏng tinh thần từ từ hít thở sâu rồi chậm chạp thở dài thành tiếng.

Tâm trạng buồn bực, chán nản. Hần là đang suy tư vấn đề gì đó rất ư là phiền phức....

Hần từng nghĩ qua nếu như hần và La Mật Âu kém nhau vài tuổi thì có bao nhiêu là điều may mắn?

Nhớ tới trước đây bọn họ ở chung với nhau đều bị người lớn hai nhà định thành một đôi khiến hần muốn thoát ly khỏi bên người cô đều không xong, cô là bạn học thanh mai trúc mã khủng bố nhất, con nhóc ma giáo khiến hần không ngừng oán thán, nguyên rủa.

Phi lý, quái lạ là La Mật Âu so với xe tăng mặt còn dày hơn mấy lớp khiến cho người bình thường không thể chống đỡ được.

Hần là đối với cô tương kính như băng, thái độ lạnh nhạt mà cô trái lại tràn đầy nhiệt lượng giống motor chiến hạm cứ kiên trì phá từng lớp băng mà thẳng tiến đến bên cạnh hần không có rời đi nửa bước. Hần là không ngừng tạo khoảng cách thì trong lúc đó cô làm hần xấu mặt, toan tính tuột quần hần công khai khiến cho hần bị chê cười. Trái lại, người khác nhìn vào cho là hần ích kỷ, nhỏ mọn so đo với nữ sinh, hần chỉ còn một cách là cố gắng duy trì khoảng cách càng xa càng tốt đối với cô.

Hần là tìm cách sang Pháp du học để rời xa cô vậy mà cô vẫn kiên nhẫn đuổi theo hần, muốn làm học muội của hần lần nữa, hần đành phải tiếp nhận ý trời mà thôi.

Aizaaa hần là có dự cảm chỉ khi nào một trong hai người lên thiên đường nếu không cả đời này của hần cũng không thoát khỏi nanh vuốt của cô.

“Tiểu Âu.”

Đến trạm, xe điện ngầm dừng lại hần quay đầu kêu tên cô gái trẻ đúng lúc nhìn thấy bên kheo miệng La Mật Âu có nước miếng chảy xuống, hần là không phân nản gì lấy từ trong áo khoác ra khăn giấy định lau cho cô.

Hần là kẻ thích sạch sẽ nhìn cô như vậy mặt hần đen hơn một nửa.

“Tới rồi?” La Mật Âu mơ màng mở mắt liền thấy xe điện ngầm đã tới nơi hô lên “Sao đến muộn vậy? Người còn không mau xuống xe!”

“Uy”

Lời còn chưa nói hết nhìn mọi người nhanh chóng ra khỏi Chu Lập Nghiệp thờ dài, hần chỉ có thể phụng mệnh người lớn bồi cô đi tham quan Paris cho đến lễ mừng năm mới tiễn cô quay về Đài Loan. Hần là có nhiệm vụ đưa cô đi mua sắm chiến lợi phẩm để mang về nhà. Hần là đang cố gắng chịu đựng cho qua chuyện thôi.

La Mật Âu chạy về trước, đứng ngay vạch chờ thấy hần đang từ từ bước ra, cô là vừa mới tỉnh ngủ cả người uể oải gặp phải cơn gió lạnh thổi qua, cảm giác cả người lạnh run bần bật.

“Ôi, Lạnh quá.” Cô mãnh liệt chà xát hai tay với nhau.

“Ta nhiều lần nhắc nhở người trước khi ra ngoài phải mang găng tay?” Hần không phải lo lắng cô bị cảm lạnh chỉ là từng mất liếc cô một cái.

Thật ra trong bụng hần đang gào lên tiếng kêu khổ, hần đau xót cho cô ư! Đúng là rất đau xót. Hần và cô không chỉ là bạn học mà cả hai khi còn ở Đài

Loan có quan hệ hàng xóm rất thân thiết, có thể nói là thanh mai trúc mã, quan trọng hơn là hần và cô còn sống chung dưới một mái nhà. Mỗi quan hệ lại càng mật thiết, dây dưa hơn.

Tuy hần từ nhỏ đã theo cha mẹ di cư sang Đài Loan nhưng trong người hần vẫn là mang dòng máu Pháp, hần bề ngoài so với cô là giống người bản xứ hơn.

Huống chi gia đình hần và người thân đang ở Pháp vẫn thường xuyên liên lạc. Nghe nói bọn họ khi biết tin hần muốn sang Pháp du học thì hân hoan vui sướng, tranh nhau cung cấp chỗ dừng chân miễn phí cho hần mà La Mật Âu lại là con gái nuôi yêu dấu của mẹ hần tự nhiên cũng được chào đón nhiệt tình. Nhưng là cô chỉ muốn ở chung một chỗ với hần ở nhà thuê.

“Từ lúc sáng sớm đứng chờ hần cô là không cảm thấy lạnh”. La Mật Âu tỏ vẻ tự nhiên đi tới trước bắt lấy cánh tay hần, đem hai tay mình bỏ vào trong túi áo khoác bằng lông.

“Ngươi đừng dựa sát vào ta như vậy mọi người đi qua nhìn vào trong rất là khó coi” Hần chỉ thăm thì cũng không có bỏ tay cô ra. “Nếu người biết lạnh như vậy sao không chịu mặc ấm hơn lại không cần dán chặt ta như vậy thật là xấu hổ.”

La Mật Âu đang ngắm nhìn thiết kế xe điện ngầm xem ở Pháp có gì khác so với Đài Loan liền nghe thấy những lời quan tâm của Chu Lập Nghiệp trong lòng cô cảm thấy rất ấm áp, cô quay sang nhìn chằm chằm hần sau đó không có hành động gì khác.

“Sao ta phải buông ra ngươi?”

“Chờ ngươi chưa tới hai mươi giây ta muốn đông cứng cả người rồi. Ta là miễn cưỡng dùng ngươi làm cái lò sưởi tạm vậy, ngươi như vậy là được thông qua.”

“Miễn cưỡng?” Hần nghe xong thật sự là vừa tức vừa buồn cười: “Ta không có miễn cưỡng ngươi, ta không cần được ngươi thông qua, ngươi tốt nhất là mau tách ra khỏi bên người ta.”

“Chu Lập Nghiệp, cá tính của ngươi thật sự không tốt mà, khó trách ngươi chỉ có vài người bạn.” Cô tức giận trừng mắt liếc hần một cái. “May mắn cho ngươi tính tình ta rất phóng khoáng chưa bao giờ so đo với ngươi bằng không chúng ta sao có thể làm bạn thân lâu đến như vậy?”

“Ai nói ta không có bạn tốt? Bạn bè của ta đều là quý tộc, đầu óc thông minh, tinh tế so với ngươi đều là tốt hơn vạn phần. Còn có ta khi nào thừa nhận ngươi là bạn của ta?” Hần cười nhạt “Từ nhỏ đến lớn chỉ có ngươi là mang nhiều phiền toái đến cho ta, tuyệt đối không có người nào không nhận thức ngươi chính là kẻ chuyên gây sự rắc rối nhất.”

“Ngươi là suy bụng ta ra bụng người.” La Mật Âu liếc mắt nhìn hần “Này, ta nghe ngươi nói cũng đã hơn tám trăm lần, lần nào cũng ca y như vậy, chuyện đã làm rồi cũng không thể vãn hồi! Ta bắt quá chỉ là cướp đi nụ hôn đầu của ngươi, lại thấy anh nhỏ của ngươi chưa phát dục còn có cái việc trình làng quần lót màu vàng trước mặt khán giả nhưng đó không phải lỗi của ta là do ngươi không cẩn thận vấp phải vậy, là ta thấy người gặp nạn mà không bỏ rơi ra tay cứu giúp ngươi lấy thân mình che đậy cho ngươi còn gì.”

A, sắp có hỏa !

“Oa cả người ngươi rất ấm áp ta là mượn dùng một chút tránh cho việc lãng phí.” Cô là đang nói chuyện rất hăng say liền nhìn thấy khéo mắt của cái người bên cạnh đang xoẹt lửa, cô là thông minh lái sang chuyện khác “Ngươi đi mua vé xong rồi lại tìm ta”.

Cô theo trên tay hần cầm lấy mấy cái túi quà vừa mới mua xoay người chuẩn mắt.

“Ngu ngốc!”

Chu Lập Nghiệp nhìn chằm chằm thân ảnh cô nhanh chóng biến mất, con tức cùng với ý cười đồng thời len lỏi vào tim hần.

Kia – một màn kịch trở thành “Kịch điện” .

Cô là đang ba hoa tái hiện một màn lộ hàng của hần! Nhớ lại tình cảnh bi hài ngày hôm đó, cả hội trường nhốn nháo, rầm vang tiếng cười ồ ồ của khán giả bên dưới, bộ dáng của cô lại vô cùng bình tĩnh, tỏ vẻ như vì bạn mà không tiếc cả mạng sống dùng cả thân thể cao lớn của cô che chắn cho hần.

Loại chuyện ngu xuẩn như vậy sau này chỉ có tăng không giảm.

Từ nhỏ đến lớn. Hần không biết mắng cô đã bao lần là “Ngu ngốc”, nhưng là cô phi thường bỏ ngoài tai, không hề quan tâm cho đến giờ cô cũng chưa từng thay đổi qua .

Cô đầu óc thông minh, lanh lợi, bản tính thì ngây thơ tự cho rằng cô là bạn tốt nhất của hần. Cho dù là hần có cố ý nói ra những lời ác ý với cô hay làm ra những chuyện xấu khiến cô chán ghét thì cô cũng không để ý đến nói đúng hơn cô căn bản chậm hiểu không có phát hiện ra ý tứ của hần. Cô nghĩ rằng đã là bạn bè thân thiết của nhau thì cũng có những lúc đùa dâm quá trớn như vậy, cô tiếp tục mà phớt lờ hành vi của hần, khiến ruột gan hần nóng như lửa, dây dưa không dứt với cô.

Cô là lấy cái ý kiến logic của mình mà áp đặt cho hần, khiến cho hần phi thường tức giận, là cô muốn khiêu khích hần trong mọi chuyện, mọi nơi. Hần thật sự nghĩ muốn đem cô cột vào hỏa tiễn bắn một phát lên Sao hỏa, biến mất khỏi hần. Mỗi quan hệ này chính là nghiệt duyên

Nhưng là cô rất có cá tính, lại khí phách.

Cô không tỏ vẻ kiêu ngạo, làm phách, không ý mình là thiên kim tiểu thư, xuất thân gia đình giàu có chỉ biết làm bạn với vương tôn công tử, chơi với bạn phải môn đăng hộ đối tương xứng, cô cũng không ra dáng tiểu thư sai bảo người hầu, cũng không vô phép vô tắc, đối với từng chuyện cô cư xử nhã nhặn, thân thiết gần gũi luôn yêu quý, trân trọng mọi người xung quanh mình.

Cá tính của cô so với nam sinh là giống nhau, thẳng thắn, mạnh mẽ, tính tình từ nhỏ đến lớn chưa từng thay đổi, cô chỉ cần ăn loại bít tết một ngàn đã thấy ngon hơn loại bít tết thượng hạng chín mươi chín ngàn, trang phục hàng hiệu thì cô cho là không thoải mái bằng quần bò, áo thun, cô là tiểu thư nhà giàu có thể đi bất cứ đâu, ở bất cứ khách sạn nào, hưởng thụ cái cảm giác có kẻ hầu người hạ, ra đường thì có lái xe riêng đưa đón, cô muốn làm du học sinh công chúa cũng quá dễ dàng. Nhưng là cô kiên quyết muốn ở chung một chỗ với hắn, cùng hắn gánh vác gia sự, cùng hắn đi xe điện ngầm, chen chúc xếp hàng chờ đợi mua vé. Cái dáng vẻ thiên kim tiểu thư yếu ớt, tội nghiệp đều không có biểu hiện ra. Hơn nữa cô là rất quan tâm đến hắn, cô có nấu món gì ngon cũng chưa bao giờ quên chữa cho hắn một phần.

Nói trắng ra trừ bỏ những lần cô chọc cho hắn điên cả người muốn thoát ly thì tám chín phần thời gian của hắn đều có cô bên người có thể nói cô là người bạn thân thiết nhất của hắn cũng là không sai.

Tuy rằng hắn tỏ vẻ khó chịu không thừa nhận mối quen biết giữa cô và hắn hay có đôi khi hắn còn nằm mộng thấy hắn đóng gói cô thả ra ngoài biển nhưng trong lòng hắn hiểu rõ một điều dù có khi điên người với cô thật nhưng “La Mật Âu” chính là oan gia của hắn, là người bạn gái thanh mai trúc mã mà ông trời định sẵn cho hắn, có thể nói hắn và cô đã làm hàng xóm thân thiết đã hơn mười năm, từ nhỏ đến lớn đều là như hình với bóng, bám dính với hắn, cả đời này của hắn La Mật Âu tồn tại ở một vị trí đặc thù trong lòng hắn, hắn là xem cô như em gái ruột mà đối đãi cũng không hẳn vậy.

Bất quá, sự thật này có đánh chết hắn cũng không thể nói ra miệng bằng không cô khẳng định sẽ rất đắc ý, vênh vào cười đến điên đảo thần hồn, thái độ đối với hắn lại càng không kiêng nể, lễ phép gì nữa.

Hắn cười khổ lắc đầu.

Mua xong vé xe trở về, Chu Lập Nghiệp phát hiện La Mật Âu đang tụ tập với một nhóm nam nữ trẻ tuổi, cô là cùng bọn họ cười cười nói nói, ai nhìn vào cũng tưởng bọn họ là bạn bè thân thiết lâu ngày mới gặp.

Cô là có năng khiếu có thể tự nhiên cùng người xa lạ tán gẫu, thậm chí kết làm bạn thân, cá tính này của cô khiến hắn thập phần bội phục.

Hắn từng nghĩ qua, hắn và La Mật Âu tính cách rất trái ngược nhau như mặt trăng với mặt trời chỉ chung sống dưới một bầu trời nhưng không thể hòa hợp. Cô như ánh mặt trời tỏa sáng, rực rỡ đến chói mắt còn hắn như mặt trăng lạnh lẽ, âm đạm, mờ nhạt dưới hào quang của cô. Mà hắn chính là con người như vậy lạnh lùng, ít nói, không thích tiếp xúc với người lạ càng không muốn là tiêu điểm chú ý của người xung quanh.

Cẩn thận hồi tưởng lại quá khứ, cá tính trống đánh xuôi, kèn thổi ngược của bọn họ đã là một thói quen, hết cãi nhau lại làm hòa cho đến tận bây giờ chưa từng xảy ra xung đột quyết liệt.

Àn, thật là một kỳ tích.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Người Cười Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

“Lập Nghiệp”

La Mật Âu phát hiện hắn đã muốn bỏ đi, lập tức cùng bằng hữu mới quen trao đổi số điện thoại rồi chạy trở lại bên cạnh hắn.

“Người thật sự muốn đem lý tưởng ‘tứ hải giai huynh đệ’ mà phát huy đến tận cùng ư”. Hắn là có ý tứ chọc tức cô.

“Hắc hắc”

La Mật Âu cười khi khi, không đáp trả lời hắn, theo thói quen lại đem tay mình khoác vào cánh tay hắn, Chu Lập Nghiệp chủ động tiếp nhận mấy cái túi đồ trong tay cô. Cô là đang lạnh run cả người có thể dễ dàng đem hai tay cho vào túi áo khoác để giữ ấm.

Bạn bè lâu năm chính là như vậy, không cần nói cái gì cũng sẽ hiểu.

La Mật Âu trầm nghĩ ở trong lòng.

Tuy rằng Chu Lập Nghiệp từ nhỏ đến lớn cũng chẳng mấy khi làm cho cô vui vẻ, hắn xem cô cùng ôn dịch là giống nhau chỉ sợ tránh cô không kịp mà

thời nhưng là...

Một khi cô có vấn đề nguy nan hẳn cũng không có cảm giác vui mừng khi thấy người gặp họa mà ngược lại lần nào hẳn cũng ra tay hỗ trợ cô. Cô là thật sự không hiểu được hẳn lúc nào cũng trút giận trên đầu cô nói cái gì là muốn một cước đá cô bay xa trăm dặm. Kết quả cho đến bây giờ một cộng lòng tơ của cô hẳn cũng chưa động qua.

Thái độ cao ngạo, trêu đùa quá lố, giống như rất khó ở chung nhưng đó chỉ là lừa gạt người bên ngoài. Cô là quen biết hẳn lâu như vậy kỳ thật hẳn chính là người bạn tri kỷ tốt nhất, chân thành nhất.

Bề ngoài thì rất tà ác, nhưng bên trong rất mềm yếu nói hẳn là người thiện lương cũng không sai

Bất quá hẳn là thường xuyên hay “phát hỏa”.

Cô là người phóng khoáng, thích đùa giỡn làm niềm vui vậy mà hẳn lúc nào cũng tỏ thái độ tức giận sôi gan sôi ruột với cô, rõ ràng cơ thể hẳn có một nửa là dòng máu phương Tây nhưng tác phong làm việc thì nghiêm khắc, cứng rắn không có nửa điểm lãng mạn của người Pháp.

Càng kỳ quái chính là hẳn rất để ý chiều cao của mình, rõ ràng là đã cao hơn cô 3cm mà hẳn còn không thỏa mãn, nhìn đến quả thật là con lai lại như thế nào không có ưu điểm của người phương Tây. Bộ dáng xinh đẹp, tuấn mĩ còn khuôn mặt hẳn so với con gái còn cuốn hút, mị hoặc hơn. Từ nhỏ đến lớn cô là thường xuyên tìm tới cửa nhà hẳn dùng đại một lý do nào đó như là cô cần người tâm sự, an ủi chẳng qua là cô tham lam sắc đẹp mê người của hẳn, hẳn là khiến cho nam nữ đều phải quy phục dưới chân. Bộ dáng của hẳn lúc nào cũng yêu kiều lại rất yêu thích sạch sẽ ngoài ra hẳn ghét nhất bản thân là mục tiêu chú ý của mọi người, cho đến tận bây giờ còn chưa có bạn gái đây mới là vấn đề khiến cho mẹ nuôi lo lắng.

“Lập Nghiệp, lớp chúng ta”

“Không cần”.

“Không cần cái gì? Ta còn chưa nói xong mà!” Thật là buồn cười!

Ta biết là ngươi định nói cái gì, ta là đi guốc ở trong bụng ngươi.” Hẳn phần nộ quay lại nói: “Đây là lần thứ một trăm ba mươi người giới thiệu phụ nữ cho ta, ngươi không thấy phiền sao?”

“Cái gì mà giới thiệu phụ nữ làm quen, ngươi nói thật là khó nghe, là giới thiệu bạn gái!” Nàng tức giận huých khuỷu tay vào hông của hẳn. “Ngươi cũng biết đây là lần thứ một trăm ba mươi, mỗi lần ta giúp ngươi lên lịch hẹn xem mắt ngươi không cần nghĩ qua liền cự tuyệt từ chối rất là quá đáng nha!”

“Đó là bởi vì ta không tin tưởng cái nhìn của ngươi.”

“Ta giúp ngươi chọn đều là mỹ nữ!”

“Ta thấy ngươi là xem trọng tính cách bên trong chứ không phải bề ngoài”. Hẳn nói xong, liếc mắt nàng một cái “Nhìn ngươi sẽ biết”.

“Xem ta?”

La Mật Âu về mặt mù mịt, cúi đầu nhìn lại chính mình. Lại ngẩng đầu lên nhìn hẳn đột nhiên trong mắt chứa đầy sự kinh ngạc.

“Ngươi không phải là thăm mền ta từ bé đến bây giờ ỉ? !”

“Cáp? !” Cầm hẳn thiếu chút nữa rơi xuống.

“Ân, ân, rất có thể nha. Nói xong, nàng gạt đầu lia lịa. “Dù sao bộ dạng ta hoạt bát đáng yêu lại hào phóng, coi như là mỹ nữ, người thăm mền ta cũng không thiếu ~~~”

“Ngươi có bệnh thể này đã bao lâu rồi?”

Nàng sùng sốt. “Bệnh gì cơ?”

“Chứng hoang tưởng.” Cái bệnh này làm cả người ta nổi đầy da gà, cảm giác này lại tới nữa rồi. “Ta giống người ngu ngốc lắm sao? Làm thanh mai trúc mã với ngươi đã xui xẻo đây mình, còn yêu ngươi”

Hẳn xoa xoa đôi bàn tay một chút, “Ta vừa mới nghĩ đến hai chữ kia đã cảm thấy sợ hãi rồi. Trước đây ta đã nói nhượng bộ lắm chỉ có thể nhận ngươi làm bằng hữu, trăm ngàn lần không cần yêu thương ta, nghĩ tới thanh xuân tươi đẹp của ta nằm trong tay ngươi ta sẽ không gọi là ‘Chu Lập Nghiệp’ khi đó ngươi tuyệt đối không phải là ‘La Mật Âu’ bạn của ta.”

“Giữ chừng chừng nhiều như vậy làm gì ta cũng rất sợ ngươi yêu ta?” Cô nhăn mặt nhăn mũi, bắt chước hẳn chà xát cánh tay. “Ta cũng như vậy chỉ có thể xem ngươi là bạn tốt, tuyệt đối không có biện pháp đem ngươi trở thành người yêu, tưởng tượng thôi đã cảm thấy đáng sợ.”

“Đáng sợ?” Hẳn nhủ mảy, ngữ khí không hờn giận. “Ta làm sao lại đáng sợ?”

“Bộ dáng xinh đẹp động lòng người của ngươi thật đáng sợ.” Cô thành thực trả lời.

“Không cần ngại nịnh hót ta!” Hấn chán ghét nhất người khác nói hấn như vậy. Quả thực cô là xem hấn như nữ nhân.

“Ngươi có thể không nghe, nhưng đây chính là sự thật.” Cô có thói quen nói thẳng. “Bạn bè của ta đều nói, nếu thế giới có tổ chức cuộc thi sắc đẹp dành cho nam nhân bọn họ sẽ đều bỏ phiếu cho ngươi, còn nói ngươi không làm ngôi sao rất đáng tiếc, tuyệt đối đủ tư cách làm siêu mẫu nam hoặc người nổi nghiệp của tài tử Mỹ Johnny Deep, càng khoa trương hơn là có người còn nói không cần làm người duy nhất của ngươi, chỉ cần có thể được ngươi ôm vào trong ngực đã cảm thấy rất là hạnh phúc.”

“Háo sắc.”

Hấn ghét nhất nữ nhân nhìn thấy hấn là chảy nước miếng —— ách, còn có nam nhân.

“Không lẽ phép, ngươi ta yêu mến ngươi như vậy là ngươi kiếp trước đạo hạnh cao mới được như vậy tốt nhất phải biết cảm ơn chứ.” Nàng lườm hấn một cái. “Dù sao ta cũng không thể tưởng tượng ngươi lớn lên rất giống Tây Thi, Điều Thuyền lại là một nam nhân.”

“Ngươi cùng Tây Thi, Điều Thuyền có quen biết sao? Hôm qua mới chat qua webcam à?” Thế nhưng ngươi vì sao lấy giai nhân đã tạ thế đem ra so với hấn.

“Ta là khen ngươi xinh đẹp.” Cùng với tuyệt thế mỹ nhân so sánh đều là mị hoặc, quyến rũ.

“Ngươi cũng vậy đúng thực là siêu sao nam nhân anh tuấn.”

Chu Lập Nghiệp lập tức ăn miếng trà miếng, nhưng La Mật Âu nghe xong không có rõ ý tứ... nên không có một chút hờn giận, còn đặc ý nhường mỳ, sờ sờ cằm, tay chống lấy cái eo.

“Phải không, ta cũng cảm thấy như vậy.” Nàng cười hi hi “Bất quá ta thích nghe người ta nói ta rất có cá tính bằng không là anh hùng nghĩa khí cũng không tồi, nghe qua cảm thấy ta rất đáng cảm có mùi vị giang hồ....”

Hấn nói gà cô cho là vịt.

Chu Lập Nghiệp ở trong lòng lầm bầm một câu cảm giác mình có thể kiên nhẫn cùng cô nói chuyện phiếm thế này thật sự hấn quá vĩ đại. (anh tự sướng quá! => rõ khô)

Cứ như vậy, trên đường đi cho đến cuối trạm xuống xe, thẳng đến đi về nhà, La Mật Âu miệng vẫn nói không ngừng, Chu Lập Nghiệp gần như đáp lại cô mấy câu, nhìn không được tưởng cô là hóa thân của thủ lĩnh loài vịt.

“Phốc.”

Hấn vừa vào nhà liền bật cười.

“Ngươi cười cái gì?” Cô thật không hiểu vì sao hấn lại cười?

“Không có gì, ngươi dọc đường nói nhiều lời như vậy, sao không đi uống nước?”

“Muốn, ta khát quá.”

Cô liền chạy vào nhà bếp uống nước, xong liền trở ra phát hiện Chu Lập Nghiệp đang nhìn một tờ giấy trắng.

“Cái gì vậy?”

“Lucy nhấn lại.” Lucy là chị họ của hấn. “Chị ấy bảo hôm nay là kỷ niệm ngày cưới 30 năm của ba mẹ chị ấy, chị ấy đã thuê sẵn một con thuyền để bọn họ đi du lịch- coi như là lễ vật cho tuần trăng mật thứ hai vậy, đêm nay hai vợ chồng bác ấy sẽ cùng nhau ở trên du thuyền thượng hạng, Lucy cũng muốn ở nhà bạn trai qua đêm, chị ấy cũng đã chuẩn bị sẵn nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối ở tủ lạnh để trả công trông nhà giúp chị ấy, chị ấy còn dặn chúng ta tự xử lý chuyện ở nhà.”

“Cáp? !”

“Làm gì mà ngạc nhiên?” Chu Lập Nghiệp bị âm lượng của nàng làm cho giật mình.” Chị họ là kinh doanh thuyền buồm, người một nhà đâu cần phải tính toán.”

“Ta cáp không phải là cái kia.” La Mật Âu đánh gãy lời của hấn. “Ta nhớ Lucy không phải cùng bạn trai kết giao không đến 4 ngày? Mới 4 ngày đã cùng nam nhân qua đêm—— muốn hay không gọi điện báo với người lớn một chút?”

“Cái gì?” Chu Lập Nghiệp dùng ánh mắt khó hiểu nhìn chăm chú cô. “Ngươi đừng quên nơi này là nước pháp, không phải là Đài Loan. Hơn nữa bây giờ là thời đại nào rồi. Kết giao một hôm liền lên giường có khối người, huống chi Lucy cũng đã là người trưởng thành 26 tuổi, có năng lực phụ trách hành vi của mình, không cần chúng ta quản. Nhưng thật ra ngươi, nói lời này thật sự là nằm ngoài dự liệu của ta.”

“Vì sao?”

“Bởi vì người rõ ràng là cái cô gái cuồng ái, háo sắc.”

“Uy, chuyện trước đây không nên ghi hận quá lâu có thể hay không?” Nàng ngồi xuống sofa, tiện tay lấy quả táo ở bàn cắn một miếng. “Hôn xã giao thông thường không giống với chân chính hôn, hơn nữa bọn họ khẳng định không chỉ hôn môi không thôi. Đối thành ta, không cần nói 4 ngày, 4 tháng vẫn không có khả năng, 4 năm thì ta có thể xem xét lại.”

“Chắc, nhìn người thường ngày tác phong thế kia, không thể tưởng tượng người đối với chuyện này lại bảo thủ như vậy.”

“Không phải bảo thủ, là lý trí.” Cô thờ dãi nói “người đã quên ư, trong lớp ta có một nữ sinh mang thai, tuy rằng đã kết hôn nhưng một năm sau đã ly hôn, ta không muốn đau lòng, lại không muốn là con ngốc như vậy. Vì quan hệ sớm với nam nhân khiến bản thân có tiểu hài tử trôi chảy, ta muốn tự do đến 40 tuổi mới kết hôn (lúc đó ai lấy chị há zoi =)

“Bốn mươi.” Hần hoài nghi mình nghe lầm “ba mươi mới không sai biệt lắm”.

“Bốn mươi mới không sai biệt lắm. Đến lúc ấy ta sẽ đồng ý gả còn có thể lấy cơ lớn tuổi không cần sinh tiểu hài tử, cuộc sống hai người sẽ quá thoải mái, ta thật thông minh.

“Sao lại thông minh. Toàn là logic của tiểu hài tử.” Hần xem ánh mắt của cô đúng là “Kẻ ngốc nói chuyện phiếm”.” Ta lười nghe những lời này của người. Ta muốn đi làm bánh crêpe.”

“Bánh crêpe?” Nhắc đến ăn uống cô rất hứng thú rõ ràng đã gặm hết quả táo nhưng bụng cô vẫn đói. “Nhưng là ta không thích ăn vị gapes, ta muốn ăn vị galettes.”

Ở Pháp một thời gian, cô mới biết còn có một loại bánh được làm bằng kiều mạch và bột mì hòa trộn vào nhau tạo thành bánh crêpe, vỏ vừa mềm mịn lại thơm ngon, đặc biệt nếu hần đích thân làm lại càng hợp với khẩu vị của cô, tưởng tượng thôi cũng đã chảy nước miếng!

“Người muốn loại nào thì tự mình làm đi.”

“Keo kiệt.” Cô cũng không thực sự tức giận. “Bình thường người không phải đều chê ta hậu đậu vụng về hay sao còn nói ta ở nhà bếp chỉ làm vương tay vương chân người khác? Chẳng lẽ hôm nay đột nhiên phát hiện chân tay ta lanh lợi, trù nghệ cao siêu.” (=.=)

Cô còn chưa nói hết, Chu Lập Nghiệp đem tờ giấy Lucy nhấn lại đưa cho cô, tự mình tiến vào phòng bếp, không muốn tiếp tục nghe cô tự biên tự diễn.

“Khó trách khi cả hai đi ngang qua tiệm bánh thì thấy lúc nào cũng đông khách thì ra vào lúc 12 giờ ăn loại bánh này thực sự có vận khí, người Pháp tin tưởng chỉ cần ăn bánh này có thể mang đến vận may a!”

La Mật Âu nhìn tờ giấy Lucy để lại thì ra ở Pháp còn có phong tục này sau đó chạy theo hần vào phòng bếp.

“A! Ta là sự nhớ ra chuyện này, trước khi người làm bánh một tay cầm chảo một tay cầm đồng tiền rồi cầu nguyện sau đó lật mặt bánh lên mà không vỡ nguyện vọng có thể đạt được nha! Hình như rất là linh nghiệm chúng ta cùng thử đi.”

“Tốt, ta có một lời nguyện cầu. Làm ơn cho người nhanh chóng lập gia đình, gả đến nơi càng xa càng tốt, sớm một chút chấm dứt nghiệt duyên giữa chúng ta, để cho tại ta thanh tịnh, cho ta được tự do.” Hần càng nói khỏe môi càng giương lên.

“Chu Lập Nghiệp, người cười thật sự đáng đánh đòn nha!” Cái ấy mà là nguyện vọng ư! “Ta đây sẽ cầu nguyện lão thiên gia làm cho chúng ta tình hữu nghị thật dài thật lâu, đời này người đừng hòng rời khỏi ta, chỉ có ta được phép rời khỏi người, chúng ta giống kẹo cao su dính chặt một chỗ mãi không chia cắt dù cho tương lai người và ta đều sẽ già đi ta cũng mãi ở bên cạnh người. Hắc hắc, người là đang cảm động tình cảm hữu hảo tốt đẹp giữa hai chúng ta? Ta có cảm giác người thật có phúc?” (tự sướng=))

Hần biểu tình cười khở, mặt đen hết một nửa, đúng ta thật may mắn hai chúng ta cùng nhau đi đến cuối cùng vậy...

“Cái này không gọi là ước nguyện mà là nguyện rửa! không phải phúc khí mà là uế khí.”

“Khur, ta không chấp nhất với người.”

“Không sao cả với kỹ thuật của người muốn lật bánh không vỡ nát căn bản là không có khả năng.” Hần cho bột mì và sữa bắt đầu làm bánh.

Cô nâng cằm lên “Người không biết tính cách của ta sao? Một lần không thành thì mười lần, bây giờ cũng còn sớm chưa tới 12 giờ ta không tin ngay cả một lần ta cũng không thành công.”

Chu Lập Nghiệp không cùng cô tranh cãi, nhún nhún vai liền tiếp tục công việc, không đem tuyên cáo của cô để ở trong lòng.

Cho dù cô có cố gắng lật bánh đến tận 12 giờ cũng không có đủ bột mì để cho cô làm đâu, mà muốn đến siêu thị mua bột phải có xe mới có thể đi, hi vọng nhiều lắm có thể làm ra được 10 cái bánh thôi, cơ hội quá mong manh, cô là hi vọng xa vời a. Xem ra tiền đồ của hần rất sáng lạn.

La Mật Âu thật sự không muốn làm ra nhiều bánh như vậy, trên trán đổ đầy mồ hôi, cầm cái chảo cách nhiệt với bao tay, ở một bên bắt đầu luyện tập lật mặt bánh.

“Phần của ta chuẩn bị tốt rồi, ta là đòi cho ngươi.”

Mấy phút sau, Chu Lập Nghiệp lấy cái chảo khác làm được ba cái bánh, quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy bao tay của La Mật Âu đang xoay xở cái bao tay xém chút bay vào vào trong cái chảo nóng.

“Ta nghĩ là ngươi nên buông tha cho chuyện này đi, ta sẽ giúp ngươi làm tốt, bằng không ta sợ mỗi cái bánh sẽ biến dạng thành những hình thù quái lạ thế nào.”

“Ta vừa mới làm cái thứ nhất rất thuận lợi, chính là ngươi không thấy được.” Cô lúng túng đỏ mặt. “Nhưng rốt cuộc ngươi có cầu nguyện hay không?”

“Đó là chuyện của ta.” Hần cố ý không nói, chỉ hướng cái chảo hỏi: “Ngươi rốt cuộc có làm được không? Vẫn là nên bỏ qua đi, để ta làm cho?”

“Không cần, ta có dự cảm đến giai đoạn cuối của lật bánh- ta chắc chắn thành công.”

“Phải không?” Hần cười cười, cầm trong tay đồng xu vớt cho nàng. “Vậy thì phải cần rất nhiều kỳ tích.”

La Mật Âu tiếp được đồng xu, không quên thưởng cho hần 1 cái liếc mắt, hít sâu hô hấp, bắt đầu động tác — một bên cầm chảo, một bên nắm chặt đồng xu hứa nguyện, sau đó lật mặt —

Trong ba giây! Trừ bỏ tiếng ù ù phát ra âm thanh rất nhỏ, thì phòng bếp im lặng không nghe được âm thanh khác.

“Nha nha! Perfect!”

Ba giây sau, tiếng hoan hô của La Mật Âu vang tận trời xanh.

Kỳ tích thật sự xuất hiện không cần cô phải thử đến đêm khuya, thật thần kỳ cô là lần đầu tiên làm bánh crêpe lật mặt thành công, cô mừng rỡ như được nhận kim bài miễn tử, lôi kéo hai tay Chu Lập Nghiệp làm loạn mừng thắng lợi.(tự giết mình =]] ước nguyện của chị sẽ thành công mãi mãi)

Chu Lập Nghiệp về mặt đại ra thật không thể tin nhìn cô, hần nhìn lại cái bánh nằm an phận trong chảo, quả thật không thể tin vận khí của hần lại xấu đến như vậy.

Chẳng lẽ lại thành sự thật, bởi vì trong chuyện xưa Romeo cùng Juliette vô pháp sống cùng đến già, sinh hoạt trong tương lai của hần sẽ bị cô làm phiền đến chết?

Hần, hần đòi trước đã tạo nghiệt gì a! ,

“A, a, bánh tiêu rồi, tiêu rồi! Lừa, lừa lớn quá—”

Nhìn chiếc bánh mới còn nguyên vẹn mấy phút trước, cô vì vội mừng mà quên chưa tắt lửa khiến cho chiếc bánh cháy khét một nửa, tay chân luống cuống không cẩn thận khiến chiếc bánh từ trong chảo nhảy bắn ra bên ngoài, hần không khỏi lộ ra tiếng cười khổ.

Được rồi, nếu đây là thiên ý trong lời nói—.

Hần và cô từ hôm nay dắt tay nhau cùng đi đến già vậy!

Bảy năm sau, Đài loan.

Ở ngoại thành có một tiệm cà phê rất nổi tiếng. Ở dưới cây dù trước cửa tiệm có một đôi tình nhân.

Bọn họ không phải là siêu sao gì! Cũng không phải có cử chỉ hoặc đang giả trang quái dị, đơn giản là một người anh tuấn, vẻ ngoài đặc ý, một người uống cà phê khí chất tao nhã, tư thế hiên ngang. Nhìn thoáng qua trông thật hài hòa tạo thành một bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ không chỉ thu hút ánh mắt của người xung quanh nhìn bọn họ mà cả người đi đường đi qua cũng không nhận được liếc mắt một cái.

Bộ dáng thoải mái, thư thái Chu Lập Nghiệp bên ngoài mặc cái áo khoác ka-ki màu lam được làm từ lông cừu ngoại, hơn nữa hần là đang nhàn rồi không có việc để làm nên mới tới đây, hần rất là thỏa mãn.

Ngồi bên trái Chu Lập Nghiệp là nam hài tóc ngắn giống La Mật Âu, trên người tây trang màu đen, bên trong lộ ra áo sơ mi trắng cùng dáng người khéo khoản. Một đôi mày rậm mắt to sáng ngời, tư thế oai hùng tỏa sáng, phát ra thần sắc một quý công tử cao quý, mặc cho ai đầu tiên nhìn thấy cô đều đem cô trở thành mỹ nam, mà không nghĩ đến cô lại là 1 vị tiểu thư hai mươi sáu xuân xanh.

Chính là cô lần đầu tham gia xem mắt đối tượng hôn phu tương lai trong bộ dáng thế này....

Sau đó—

“Sau đó ngươi biết không? Mẹ ta thật tàn bạo mà, người ta chân trước vừa định đi, bà lập tức lấy bắt lấy tay ta! Hơn nữa bà còn dùng cái bóp màu tím có gắn hạt thủy tinh trong suốt, cứng cáp hướng đầu ta nện xuống, cũng không sợ đầu nữ nhi duy nhất bị nở hoa....”

Cô đang nói không ngừng về việc bị mẹ đối xử tàn nhẫn chỉ vào cái đầu đang sưng đỏ, cô giống như là chịu nhiều oan uổng mà hướng tới người khác khiếu nại.

“...Lớn đến bây giờ, lần đầu tiên ta nghĩ tới mình là được nhặt về, bằng không người nói xem. Trên đời này làm gì có người mẹ nào đem con mình ra đánh như kẻ thù, còn nói sẽ không cho ta mặc quần dài, nếu ta không mặc váy liền trực tiếp cho ta mặc quần ‘tam giác’ ra ngoài đường.”(=)] quá đẽc)

“Ha ha.”

Chu Lập Nghiệp nhìn cười không được mà khoái chí cười một tràng to, làm cho chính hắn phá bình hình tượng nhân hạ này giờ, hắn là không kịp nuốt xuống ngụm cà phê liền phun ra, đem tách cà phê đặt trở lại trên bàn cười đến tay chân run rẩy, còn rơi ra ngoài vài giọt cà phê.

“Không được cười nữa có biết không?” Nàng là khổ chủ, cười không nổi.

“A, không phải khăn trương, mẹ người là do nổi nóng mà nói vậy thôi, sẽ không thật sự bắt người không được mặc quần dài nữa.”

Hắn lấy khăn tay ra lau, nhìn nhìn bạn tốt bên cạnh biểu tình rầu rĩ, nhìn không được lắc đầu.

“Không chịu trang điểm là bỏ qua cho người, nhưng mặc như vậy đi xem mắt rất là không ổn, bất kể nam nhân nào nếu nhìn thấy chắc chắn nghĩ bản thân cùng người đồng tính đang ra mắt. Trừ phi ánh mắt đối phương cũng quái dị, nếu không người trong mắt bọn họ xác suất thành công nhất định là 0%.”

“Phải không?”

Nói như vậy, La Mật Âu liền hết buồn bực, lông mày dần ra, lộ ra thần thái đặc chí của tiểu nhân.

“Ta chính là có ý định đem đối phương dọa cho sợ mà bỏ chạy.” Cô đắc ý tươi cười. “Kỳ thật lúc đến nơi ta còn đeo thêm 1 cái kính bạc, vô cùng anh tuấn, đi trên đường không biết có bao nhiêu thiếu nữ vụng trộm thương thức ta, quả thực vừa đến nhà hàng đối phương thấy ta liền giật nảy mình, miệng rộng đến mức có thể nhét cả nắm tay vào, đáng tiếc mắt kính của ta bị mẹ trong con tức giận làm hỏng rồi.”

“Người là đang ngại biện? Là gặp nạn thoái lui mới đúng.” Chu Lập Nghiệp có thể tưởng tượng ra hình ảnh lúc ấy. “Nghe nói người lần này đi xem mắt cùng đối tượng là vị Tiểu Khai tuần tú lịch sự, cùng với La gia các người môn đăng hộ đối, dĩ nhiên vừa ý nên mới có thể tích cực giới thiệu như vậy, người ngay cả một cơ hội cũng không cấp cho đối phương, ngay từ lần đầu đã phá hư, khó trách đi tức điên, nếu người là nữ nhi của ta. Ta cũng sẽ làm như vậy.”

“Khư, không cần người nói ta xem lại chính mình đi.” Nàng cười nhạt. “Đừng cho là ta không biết, mẹ nuôi mỗi lần giúp người hẹn đi xem mắt, người giả trang bộ dáng vương tử đỉnh đặc, gọn gàng, sạch sẽ nghiêm túc, không phải vì người muốn có vẻ ngoài hoàn hảo mà là vì người muốn cho đối phương tự biết xấu hổ, tự giác biết người với họ là khác nhau một trời một vực, tự động rút lui. Ta là bằng hữu tốt chịu thiệt một ngày đẹp trời nhảy ra cứu bồ, nếu ta cũng được như vậy thì là sung sướng biết mấy không cần phải nặn óc suy nghĩ tính kế dọa người?”

Chu Lập Nghiệp không phủ nhận, hơn nữa chiều này dùng cả trăm lần đều rất linh nghiệm.

Đắc ý đến cực hạn, tương đương với đại danh từ “nguy hiểm”. Đầu tiên là kinh ngạc, thứ hai là tự ti, thứ ba là mất tự giác không thể khống chế, sau đó, hơn nữa hắn luôn luôn có thái độ ôn hòa đậm mực—ân, đến nay còn không có gặp gỡ đối tượng chủ động yêu cầu gặp mặt lần hai.

“Người là còn gặp nhiều phiền toái đây! Người từ nhỏ đến lớn tính tình đều là như vậy không có thay đổi, diện mạo người lại rất tuấn mã, nếu người không muốn lập gia đình, vậy dứt khoát nên đổi tính, sửa lại thành yêu lão bà cũng tốt lắm.”

“Chú ý này cũng không sai.” La Mật Âu ngoài cười nhưng trong lòng không cười quay qua trêu hắn. “Khéo như vậy! diện mạo người cũng vô cùng xinh đẹp, đối với lấy vợ cũng không có hứng thú, vậy chúng ta cùng đi đổi tính, hai người đồng hành, nếu làm không tốt còn có thể miễn phí cho một người.”

Chu Lập Nghiệp nhú mày. “Người sẽ không nghĩ là ‘lấy’ ta đi?”

La Mật Âu mắt nhú lại. “Ta mới hoài nghi người nghĩ sẽ ‘gả’ cho ta đấy!”

Hai người liếc mắt nhau đồng thời bật cười. Nháy mắt, tất cả oán khí tích lũy trong lòng La Mật Âu đều theo gió mà bay.

Quả nhiên, vẫn là ở cùng với Chu Lập Nghiệp là vui vẻ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Người Cười Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

“Nói thật đi, vì sao người không kết giao với bạn gái?”

La Mật Âu dừng cười thái độ bình tĩnh, nhìn bạn tốt dò xét.

Cô thật sự rất tò mò, Chu Lập Nghiệp từ lúc sinh ra đến bây giờ, chỉ có đúng một lần luyện ái, tốt nghiệp loại ưu ở Đài Loan, Chu Lập Nghiệp ra nước ngoài tiếp tục học lên thạc sĩ, thời gian đó hẳn cùng một bạn gái nước Pháp kết giao, đối phương còn từng theo hắn quay về nước nghỉ lễ, hai người trai tài gái sắc, ai nhìn vào đều cho là trời sinh một đôi.

Lúc ấy mẹ nuôi cùng cô đã vui vẻ biết bao nhiêu, rốt cuộc xác nhận hẳn không phải đồng tính, hi vọng Chu gia có người nối nghiệp đã thỏa nguyện, cô cũng sắp có thể kêu “Đại tẩu”, nếu “làm tốt” không chừng mười tháng sau còn có baby để chơi cùng so với búp bê càng đáng yêu hơn, hai người họ rõ ràng tình cảm rất tốt còn vui vẻ cùng nhau đi xem phim, lướt sóng, kết quả hôm sau bạn gái hắn một mình mang theo hành lý trở lại nước Pháp, nói tính cách hai người không hợp nhau, cứ như vậy chia tay, sau đó cũng không thấy hắn kết giao với ai nữa.

Cô vẫn cảm thấy lý do bọn họ chia tay không đơn giản như vậy nhưng là Chu Lập Nghiệp chưa từng hé môi giải thích nửa lời, đến nay chuyện cũ của hắn cô vẫn rất hoài nghi chưa tìm được đáp án.

“Uy, người chia tay bạn gái đến nay đã là 3 năm rồi, người thật sự vẫn chưa tìm được đối tượng thích hợp hay là bây giờ vẫn còn hoài niệm hình bóng bạn gái cũ?”

“Hoài niệm sao? Làm sao có thể, người đòi chia tay trước là ta.” Hắn giật nhẹ khóe miệng cười. “Người vì sao không thành thật nói cho đi biết. Con gái bà rất được ái mộ, hiện tại đã có đối tượng nhiệt tình theo đuổi?”

Người là không có trả lời câu hỏi của người ta, vẫn là cố ý chuyển đề tài qua cô—

“Làm sao người biết truyện này” La Mật Âu giật mình trừng mắt. Chuyện này rõ ràng cô chưa từng đề cập qua với hắn a!

“Buổi trưa hôm nay ta có việc đi chỗ người, cũng muốn đi cùng với người đến chỗ hẹn xem mắt, ta là định hỏi người có nên về nhà sớm để trang điểm hay không kết quả thấy được một màn rất lý thú.”

Giữa trưa? Đã biết!

Không phải là —

“Tiểu Âu, thực sự không thể tưởng tượng người có mị lực lớn như vậy có thể làm cho hai nam nhân vì người mà tranh giành tình nhân.” Hắn lười biếng dựa lưng vào ghế dựa trong mắt tràn ngập ý cười. “Trường hợp quá náo nhiệt, ta không nghĩ sẽ xen vào nên tránh người, kết quả thế nào? Người nào thắng?”

“Này, đừng hỏi ta...”

La Mật Âu lần này là oan uổng mà! Cô là cùng với đàn anh ở chỗ làm thảo luận công việc. Bỗng nhiên từ đâu xuất hiện một tên đàn ông đứng ở trước mặt tay cầm một bó hoa thật to cùng với hộp chocolate được gói lại cẩn thận chia ra trước mặt cô lại còn thân mật hướng cô mà tỏ tình.

Cô nghe vậy là đã chấn kinh lắm rồi, không nghĩ tới đàn anh lâu nay ở bên cạnh trầm tĩnh lại nhảy vào không chịu thua tên kia làm loạn một màn, hắn ta nhảy dựng lên nói đã thích cô từ lâu lắm rồi theo thứ tự thì cô nên chấp nhận kết giao với hắn trước..

Cô cảm thấy mình thật sự may mắn, ở chỗ làm phần đông là hương thân phụ lão hoàn hảo không có nam nhân trẻ tuổi ai ngờ cuối cùng vẫn là bị nhìn trúng, không nghĩ màn khôi hài này bị người già ở đây nhìn thấy không ngờ lại bị Chu Lập Nghiệp bắt gặp được thật là quá mất mặt!

“Ta thật sự chỉ coi bọn họ là bạn bè ai biết được hai người họ đột nhiên tuyên cáo với ta?” Mặt nàng càng lúc càng đỏ lên.

“Hai người kia nhất định khi đi trên đường bị người khác đánh cho thần kinh thác loạn, đem cộp mẹ nhìn thành mèo con, bọn họ là tìm nhầm đối tượng.”

“Hôm nay trời trong xanh, nắng ấm, cũng không có mưa bão sấm chớp.” Hắn trở lại chuyện chính. “Ta biết đàn anh kia không phải đồ ăn của người! Còn có tên kia? Nếu ta không nhìn lầm, đối phương chính là thằng nhóc học chung với ta, Kha Dục Nhân tổng giám đốc của xí nghiệp Minh Thuận

Cô gật đầu. “Kỳ thật từ lúc tốt nghiệp tiểu học đến giờ chúng ta cũng đã lâu không có liên lạc, lần trước ở buổi tiệc chúc mừng anh họ nhậm chức mới gặp lại hắn. Hắn chủ động tự giới thiệu, ta không nhận ra nhất thời hỏi hắn là ai vậy. Sau đó Ngọc Khanh gọi điện muốn gặp ta để ôn lại chuyện xưa ta liền qua nhà nàng. Cùng cả nhà cô ấy ăn cơm chung, mới gặp lại nhau có vài lần, anh của cô ấy liền chạy tới chỗ ta tỏ tình thật là khoa trương”

Nàng hồ nghi liếc hắn một cái. “Kỳ quái, hắn ta từ trước tới nay có lần nào liên lạc với bạn cũ ở nhà trẻ đâu sao có thể chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra La Dục Nhân? Không phải người và hắn vẫn thường xuyên liên lạc, lập sẵn kế hoạch hợp lại chơi ta?”

Hoài nghi này của cô thật sự hợp lý nha.

Chu Lập Nghiệp khi học ở Pháp từng đoạt giải nhất về lĩnh vực văn học, sách của hắn còn được tổng biên tập ưu ái xuất bản nhiều lần, chỉ mới là tác

phẩm đầu tay đã bán rất chạy, bản quyền còn được nhiều quốc gia khác mua về. Mấy năm trước tác phẩm của hần còn được đem làm thành tác phẩm điện ảnh của Pháp. Hần rất sung sướng vì kiếm được món tiền lớn đầu tiên trong đời. Hần liền dùng một trăm ngàn để tiêu pha phóng túng.

Nhưng hần là người rất có đầu óc kinh doanh, biết tính toán và không hoang phí, hần dùng số tiền nhuận bút còn lại để đầu tư, trước tiên hần mua nhà ở Đài Loan, sửa sang thành nhà trọ cho thuê kiếm tiền, việc làm ăn này thu lại hơn trăm vạn, còn có hần cùng bạn bè đầu tư vào công ty thực phẩm, hàng năm lợi nhuận khổng lồ mà hần là cổ đông lớn cũng được chia rất nhiều tiền lãi. Hần chính là không thiếu tiền, thoải mái an nhàn mà vui chơi, hưởng lạc khắp nơi.

Cách đây một năm, hần mới dự định viết cuốn tiểu thuyết thứ hai, mỗi ngày không phải ở quán cà phê thì chính là Đồ Thư Quán, theo lý thuyết thì hần không có tham gia vào thương trường – gặp gỡ đối tác cũng không có.

Nhưng trên đời không có chuyện không có khả năng, hai người bạn họ tốt xấu gì cũng từng là bạn học cùng lớp, tuy rằng ngày thành lập trường ở trên vũ đài có sự cố làm cho Chu Lập Nghiệp cả đời không quên, sau khi tốt nghiệp hần căn bản không nghĩ sẽ gặp lại bạn học thời tiểu học, chắc chắn không có lý do tình cờ bạn họ “không hẹn mà gặp”! Cô cho là không có khả năng, bạn họ hai người sao có cảm tình tốt đến mức hợp lại lập kế hoạch trên chọc cô.

“Chúng vọng tưởng của ngươi thật đúng là không phải bình thường, quá nghiêm trọng.”

“Đó là bởi vì ngươi khiến ta nghi ngờ.” Nàng thật không quên được. “Thời gian trước các nữ sinh trong trường đều hâm mộ ngươi, ngươi đưa ta đi đâu ăn uống đều có người muốn xin chữ kí, ngươi thấy phiền liền đem ta ra làm bia đỡ đạn, hướng các cô gái kia thông báo ta là bạn gái của ngươi, lớn lên sẽ kết hôn với ta, quả thực là giết người không cần dao a !”

Hần cười khê, nhớ lại hần đã từng có hành động tùy tiện như vậy thật.

“Ngươi vừa nói xong ai cũng tin là thật. Còn hỏi ngươi: ‘Yêu thích ta ở điểm nào?’” Tròi ạ, nếu để mẹ ta biết. Bà nhất định đem ta vào nhà ngươi làm con dâu nuôi từ bé!” Hần nhìn cô mà cười “con dâu nuôi từ bé? Thế mà ngươi cũng nghĩ ra.”

“Vốn chính là ngươi cũng biết mẹ ta thích ngươi đến nhường nào.” Nàng lườm hần một cái. “thời điểm học trung học ngươi nhờ nam sinh kia viết dùm ngươi thư tình rồi đem nhét vào túi sách của ta, bởi vì không kí tên người gửi. Hai ta phải trực tiếp đi từ chối, xấu hổ tới cực điểm! Ngươi hăm hại danh tiếng ta rất nhiều lần, ta như vậy nổi tiếng có nhiều loại danh hiệu ‘nữ sinh có chữ’, tám phần không thoát được quan hệ với ngươi.”

“Ngươi đoán sai rồi, lần này ta một chút cũng không có liên can.” Hần ngừng lại, đánh giá nàng lắc đầu nói: “Tuy rằng cá tính ngươi thẳng thắn, cách nói năng cứng cỏi chỉ không có quy củ, con gái nên có một chút nhã nhặn, ôn nhu, ngươi tính tình toàn bộ đều là khiếm khuyết.”

“Ngừ!” La Mật Âu hô to sợ hần càng nói càng làm cô xấu hổ, nói những lời làm tổn hại cô. “Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Ta muốn nói. Dù tính tình ngươi không tốt nhưng khuôn mặt ngươi rất đẹp là không sai, đáng người thon dài rất chuẩn, bằng cấp tốt, gia thế cũng rất tốt, lấy điều kiện của ngươi ra mà nói có rất nhiều nam nhân sẽ nhất kiến trung tình với ngươi, ta cho đó cũng không có kỳ quái, không cần mỗi lần có người muốn lấy lòng, ngươi đã cảm thấy trong đó có quý.”

“Khó có dịp ngươi lại khen ta.” Nàng cười run rẩy. “Bất quá ta đối với hần không có cảm giác.”

“Cảm giác là cái gì? Trên thế giới này có mấy đôi tình nhân ngay lần đầu tiên liền ‘phát sinh tình ý thâm sâu, sao không cho cả hai cơ hội tìm hiểu?’” Hần hào tâm khuyên bảo “Ta nhớ lúc học tiểu học, Kha Dục Nhân cũng là một thanh niên thành thật nhu thuận, cá tính tốt, nói về gia thế các ngươi lại môn đăng hộ đối. Trường bồi hai nhà cũng không có ý kiến gì. Nếu thật sự hần thích ngươi như vậy, ngươi cho người ta cơ hội cũng chính là cho mình cơ hội, nhờ các ngươi thật sự là ông trời tác hợp. Dù sao nhận lời người ta cũng không phải lập tức kết hôn, huống chi có đối tượng kết giao cũng tốt. Di cũng không bắt ngươi đi xem mắt nữa.”

“Ngươi không cần nói đến lý do này...” La Mật Âu nghe qua rất lộn tai còn lo lắng hỏi: “Ngươi cho rằng ta và hần thực sự xứng đôi?”

Hần gật đầu. “Đúng, ngươi thử xem, nam nhân trong thiên hạ cũng không phải ai cũng là người xấu, bạn trai trước của ngươi bắt cả hai tay không phải lỗi do ngươi, bạn gái ngươi ly hôn là vấn đề của hai vợ chồng bạn họ vì lý do như vậy ngươi đã không dám yêu đương, định cả đời không kết hôn à?”

“Ta nào có?” Nàng chu miệng, thật sự là vạch áo cho người xem lưng.

Chuyện bạn trai trước đối với nàng đã sớm phai nhạt. Bất quá, chuyện bạn tốt ly hôn đối với nàng có ảnh hưởng là sự thật.

Bạn tốt của nàng thật vất vả mới có được tình yêu, cùng nam nhân yêu mến đi vào lễ đường, bạn họ chính là đôi vợ chồng son.

Cô cảm thấy thời gian mới kết hôn rất tốt, ai ngờ không đến bao lâu bạn họ liền quyết liệt ly hôn, huyền não đến ai cũng biết, bạn tốt không thể không rời khỏi Đài Loan mang theo vết thương lòng rất lớn, cô mới cảm giác thật sâu mình không nên ‘xúc động luyến ái’, đi vào con đường hôn nhân, phải dùng lý trí mà suy nghĩ.

“Rõ ràng còn có.”

Chu Lập Nghiệp biết rõ cô xem trọng tình cảm thế nào, rất cẩn thận trong chuyện mở lòng mình với người khác, có không ít nam nhân theo đuổi cô, nhưng cô lại không cho người ta cơ hội, nếu cứ có tiêu chuẩn cao như vậy, chỉ sợ đến lúc 80 tuổi vẫn là một lão bà cô đơn.

“Cho dù người thật sự muốn đến 40 tuổi mới kết hôn, cũng nên có 1 đối tượng cố định trước, không đến lúc đó các nam nhân tốt đều kết hôn rồi, người muốn người nào xứng đôi với người?”

“Nói cái gì—” Nàng nghe xong vừa tức vừa buồn cười. “Thế nhưng theo ta kết hôn thật không hay ho? Ta đây liền lấy người, trở về ta liền nói với mẹ nuôi ta yêu người, bà cùng cha nuôi nhất định giúp ta bắt người đi làm giấy đăng ký kết hôn cùng ta.”

“Này, đùa kiểu này thật không buồn cười chút nào.” Chu Lập Nghiệp nghĩ tới cả người liền nổi da gà. “Xem ra ta phải làm thêm nhiều việc thiện nữa, ông trời làm ơn phù hộ người sớm một chút gả đi, bằng không đến lúc đó không ai thèm lấy người, ta bị buộc phải cưới người thì thảm.”

Rõ ràng bọn họ từ bé đến lớn đều được người lớn xác định là một đôi, cha mẹ hai nhà đối với ‘Romeo và Juliette’ thân càng thêm thân, chuyện này lại thủy chung không hề chết tâm.

Nhất là mẹ hắn, mỗi lần xem mắt thất bại đều không quên lăm bắm trong lòng nên chọn người con dâu nào tốt nhưng thật ra là muốn La Mật Âu, mẹ quở trách hắn không có con mắt nhìn phụ nữ, gần ngay trước mặt thì không muốn, nữ hài tử tốt như vậy mà không biết giữ, hại bà tương lai trở mắt nhìn người khác cướp mất đứa con dâu tốt....”

Khur, luận điệu gì đây? từ nhỏ đến lớn hắn là kẻ cận bên cạnh La Mật Âu hứng chịu không biết bao nhiêu là xui xẻo. Mẹ hắn là không sợ con trai mình xấu hổ mà chết à.

“Yên tâm, ta làm việc thiện không ít! Chắc chắn sẽ không bị xui xẻo phải gả cho người.” La Mật Âu nhỏ giọng nói, lập tức ra quyết định “Được rồi, người đã nói Kha Dục Nhân rất được, ta đây sẽ cùng hắn kết giao xem có tốt không.”

“Người khi nào thì nghe lời ta như vậy?”

“Ý tốt trong lời người nói ta liền nghe a!” Nàng vẻ mặt nịnh hót nói. “Nghe lời người nói cũng tốt, vạn nhất có xảy ra chuyện gì còn có cơ kéo người ra làm bia đỡ đạn, nếu như hắn bắt cả hai tay người phải giúp ta xử hắn, ta muốn ly hôn sẽ mang tiểu hài tử về nhà! Người sẽ giúp đỡ ta nuôi?”

“tiểu thư, người tưởng tượng quá xa rồi đây? Còn chưa bắt đầu kết giao, liền nghĩ đến đường lui sau khi ly hôn sao?” Hắn nghe xong liền không biết nên khóc hay nên cười.

“Hắc, dù sao ta —”

“Kết —”

Một âm thanh vang lên đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người, La Mật Âu quay đầu lại nhìn, thấy bên kia đường có một người nằm ở trước chiếc xe Mercedes màu đỏ đang dừng lại, nàng cũng không nghĩ nhiều, lập tức đứng dậy chạy đi.

“Tiểu Âu!”

Chu Lập Nghiệp mở miệng gọi cô đã không còn kịp, chỉ thấy cô hấp tấp chạy đi như điên, chỉ trong chớp lát đã có mặt ở hiện trường.

“Thật là rắc rối cuộc tật xấu này của cô khi nào mới sửa được?”

Nói thầm trong lòng, hắn lo lắng cô hành sự lỗ mãng mà gây họa, Chu Lập Nghiệp lập tức cất laptop, vội vàng đi theo sau cô nhưng đáng tiếc hắn không nhanh bằng cô còn chưa đi tới nơi....

“..... ta đã nói không cần đi bệnh viện, người đưa ta một vạn, ta đi hộ quán võ thuật Trung Quốc bóp thuốc là tốt rồi.”

La Mật Âu vừa chạy tới hiện trường tại nạn xe cộ, vừa vặn thấy một người đàn ông trung niên nằm ở cạnh bánh xe đang muốn ngồi dậy, vẻ mặt thống khổ, cùng nữ chủ xe thương lượng vấn đề bồi thường.

“Bác bị xe đụng sao không đi bệnh viện.” Cô hảo tâm khuyên bảo. “Cháu trước gọi xe cứu thương đưa bác đi bệnh viện kiểm tra, như vậy mới bảo đảm.”

“Chàng trai trẻ có lòng tốt rồi nhưng ta không sao không có chuyện của người!” Người đàn ông trung niên đem La Mật Âu trở thành người qua đường xen vào việc của người khác, thanh âm cứng rắn đánh gãy lời nói của cô.

“Bác à, ngài đừng nóng giận, ta là có hảo ý —”

“Tiểu thư có muốn bồi thường hay không?” Người đàn ông trung niên không để ý đến cô, trực tiếp chuyển qua truy cứu chủ nhân của chiếc xe, ta là hảo tâm chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, ta sẽ không lưu lại chuyện người vừa gây ra, bằng không gọi cảnh sát đến giải quyết, nếu đến sở cảnh sát thì ai sẽ chịu nhiều phiền phức đây?”

“Ta sẽ bồi thường.” Nữ chủ nhân của chiếc xe cũng sợ phiền toái, trực tiếp trả tiền. “Nhưng ta ra khỏi nhà không mang theo nhiều tiền như vậy, tiền mặt ở trong ví chỉ có 8 ngàn, nếu không đợi ta đi rút tiền—“

“Được rồi, được rồi, nhìn người rất thành thật liền tám ngàn vậy.”

Kỳ quái....

Nhìn chăm chăm vào người đàn ông trung niên, trong lòng La Mật Âu trầm nghĩ.

Ngay từ đầu nhìn ông ấy kêu đau rất thống khổ, nhưng cẩn thận quan sát, cô phát hiện ra ông thật sự không giống người bị tai nạn, thanh âm ‘thảo luận’ về vấn đề bồi thường vẫn giống người bình thường không có bị qua tai nạn làm cho chết khiếp, hơn nữa thấy chủ xe lấy ví ra muốn đưa tiền hẳn không còn thống khổ kêu đau đớn, ngược lại ánh mắt lại sáng lên—.

Nghĩ tới, sự tình này ở tivi có cảnh giác qua!

“Chờ một chút!”

Chủ nhân của chiếc xe đang định trả tiền cho người đàn ông trung niên, liền bị La Mật Âu ngăn lại.

Nữ chủ xe một mặt nghi hoặc. “Tiên sinh—” (=]])

“Tôi không phải—” “thôi quên đi, trọng tâm không phải vấn đề làm rõ thân phận nam nữ của bản thân. “Cô này tốt nhất là nên gọi cảnh sát đến xử lý thì hơn.”

“Nhưng là —“

“Uy, người không cần chồm vào!” Người đàn ông trung niên vươn tay ra lấy tiền nhưng thất bại, tức quá lập tức đứng lên lớn tiếng trách móc.

“Bác à. Tinh thần bác hình như rất tốt!” Tình huống này càng thêm khẳng định suy đoán của cô là đúng. “Thắt lưng không đau, chân cũng không đau? Chắc chắn bác cần bản không có bị xe đụng vào?”

“A, chân của ta —“

Cô mới nói xong, người đàn ông kia liền ngồi lên động cơ, kêu rống đau đớn, quả thực hẳn chính là giấu đầu lòi đuôi.

“Bác à, không cần giả bộ đâu.” La Mật Âu xác định 100% đây là hẳn giả bộ vịn có tai nạn xe hơi, muốn lừa tiền. “Rõ ràng hẳn tông nhẹ vào xe nằm ăn vạ đây mà, thừa dịp tôi còn chưa báo cảnh sát, bác tốt nhất—“

“Phi!” Người đàn ông trung niên mồm phun đom, ánh mắt hung ác. “Xú tiểu tử, người cho là gọi cảnh sát đến đây ta liền sợ? Cảnh sát đến đây ta cũng không sợ! đúng là không đụng vào, nhưng là có dọa người, phải bồi thường phí tổn tinh thần, đây cũng là đạo lý hiển nhiên!”

Hắn quay đầu nhìn về phía nữ chủ xe. “Không trả tiền ta liền báo động đến cục cảnh sát, kiện người ra tòa. Cho người lãng phí thời gian chạy ở tòa —“

“Được rồi, được rồi, coi như bản thân ta xúi quẩy. Cho ông tiền là được.” Nữ chủ xe nhủ mảy lấy tiền, quyết định đưa tiền cho đỡ phiền phức.

“Cô à, không thể!” La Mật Âu vội vàng ngăn cản. “Như vậy hẳn vẫn sẽ tiếp tục đi lừa gạt người khác, chúng ta nên báo cảnh sát đến xử lý, ở trên tòa tôi nhất định giúp cô làm chứng, nhất định sẽ không thua kiện.”

“Tòa án cũng không phải là nơi tốt gì, có thể không đến tôi nghĩ đó mới là may mắn.” Nữ chủ xe vừa nghe vậy, tay chân run run, lòng trầm nghĩ mau giải quyết ổn thỏa mọi việc, tôi còn muốn đi tham gia tiệc tối, chuyện này cứ như vậy cho qua đi.”

La Mật Âu không thể chấp nhận phương thức xử lý tạm bợ như thế này của cô. “Nhưng là —“

“Xú tiểu tử, người rút cuộc muốn thế nào?” người đàn ông trung niên đứng lên, trừng to mắt chỉ vào cái mũi của La Mật Âu. “Nếu người không đi ta liền đánh.”

Rắc một tiếng, thân hình hắn thần tốc chạy đến bên người La Mật Âu, túm lấy cổ áo của cô lên, đột nhiên về mặt hẳn hốt hoảng khi thấy Chu Lập Nghiệp chụp hình hắn đang hành hung người khác.

“Tiểu âu, gọi điện thoại báo cảnh sát.” Chu Lập Nghiệp quơ quơ di động. “Người này có ý đồ định quấy rối người, ta đã chụp được bằng chứng.”

“Cáp?” Người đàn ông trung niên uất hận, biểu tình vẻ mặt như dấm phải cứt chó. “Người thần kinh không bình thường à? Hẳn giống ta, nói ta có ý quấy rối sao? Cáp! Ai sẽ tin người?”

“Cô ấy là nữ.” Chu Lập Nghiệp biểu tình thông cảm nhìn về phía hắn, “Hoá ra người đúng là nữ? Con gái sao lại ăn mặc quái đản thế kia còn có nhiều sự phiền phức.”

“Chết tiệt! Tự nhiên ở đâu lòi ra hai tên tiểu tử không giống nam không giống nữ!” Người đàn ông trung niên rít lên hét mắng.

“Tốt lắm, những lời này ta cũng ghi làm bằng chứng, có thể kiện người tội phi báng.” Chu Lập Nghiệp quay đầu liếc La Mật Âu một cái. “Đứng ngay góc cái gì, còn không mau báo cảnh sát?”

Không đợi cô đáp lại, tầm mắt hẳn lại quay qua người đàn ông trung niên.

”Tôi quên nói cho ông biết anh họ của cô ấy là ủy viên, đường ca là thẩm phán, nhìn xem chuyện này ông muốn đến già thành trắng cũng không sao chờ đến cục cảnh sát nói chuyện phiếm với thẩm phán vậy, có tốn bao nhiêu thời gian hầu tòa cũng không sao chúng ta đều có thể tiếp...”

“Đẹp! Ta không tính toán nữa, ta đi!”

Người đàn ông trung niên miệng to tiếng nói mấy câu, lập tức xoay người đi khỏi. Bước chân càng ngày càng nhanh.

Xi! Nếu thật là chọc phải cái gì ủy viên hay thẩm phán, về sau hẳn nhất định sẽ bị cảnh sát để ý mất, chuyện này không thể dây vào lửa nha!

“Đừng chạy!”

La Mật Âu còn muốn đuổi theo, lại bị Chu Lập Nghiệp một phen giữ chặt.

“Còn muốn gây chuyện?” Chu lập nghiệp liền nằng nặt một câu, quay đầu nhìn về phía nữ chủ xe.” Về sau nên nhìn rõ tình hình trước mắt. Không còn việc gì chúng ta đi trước.”

“Àn, ta đã biết, cảm ơn các người!”

Sự việc thay đổi đột ngột, nữ chủ xe vốn chưa rõ ràng lắm tình huống, lập tức gạt đầu tạ ơn, ánh mắt trong lúc đó đảo quanh nhìn bọn họ, vẻ mặt có chút quái dị.

“Cái kia. Các người thực sự rất tốt bụng. Xin hỏi hai vị đều là tiểu thư sao?”

“Phụt ——”

La Mật Âu cười ra tiếng, lập tức liếc Chu Lập Nghiệp một cái.

“Ta là nam nhân.” Nói xong, Chu Lập Nghiệp lập tức dắt La Mật Âu hướng lối đi bộ, không nghĩ sẽ lại mạo hiểm dính vào rắc rối thêm.

La Mật Âu nhìn người đàn ông trung niên biến mất ở góc đường, vẻ mặt buồn bã. “Đúng rồi. Về sau không cần nói ra biểu ca cùng đường ca của ta ra dọa người, ta không thích ý thể hiếp người. “Làm cho người xấu sợ hãi thoái lui. Thật đáng tiếc.” Nếu hắn dám động thủ dựa vào sức mình ta cũng có thể ——”

“Có thể làm như thế nào? Đánh hẳn bẹp dí, sau đó lấy thân bất nam bất nữ này tiến vào cục cảnh sát, sau đó bọn phóng viên nhanh chóng nhảy vào lấy tin có phải hay không? Người thật sự muốn làm ba mẹ người tức chết, thuận tiện làm cho Ôn Duẩn đứng ra dàn xếp, thật là em gái tốt, trợ lý tốt đến như thế nào, đem rắc rối đổ lên trên người hắn còn được đăng trên trang nhất của báo?”

Nghe vậy, La Mật Âu toàn thân rợn cả tóc gáy.

Cô cảm thấy chính mình như vậy rất tốt “Nữ phần nam trang” rất là tuần tú, khôi ngô. Cũng không cho làm bại hoại thuần phong mỹ tục, cho nên cũng không về nhà đổi quần áo, trực tiếp đi cùng hắn.

Nhưng là cô cũng không muốn lấy bộ đánh như vậy lên TV, tiếp theo sẽ bị ba mẹ lải nhải, rất khủng bố chính là làm kinh động đến anh họ đáng sợ của cô.

Ngộ nhờ làm cho hắn tức giận, nghi ngờ chính mình sẽ không yên thân, phát sinh tai họa đã làm mất nết hắn, có thể cô sẽ bị đuổi đi, hắn sẽ hỗ trợ mẹ cô nghĩ ra kế hoạch, đến lúc đó chính mình bị bán đi lúc nào cũng không biết.

“Này, Lập Nghiệp, người thật sự là rất tốt!” Nàng cảm động ôm hắn. “Ta cả đời cũng muốn có người! Chúng ta nhất định phải tương thân tương ái, tay trong tay đi đến già ~”

“Ta không cần! Ghê tởm muốn chết! Người mau buông tay!”

Chu Lập Nghiệp cả người thất thần!

Đều do lúc còn nhỏ nha đầu này thích nữ phần nam trang? Rốt cuộc cô là không có nhận thức bản thân là phụ nữ, hay là cho tới bây giờ không nghĩ hắn là đàn ông. Hướng chi nơi này chính là đường lớn, người đến người đi rất đông, cô còn mặc quần áo nam nhân ——

A, xong rồi.

Ý thức được điểm ấy mất hẳn lập tức liếc nhìn xung quanh, bắt gặp người qua đường- ánh mắt kinh ngạc nhìn bọn họ

“Mẹ à, hai chú kia tại sao lại ôm nhau trên đường?”

“Ôi, bọn họ chính là người yêu của nhau, con lớn lên ngàn vạn lần không thể như thế, đi mau!”

Chu Lập Nghiệp thần trí mơ màng, bọn họ bị người qua đường nhìn trở thành người đồng tính.

Hắn khổ a! Từ nhỏ đến lớn, lúc nào ở cùng một chỗ với cô ấy thì sẽ có chuyện không tốt xảy ra, là bị cô “Lấy oán trả ơn” căn bản là như com bữa.....

Hắn lập tức buông hai tay cô ra, cấp bách nói: “Người lập tức gọi điện thoại cho Kha Dục Nhân, buổi tối hôm nay phải đi gặp mặt cho ta!”

Đúng vậy, hắn phải nhanh một chút tìm “Kẻ chết thay”!

Làm cho cô nhanh chóng yêu đương, kết hôn, cho dù bản thân cô không tự giác, lão công của cô sẽ không để mặc cho cô tiếp tục “quấy rối” người bạn thanh mai trúc mã này nữa?

Nếu mà cô gặp gỡ phải một nam nhân thích ăn dấm chua, có thể sẽ làm cho Tiểu Âu hạn chế cùng hắn gặp mặt, đến lúc đó hắn không phải có thể hoàn toàn thoát khỏi phiền toái này sao, thoát khỏi số mệnh bị cô ám đến già?

Thật sự là như vậy, hắn thật sự là bớt phải lo âu, tự do tự tại!

Àn, hắn là như vậy mới đúng. Chính là.....

Chính là hắn tưởng tượng đến tương lai tiểu Âu không có thời gian gặp mặt hắn, có lẽ sau khi kết hôn sẽ không được gặp cô nhiều như trước, sẽ không có người đến cửa nhà hắn làm loạn hay bức hắn tức giận đến chết khiếp, thậm chí có thể ngay cả tán gẫu một câu đều khó, vì sao trong lòng hắn có một chút hụt hẫng lại không có cảm giác mừng rỡ như trút được gánh nặng phiền toái, tâm tình thoáng cái trống rỗng?

Chẳng lẽ—

Hắn bị người bạn này hành đến thích ngược hơn bình yên?

“Ừm sao ta phải gọi điện cho hắn trước? Chờ hắn chủ động đến hẹn ta không được sao? Như vậy giống như ta rất nhớ hắn.....”

Nhìn La Mật Âu thì thầm, thấy cô xấu hổ trong lòng Chu Lập Nghiệp không khỏi muốn cười nhạo chính mình.

Ai da đau đầu thật, nha đầu kia đối với hắn mà nói, hình như là bỏ cũng không được, biết rõ là tai họa, hắn lại vẫn cứ “ngheien”, nếu một khi thoát khỏi khẳng định sẽ thống khổ một thời gian thật dài.....

”Quên đi, con gái cần phải rụt rè một chút, chờ hắn chủ động gọi tới là được rồi.”

Àn, coi như hắn đang làm việc thiện, hi sinh bản thân một chút làm cho cô độc chết hắn thêm một đoạn thời gian vậy.

“Phải không? Ta cũng cảm thấy như vậy đấy!”

Chỉ cần đừng bắt cô chủ động gọi điện thoại tìm nam nhân hẹn hò là được, đừng nói rụt rè, dù có phải làm cơ bắp nổi lên cuộn cuộn cô cũng sẽ làm!

“Đói bụng chưa, buổi tối muốn ăn cái gì?”

“Bò bít tết.”

Hai người trăm miệng một lời. Nói xong nhìn nhau mỉm cười.

Nhiều năm như vậy, đầu khẩu qua lại, nháo nhào lẫn nhau vẫn là tâm đầu ý hợp, dù không nói ra miệng vẫn tại ở trong lòng đối phương người kia có mấy phần quan trọng. Vì vậy, hai bên có một số việc không cần nói, đối phương đều có thể hiểu được, rất ăn ý.

Đèn đường rực rỡ chiếu sáng. Hai người sánh vai đồng hành, thân mật đi cạnh nhau không nghĩ đến lúc già tình cảm quý báu này có thể thay đổi không, sắp có chuyện xảy ra long trời lở đất...

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Người Cười Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Ba tháng sau. Đài Bắc, tại Ôn gia.

Cộc, cộc, cộc ——

Mặc dù đang ở nhà của chính mình nhưng vì thư phòng có khách Mạc Vũ Phi nhẹ nhàng gõ cửa, chờ vài giây, mới bung cà phê cùng bánh đi vào.

“..... Có chuyện gì không?”

Mạc Vũ Phi buông khay, người hỏi không phải là trưởng phụ Ôn Duẫn Bản, mà là người đang miễn cưỡng cười với cô— Chu Lập Nghiệp.

Bởi vì hần cùng biểu muội La Mật Âu có quan hệ, hai vợ chồng bọn họ cùng Chu Lập Nghiệp coi như cũng có quen biết. Lúc mới tới chơi, hần rất vui vẻ thân thiện, tại phòng khách còn chơi với con chó nhỏ của nhà cô. Trong chốc lát không nghĩ tới lại cùng trưởng phụ đi vào thư phòng bàn công việc, về mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng, làm cho cô có điểm lo lắng.

”Không có gì, tôi tiện thể đem chút điểm tâm mời khách mà hai người bọn anh nói chuyện gì vậy?”

Chu Lập Nghiệp miễn cưỡng tươi cười, dù sao có một số việc để nhiều người biết rất là rắc rối, không có ích lợi, chỉ bằng không đề cập tới là tốt nhất.

“Nhưng anh sao lại ——”

“Không có việc gì.” Ôn Duẫn Bản cười yếu ớt đi tới bên vợ, ôn nhu ôm eo nhỏ nhắn của cô. “Anh mời Lập Nghiệp ghé nhà giúp anh nghĩ ra khẩu hiệu tuyên truyền để tranh cử, cậu ấy còn tự hỏi mình có năng lực đến vậy sao, anh liền cười cho cái tính tự ti của cậu ấy chính vì vậy mà mặt cậu ấy mới đăm chiêu như vậy.

“Chỉ là thói quen nhỏ không thể một sớm một chiều có thể sửa được.” Chu Lập Nghiệp rất phối hợp hưởng ứng theo. “Thật chê trách rồi. Làm cho chị dâu lo lắng.”

”Thì ra là thế.” Mạc Vũ Phi tin là thật, lúc này mới thông suốt, “Duẫn Bản, anh cũng thật lần vận động bầu cử kì tới còn lâu mới đến, hiện tại cần gì phải vội vã thúc giục Lập Nghiệp nghĩ ra kế hoạch? Thắng bại hay không đừng vì vậy mà quan trọng hóa, Lập Nghiệp chuyện này cậu không cần nóng vội. Nào đến dùng chút điểm tâm đi. Buổi sáng tôi mới vừa nướng xong. Lần trước tiểu Âu đến chơi nói con bé thích món này cho nên hôm nay nghe nói cậu tới nhà tôi có nướng nhiều thêm một chút, lúc về nhớ mang về cùng tiểu Âu dùng.”

“Này ở trước mặt chồng mà em đối với người đàn ông khác tốt như vậy, không sợ lão công em ghen à?” Ôn Duẫn Bản dùng sức ở eo nhỏ của vợ mình, cố ý bày ra sắc mặt ghen tị.

“Ý tứ gì?” Nghĩ đến lão công thật sự ghen, Mạc Vũ Phi lập tức giải thích.” Từ nhỏ đến lớn, tiểu Âu cùng ba mẹ đối với em rất tốt, tiểu Âu đối đãi với em giống như chị em ruột, chưa bao giờ ghét bỏ xuất thân của em vì ba mẹ không đồng ý năm đó tiểu Âu còn muốn mang em cùng sang Pháp du học, tiểu Âu với Lập Nghiệp giống như anh trai của em! Anh không cần ăn dấm chua nha.”

“Hần hiểu được chính là có ý định treu vợ một tí.” Chu Lập Nghiệp thật ra cũng hiểu rõ vấn đề! Nên cũng không nghĩ đến nhiều lắm. “Ôn đại ca, đã là vợ chồng của nhau rồi, trò chơi buồn nôn này hai người còn chơi chưa chán à?”

“Không chán, tôi sẽ chơi đến già.” Ôn Duẫn Bản đắc ý nói. “Đây là niềm vui của cuộc sống vợ chồng chúng ta.”

“Tôi nghĩ chỉ có mình anh thích thú thôi.” Chu Lập Nghiệp thông cảm nhìn về phía Mạc Vũ Phi.

Xem ra Ôn Duẫn Bản cùng La Mật Âu rất khác biệt, giống nhau chính là chảy cùng một dòng máu bên trong có tế bào của quái nhân cũng khó trách hai người cùng một gia tộc nhưng luôn khắc khẩu nhau, ít gần nhau.

Bỗng dưng, nghĩ đến La Mật Âu, Chu Lập Nghiệp không khỏi có chút lo lắng.

“Vũ Phi, anh cùng Lập Nghiệp còn có chút việc muốn bàn.” Ôn Duẫn Bản sực nhớ ra.

“Ừ, em còn phải đi chọn quà tặng bạn bè, hai người tiếp tục tán gẫu vậy.”

“Ừ, em đi cẩn thận.”

Lúc này Mạc Vũ Phi không phát hiện ra biểu tình Chu Lập Nghiệp lập tức thay đổi. Cảm khay rồi đi, trả lại không gian cho hai người đàn ông nói chuyện.

“Tư liệu điều tra đã hoàn tất?” Ôn Duẫn Bản hỏi.

“Ừ.” Chu Lập Nghiệp nhú mày, nếp nhăn so với lúc trước càng sâu hơn! Còn mơ hồ hiện lên biểu tình tức giận. “Anh biết việc này từ lúc nào?”

“Cậu cho là bao lâu?” Ôn Duẫn Bản nhú mi hỏi lại. “Lấy hiệu suất làm việc của tôi đương nhiên là có được từ ngày hôm qua.”

“Đáng giận!” Chu Lập Nghiệp nhin không được đập bàn để xả giận. “Trước kia hần là nên điều tra kỹ lưỡng toàn bộ lý lịch Kha Dục Nhân, như thế nào giúp cho hần cùng tiểu Âu kết giao ——”

Hần rất hối hận!

Tối hôm qua, hần nhận được điện thoại của Ôn Duẫn Bản bảo hần sáng sớm phải đến Đài Bắc để nói chuyện, hần cũng không nghĩ sẽ đến lại càng không

ngờ đến sự việc nghiêm trọng như vậy.

Nguyên lai Kha Dục Nhân năm đó không phải loại người thành thật, tốt bụng như vẻ ngoài, hẳn ta rõ ràng không phải là người tốt. “Minh Thuận xí nghiệp” cũng không trong sạch giống như bề ngoài.

Lần này Kha gia đem tiền đầu tư ở Mỹ bị tổn thất hẳn hiện tại rất cần một số tiền lớn để bù đắp thiếu hụt cho công ty, ngoại trừ cầu thần linh phù hộ, biện pháp nhanh nhất đương nhiên là làm cho Kha Dục Nhân kết hôn cùng thiên kim tiểu thư nhà giàu, cùng đó thông gia lại có thể lực mạnh, lại nhiều tiền để ngăn nguy cơ phá sản.

Cho nên, Kha Dục Nhân không phải bởi vì nhất kiến chung tình (Mjka: tiếng sét ái tình), thuần túy là tiểu Âu từ trước tới nay không quan tâm luyến ái, thích làm việc thiện giúp đỡ mọi người xung quanh, thật không may cô ấy bị tên Kha Dục Nhân chọn làm mục tiêu chinh phục để theo đuổi.

Hắn rất ngu xuẩn! Nội tình trong đó còn không biết, nói cái gì hai người môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, thuyết phục tiểu Âu mở rộng lòng mình đón nhận tâm ý của đối phương.

Nghe nói Kha gia từ già đến trẻ đều yêu mến cô mọi mặt, Kha Dục Nhân lại ngoan ngoãn phục tùng, chiều cổ cô, hẳn còn tỏ vẻ đặc ý hướng cô đòi trả công nói là lúc trước chính mình cổ vũ cô ném thư mùi vị tình yêu —

“Nghe nói cậu cổ vũ tiểu Âu cùng Kha Dục Nhân kết giao?” Ôn Duẩn Bàn ngồi xuống phía đối diện hẳn nhú mày hỏi.

”À..... đúng vậy. “Nam tử hán dám làm dám chịu, hẳn không phủ nhận.

“Nhiều người theo đuổi tiểu Âu như vậy, cậu còn chưa điều tra kỹ đã cho con bé ý kiến, cũng là lên tiếng giúp đỡ Kha Dục Nhân theo đuổi con bé, cậu thật là có con mắt chọn người.”

Trúng tên!

Chu Lập Nghiệp thấy đời này mình đã làm ra tội ác, chính mình muốn cải lại nhưng không thể nào nói lên lời, nghĩ như thế nào cũng không thể làm hắn thoát tội được.

Bởi vì hắn so với người khác rất rõ ràng, tiểu Âu rất yêu tự do, đối với chuyện tình cảm cũng không quan tâm lắm, nếu không phải vì hắn bên cạnh cổ vũ, cho dù Kha Dục Nhân theo đuổi tích cực đến thế nào cô cũng không nhận lời.

Tuy rằng bọn họ bên ngoài là chống đối lẫn nhau, nhưng đối với những việc quan trọng dù có vẻ vô tình, không để ý tới ý kiến của đối phương, kỳ thật từng câu từng chữ đều nghe lọt không bỏ sót.

Đáng giận! Từ trước đến nay hắn khinh bỉ bạo lực, cho rằng chỉ có người ngốc mới cần dựa vào nắm đấm để giải quyết mọi chuyện, nhưng là giờ phút này hắn thật sự không nghĩ như vậy nữa, thậm chí phải đánh tên Kha Dục Nhân kia biến thành đầu heo!

Ôn Duẩn Bàn nhìn chăm chú vào biểu tình rất nhỏ của hắn. “Có phải, tiểu Âu rước thêm phiền toái ở chỗ nào làm liên lụy tới cậu vì tức giận quá nên có ý muốn giáo huấn con bé —”

“Tôi như thế nào có thể làm ra chuyện này?” Chu Lập Nghiệp kích động đứng dậy, không để bị đổ oan như vậy. “Từ nhỏ đến lớn cô đem lại cho hắn không biết bao nhiêu là phiền toái, hẳn tức khí lắm cũng chỉ mắng cô, nguyên rủa cô, bất quá đây là lúc nổi nóng nói ra những lời ngu xuẩn, hẳn cho tới bây giờ không hi vọng cô vì vậy mà bị giáo huấn hoặc là bị báo ứng. Tuy rằng không muốn thừa nhận, cô đối với hắn mà nói, trừ cha mẹ ra cũng rất quan trọng, hẳn so với ai khác đều hi vọng cô được hạnh phúc, làm sao có thể hãm hại cô? Chuyện của Kha gia tôi một chút cũng không biết.”

“Vậy cậu hiện tại đã biết làm như thế nào?”

Làm như thế nào?

Đem tên không có lương tâm Kha Dục Nhân chém thành mười tám đoạn, phóng hỏa khu nhà cấp cao của Kha gia đang ở cháy sạch thành tro —

”Lập tức trở về nói cho tiểu Âu chuyện này, cảnh cáo Kha Dục Nhân không được tiếp cận tiểu Âu nữa!” A, có một số việc dù sao chỉ có thể nghĩ, không thể làm

”Đúng vậy.”

Ôn Duẩn Bàn gật gật đầu, như đồng ý, khóe miệng lại mím chặt không dám bừa ý cười.

“Làm như vậy không đúng?” Chu Lập Nghiệp nhìn ra hắn cũng không tán thành.

“Cũng không phải không đúng, chính là tiểu Âu thật thiện lương.....” Ôn Duẩn Bàn khẩu khí kéo dài, giống như tự nói cho người bên cạnh nghe đến bất an, lo lắng, “Tin tưởng người khác đều có tính cách thiện lương, cho nên —”

Chu Lập Nghiệp cũng hiểu được.

Chỉ cần Kha Dục Nhân một mực chắc chắn trong nhà hắn thiếu tiền cùng vấn đề theo đuổi cô là h việc hoàn toàn khác nhau, bày ra bộ dáng đau lòng vì

bị nghi ngờ, tiểu Âu ngu ngốc kia sẽ lại tự trách chính mình lòng dạ hẹp hòi làm thương tổn người khác, lại áy náy, càng không thể chủ động cùng đối phương chia tay.

Như vậy cũng không được! Phải thừa dịp hiện nay cảm tình bọn họ không sâu liền giải quyết dứt khoát, chỉ cần không làm cho tiểu Âu bị thương tổn nặng thì được, chỉ sợ tiểu Âu thích hẳn nên không muốn chia tay.

”Anh có cách gì không?” Chu Lập Nghiệp bình tĩnh ngồi xuống, hỏi Ôn Duẩn Bản.

Chuyện này thật phiền toái, để Ôn Duẩn Bản xử lý vẫn hơn gặp loại vấn đề này hẳn so với chính mình rất bình tĩnh, cũng giống như đã có cách, dù sao danh hiệu “Lão hồ ly” của hắn cũng không phải chuyện giả, Chu Lập Nghiệp tin tưởng hẳn gọi lên Đài Bắc bàn chuyện, trong lòng khẳng định sớm đã có kế sách.

”Tôi nghĩ tiểu Âu đối với hắn cảm tình chưa sâu, trước mắt cùng Kha Dục Nhân kết giao chỉ có thể miễn cưỡng xem như bạn bè, chưa đến mức là người yêu, phương thức tốt nhất là tìm một người khác giành lấy tâm tiểu Âu đuổi Kha Dục Nhân sang một bên trước khi hai người phát sinh tình cảm sâu nặng hơn.”

”Chọn người khác?”

Chu Lập Nghiệp vuốt vuốt cằm trầm tư, lần thứ hai hướng Ôn Duẩn Bản lắc lắc đầu.

“Tôi biết, tìm người có điều kiện không tôi lại còn độc thân, tiểu Âu vẫn chưa gặp người đàn ông làm cô động tâm, còn có tôi tán thành cách tìm một người đàn ông tạm thời làm cô thích nhưng nếu đối phương không có khả năng thắng được Kha Dục Nhân đoạt lại tiểu Âu căn bản là làm lãng phí thời gian của chúng ta, quan trọng đây không phải là trò chơi, đoạt được liền chấm dứt nếu tiểu Âu thật sự yêu người đó, hẳn ta cũng không phải là người có thể thật tâm yêu thương tiểu Âu, mà là hẳn phải miễn cưỡng làm cho chính mình cố gắng quan tâm cô, cả đời đối đãi tốt với cô thì chính là làm tiểu Âu thương tổn, nếu vậy chỉ cần thay người từ Kha Dục Nhân đổi thành chính hắn, thế thì cần gì phải tốn công nghĩ cách làm gì?”

Ôn Duẩn Bản gật gật đầu. “Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy.”

“Cho nên anh có kế hoạch khác không?” Hắn hỏi.

“Không có.”

“Không có? “Chẳng lẽ chính mình đánh giá Ôn Duẩn Bản quá cao? “Ai biết Kha Dục Nhân có thể ngồi chờ thua hay không, nhờ đâu hẳn lại nghĩ ra thủ đoạn hạ lưu gì với tiểu Âu, anh còn không mau nghĩ cách giải quyết chuyện này đi?”

“Tôi chỉ nghĩ ra được biện pháp đó là tốt nhất, có thể thần không biết quỷ không hay mà đem tiểu Âu tránh xa móng vuốt Kha Gia, làm cho tiểu Âu được hạnh phúc, không phải sao?”

“Đồng ý” Chu Lập Nghiệp không cần suy nghĩ liền trả lời. “Vấn đề chính là chọn người như thế nào, tôi là không nghĩ ra, chẳng lẽ anh đã chọn được người thích hợp rồi sao? Tôi nói trước, bất luận chuyện gì, tôi sẽ không can thiệp, đối phương nhất định phải qua cửa của tôi, hoàn toàn lấy được sự tín nhiệm của tôi, hẳn phải thề tuyệt đối sẽ không làm thương tổn đến tiểu Âu.”

Hắn ngữ khí kích động, trong lòng giống như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt.

Từ trước giờ hắn chỉ thấy tiểu Âu khóc có ba lần, một lần là con chó nhỏ mà cô nuôi bị chết, một lần là bạn trai cũng là mối tình đầu của cô bắt cả hai tay bị bắt ngay tại trận, lần thứ ba là bạn tốt của cô ly hôn, mỗi lần cô khóc đều làm cho tâm hắn đau như dao cứa nếu có thể hẳn không bao giờ muốn thấy đến lần thứ tư.

Tuy trong lòng không muốn thừa nhận, miệng còn suốt ngày nói cô rất phiền toái luôn hét àm ỉ bảo cô tránh xa chính mình càng tốt nhưng là trong lòng hẳn hiểu rất rõ cô là gánh nặng ngọt ngào, cũng bởi vì thương cô, sủng cô, xem cô như người thân của mình mới có thể để cô tùy ý làm xằng làm bậy với hắn. Nếu không với tính cách không tùy tiện gần gũi người khác của hắn sớm đã cùng cô đoạn tuyệt quan hệ.

Tên tiểu tử Kha Dục Nhân kia nếu dám làm thương tổn người con gái hắn coi trọng nhất, nghĩ muốn lấy tiểu Âu làm con gà đẻ trứng vàng sao? Mơ tưởng.

Hừ! Chỉ cần Chu Lập Nghiệp hắn còn sống, người nhà Kha gia đừng mơ tưởng đến chuyện đó bất luận như thế nào hẳn cũng sẽ không làm tiểu Âu rơi vào ma chướng của Kha gia!

“Cậu như vậy là không tin vào chính mình?”

Ôn Duẩn Bản bùng lên tách cà phê uống một ngụm, thần nhiên hỏi hắn.

“..... Cái gì?!” Chu Lập Nghiệp lập tức hiểu hắn đang ám chỉ cái gì.

“Anh t cậu, cũng chỉ có thể tin một mình cậu thôi.” Ánh mắt Ôn Duẩn Bản nhìn hắn lại vô cùng sắc bén. “Phải không? Cậu có thể hay không vì tiểu Âu mà trả bất cứ giá nào?”

Giống như ngày nắng đang đi trên đường đột nhiên bị sét đánh. Chu Lập Nghiệp nghẹn họng nhìn trân trối, lập tức hoá đá ở trên ghế.

“Tin tưởng cậu so với tôi còn hiểu rõ con bé hơn, tiểu Âu không phải vì điều kiện của bạn trai mà dễ dàng thay đổi tình cảm nhưng đối tượng nếu đổi thành thanh mai trúc mã của nó nhất thời tâm ý sẽ hoảng loạn, sau đó đương nhiên cũng không thể cùng Kha Dục Nhân nói chuyện tình cảm, cậu sẽ rất nhanh chiếm được lòng con bé, tin tưởng cậu so với bất luận kẻ nào đều hiểu được bởi vì cậu là bạn tốt nhất của tiểu Âu cũng là người duy nhất trên thế giới hiểu được con bé, cũng là người duy nhất tôi muốn chọn cho nó.”

Ôn Duẫn Bản nói xong đem một miếng bánh đưa vào miệng, thoải mái đắc ý giống như nói chuyện phiếm bình thường.

“Có nguyện ý hay không suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, đây cũng không phải là chuyện đơn giản một sớm một chiều. Giọng hần bỗng nhiên nhỏ nhẹ. “Dù sao đột nhiên vượt qua giới hạn bạn bè cậu và tiểu Âu rốt cuộc sẽ không thể trở lại như trước được. Cho dù cậu nghĩ muốn tiểu Âu yêu mến mình rồi khỏi Kha Dục Nhân thời gian sau đó chậm rãi làm cho tình cảm con bé đối với chính mình phai nhạt dần trở về quan hệ bạn bè như trước dựa vào tính cách hai người là không có khả năng, thật khó để mọi chuyện chưa bao giờ xảy ra có thể từ bạn tốt thành người xa lạ cũng nên, đúng không?”

Chu Lập Nghiệp thập phần kinh ngạc nhìn hần.

Trong lòng chính mình lo lắng đều bị hần thuyết phục, người đàn ông này quả nhiên không phải nhân vật đơn giản.

“Hôm nay anh căn bản không phải tìm tôi đến thương lượng mà là nói cho tôi biết nên làm như thế nào, cũng xác định tôi sẽ nghe theo, đúng không?” Trong lòng hần sớm đã có quyết định.

Đối với câu hỏi của Chu Lập Nghiệp, Ôn Duẫn Bản về mặt vô tội.

“Làm sao có thể? Tuy rằng cậu cùng tiểu Âu là bạn tốt nhưng là cậu có nguyện ý vì hạnh phúc của con bé mà hy sinh hay không điều này chỉ có chính cậu mới hiểu rõ.”

“Phải không?” Chu Lập Nghiệp trầm ngâm một lát lần thứ hai đứng dậy. “Tóm lại, ý tứ của anh tôi đã hiểu được, nên làm như thế nào lòng tôi tự biết! Hôm nay tới đây thôi tôi nên về nhà.”

“Được.”

Ôn Duẫn Bản cũng không khách khí giữ người lại, đứng dậy tiễn khách đến cửa trước.

“Không cần khách khí, tiễn đến đây là tốt rồi.”

” Tôi không tính khách khí với cậu.” Ôn Duẫn Bản một lời nói mang hai ý nghĩa. “Tôi nói trước mặc kệ cậu có quyết định cuối cùng như thế nào toàn bộ đều do chính cậu nhận lấy trách nhiệm, tôi sẽ không có gì áy náy ngộ nhớ tương lai cậu cùng tiểu Âu lại bất hòa vì chuyện gì đó, thật có lỗi tôi sẽ đứng về phía con bé đối với cậu tôi tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Chu Lập Nghiệp không tức giận ngược lại cười khẽ. “Anh không phải từ trước đến nay không có chuyện gì là không nắm chắc phần thắng sao? Nếu là tôi gây ra tai họa, tôi nhất định sẽ chịu mọi trách nhiệm, đời này chỉ có tiểu Âu làm thương tổn tôi không có chuyện tôi sẽ làm thương tổn cô ấy. Tạm biệt.”

“Thật có lỗi.”

Cửa mở rồi lại đóng, người đi rồi, Ôn Duẫn Bản mới đứng ở cửa than nhẹ một câu.

Bất quá, trên mặt hần cũng không biểu tình áy náy, ngược lại là giấu không được ý cười bốn cọt.

Hừ, Ôn Duẫn Bản hần là ai chứ?

Phải ra tay đối phó Kha gia, làm cho cả nhà bọn họ hối hận vì dám có chủ ý không tốt với tiểu Âu. Hần ít nhất cũng có một trăm loại phương pháp.

Bất quá! Những biện pháp này đơn giản lại không thú vị chút nào, còn có thể làm bản tay hần đều không hay bằng diệu kế là Chu Lập Nghiệp hơn nữa một mũi tên trúng hai đích ——

Dù sao đôi thanh mai trúc mã này thật sự tri độn đến chướng mắt, ngày dài tĩnh lặng quá hai đứa cứ như vậy mà đậm chân tại chỗ cũng nên có người hỗ trợ thúc đẩy một phen đem đôi ngu ngốc này đưa vào “Phân mộ”.

“Chắc, con người của ta thật sự là thiện lương quá.” (cái này mà là thiện lương ư???)

Hần vừa nói vừa cười, ngoài cửa sổ trời xanh sáng sủa không mây, chậm rãi bay tới mấy đám mây đen.

Chu Lập Nghiệp quay về nam bộ, ra trạm xe liền gặp trận mưa tầm tã, hoàn toàn phù hợp với tâm tình của hần.

Hần bị lừa!

Bởi vì khiếp sợ, áy náy, bởi vì nhất thời tâm lý tức giận, hần đã quên hiện tại trong giới kinh doanh thanh thế của Ôn Duẫn Bản là tệ hại thế nào chỉ cần hần mở miệng nói mấy câu là có thể làm cho người nhà Kha gia đang cố gắng duy trì danh tiếng sẽ tan biến ngay trong chốc lát, Kha Dục Nhân như thế

nào còn tiếp tục theo đuổi tiểu Âu, cũng đánh không lại hấn.

Đây là biện pháp duy nhất cái gì, căn bản là dọa người!

Đáng chết chính mình còn ngu ngốc tin tưởng không có phản ứng lại như thế nào còn đồng tình đến khi lên xe mới bắt đầu bình tĩnh suy nghĩ kế tiếp nên làm như thế nào phút chốc hấn mới tỉnh ngộ phát hiện chính mình thông minh một đời hồ đồ nhất thời, thế nhưng lại ngu ngốc nhảy vào bẫy của hồ ly.

Bất quá hấn không thể không thừa nhận chính mình muốn đem tiểu Âu rời khỏi bên người Kha Dục Nhân, tuy rằng đây không phải biện pháp giải quyết duy nhất cũng là biện pháp tốt nhất.

Hấn cũng không mất mát gì Ôn Duẫn Bản cũng không đến mức ép buộc hấn nếu không có hấn nhất định sẽ ra tay can thiệp, không có khả năng làm cho tiểu Âu tiến vào Kha gia.

Chính là một khi Ôn Duẫn Bản ra mặt, xuống tay tuyệt không hề nhẹ nhàng, Kha gia sẽ vĩnh viễn không bao giờ có thể đứng lên, thiện lương như tiểu Âu cho dù rõ ràng chính mình là người bị hại tuy tức giận vẫn là nên giải quyết riêng với Kha gia nếu làm không tốt cô cho rằng Kha gia vốn không tệ như vậy bởi vì anh họ thương cô mới khiến Kha gia chịu thiệt hại nặng trong lòng sẽ rất áy náy.

Có khi vì đồng tình làm cho cô dễ dàng tha thứ thậm chí còn cùng người nhà Kha gia qua lại mà tên tiểu tử Kha Dục Nhân vô liêm sỉ kia muốn theo đuổi lại cô thì sao —

“Ất xì!”

Hấn hắt hơi một cái! Một trận gió lạnh nổi lên trong lòng.

Không được, hấn không thể làm cho tiểu Âu chìm đắm vào ma chướng của Kha Dục Nhân có thể làm cho cô đoạn tuyệt quan hệ với tên kia, hấn cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt nhất định phải trong thời gian ngắn nhất đem tiểu Âu yêu mến hấn đến chết đi sống lại, để trong mắt cô không còn hình ảnh của tên Kha Dục Nhân kia! (Anh Nghiệp tự cao quá=> cái gì chết đi sống lại, để rồi xem là ai đây, ngó nghiêng con bé kia đứng lại cho ta.)

Yêu đến chết đi sống lại?

Ừm, cũng không tồi.

Từ trước đến nay chỉ có hấn bị tiểu Âu làm cho tức giận đến chết đi sống lại, luôn bị yếu thế trước cô! Nếu tiểu Âu thương hấn —

Chu Lập Nghiệp khẽ rung mình.

Làm sao vậy, hấn giống như không hề ghét bỏ chuyện hấn cùng với tiểu Âu kết giao?

Chính mình không phải chỉ nghĩ tiểu Âu là em gái sao? Hiện tại hấn phải theo đuổi cô cùng cô nói chuyện yêu đương, thậm chí kết hôn hấn là ít nhiều cũng phải có điểm đáng sợ, bất lực cùng lo âu. Như vậy mới phù hợp tâm lý của hấn từ trước cho tới nay không phải sao?

Thật lạ hiện tại tâm lý hấn biết rõ bị trúng kế còn nóng lòng muốn thử là sao vậy? Chịu áp bức quá ... sinh ra phản ứng ngược?

Có lẽ do chính hấn lăm chuyện muốn làm bà mỗi giờ gây ra tai họa trong lòng cảm thấy áy náy quá độ! Nguyên ý hy sinh tất cả để xoay chuyển tình thế?

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Người Cười Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Linh —

Chu Lập Nghiệp cảm thấy tâm tình của chính mình không giống như bình thường, tiếng chuông di động trong túi liên vang lên, hấn mở ra liền thấy số điện thoại di động của La Mật Âu gọi đến.

“Alo?”

“Uy, người còn ở Đài Bắc sao? Rốt cuộc lão đại tìm người nói chuyện gì?” La Mật Âu từ lúc làm việc cùng Ôn Duẫn Bản liền sửa không gọi là anh họ nữa, luôn xưng bình mà gọi hấn là “lão đại”.

“Ta đang trên đường về.” Nghe thấy tiếng nói nhẹ nhàng lãnh lót của cô, khoe môi hấn cũng giờ lên. “Người nữ nhân này lại dò xét hành tung của ta.”

“Quái, ai dò xét? Giữa trưa sang nhà người ăn cơm là mẹ nuôi nói cho ta biết, ngày hôm qua bà nhận được điện thoại của lão đại nói muốn tìm người, sáng sớm hôm nay người liền lên Đài Bắc không biết là có việc gì gấp, ta gọi điện hỏi lão Đại thế nhưng anh ấy nói ta quản nhiều chuyện suốt ngày kiểm tra hành tung của lão công quả thực giống thiếu phụ luống tuổi có chồng—”

“A, anh ấy nói thế thật là chuẩn xác.” Chuẩn xác nhưng làm cho hấn cảm thấy có điểm uất ức.

“Hừ, ta thế nào xui xẻo như vậy.” Cô lập tức hét lên. “Ta là lo lắng cho người, sợ người không cẩn thận làm chuyện gì chọc tới lão đại bị hấn gọi đến Đài Bắc đào hầm chôn, nói như thế nào chúng ta cũng có hai mươi mấy năm là bạn bè. Ta phải hỏi rõ ràng mộ của người ở đâu! Để còn thấp cho người nén hương!”

“Nhắc nhở ta đừng quên nói cho người con số trúng giải độc đắc tiếp theo đúng không?”

“..... Ha ha ha, người còn nhớ rõ a!”

La Mật Âu cười khan đây là nhiều năm trước hai người bọn họ nói giỡn khi cô đề cập qua chuyện ngày sau bọn họ ai đi trước một bước phải về báo mộng dãy số trúng độc đắc kế đó cho người còn sống, hấn không đề cập tới cô thiếu chút nữa quên rồi.

Nghe tiếng cười sang sảng của cô trong lòng Chu Lập Nghiệp cảm giác lẩn lộn.

Thiếu chút nữa! Chính mình sẽ phá hủy cuộc sống khoái hoạt, vô ưu vô lo của cô, tự tay hại cô trở thành oán phụ (phụ nữ có chồng), cùng đồng lõa với người nhà Kha gia.

Vì điểm này, hấn sẽ không so đo với chuyện Ôn Duẫn Bản lập mưu hãm hại hấn ngược lại cảm kích đối phương làm việc xấu sinh ra điều kiện tốt làm cho hấn tỉnh ngộ khiến hấn vẫn còn có cơ hội thay đổi.

Chỉ cần làm cho tiểu Âu hạnh phúc, chuyện gì hấn cũng nguyện ý làm.

“Tiểu Âu—”

“Người chờ một chút—”

La Mật Âu đánh gãy lời nói của hấn trong di động truyền đến tiếng nói chuyện của cô cùng một người đàn ông.

Chu Lập Nghiệp nín thở lắng nghe, xác định người nói chuyện cùng cô chính là Kha Dục Nhân một con tức giận lập tức đổ bộ đến.

“Tiểu Âu!”

Hấn hướng tới di động hô to, bên kia di động âm thanh nói chuyện vừa rồi lập tức im lặng.

“Này, màng nhĩ ta thiếu chút nữa bị người phá hỏng!”

La Mật Âu chỉ rời đi di động một chút vì cô trước đó đã vào phòng thay quần áo mặc thử bộ đồ mới đề nghị ý kiến bạn trai mới nói mấy câu cô không dự đoán được Chu Lập Nghiệp đột nhiên giống như sư tử cái rống lên, cô sợ tới mức thiếu chút nữa làm di động rơi xuống đất.

“Kha Dục Nhân có phải đang cùng một chỗ với người? Các người đang làm cái gì?” Hấn chất vấn, tự nhiên chưa phát giác ra chính mình đang rất “Nhập vai” hoàn toàn rất giống giọng điệu của một ông chồng khi ghen tuông.

“Ừ. Hấn nói muốn mua một bộ tây trang mới, muốn ta chọn giúp cho nên chúng ta đang ở công ty bách hóa để thử đồ, mua xong liền đi ăn bữa tối.” Cô dừng một chút “Người vừa rồi lớn tiếng như vậy chỉ là muốn hỏi vấn đề này? Chẳng lẽ người nghi ngờ ta sẽ bắt cả hai tay cùng người khác hẹn hò?”

Không phải hoài nghi! Chỉ là lòng hấn sinh khí chỉ muốn bức cô lấy chân ra mà đá cái tên kia ly khai bên người.

“Ta không nhầm chán như vậy, cơm nước xong lập tức về nhà, ta có việc muốn nói với người, tuyệt đối không cho phép qua đêm bên ngoài, biết chưa?”

“Thần kinh a! Ta như thế nào có thể về nhanh như vậy—ai nha, biết rồi, người so với ba ta còn quản lý chặt hơn.” Bên kia đầu dây mặt cô thoáng cái đỏ hồng không nghĩ tới hấn sẽ nói như vậy.

“Dù sao người phải nghe ta bởi vì ta bất kể nói cái gì, làm cái gì nhất định đều là muốn tốt cho người.”

La Mật Âu mơ hồ cảm thấy được hấn có chút không bình thường loại lời nói buồn nôn này bình thường hấn tuyệt sẽ không nói ra.

Kỳ thật không nói cô cũng hiểu được Chu Lập Nghiệp miễn cưỡng lắm mới làm bạn cùng cô trong lòng hấn kỳ thật coi trọng lẫn nhau như tình thân gia đình đối với cô. Đối xử với cô giống như người nhà thà rằng làm thương tổn chính mình cũng không có thể tổn hại đến cô điểm này cô tuyệt đối vô cùng tin tưởng.

“Người hôm nay rất kỳ quái lão đại rốt cuộc tìm người nói chuyện gì?” Cô đoán rằng có lẽ đã có chuyện xảy ra giữa hai người họ.

“Không có gì hẳn chính là muốn ta hỗ trợ nghỉ ra khẩu hiệu tuyên truyền cho lần tuyển cử tới mà thôi.” Chu Lập Nghiệp đương nhiên sẽ không ăn ngay nói thật.

“Lần tuyển cử tới còn lâu mới đến anh ấy chuẩn bị quá sớm để làm gì?” Cô thật sự tin là thật. “Vì thế này mà tìm người lên Đài Bắc thảo luận? Thật sự là ăn no nhàm chán! Đi lại rất tốn thời gian mỗi ngày người không có việc gì ở nhà chờ hẳn gọi đến sao? Thật biết cách dụ ngọt người khác.”

“Ừ, có lý, ta sẽ đem những lời lo lắng của người nói lại cho hẳn.”

Tuy rằng giọng nói của cô là bệnh vực hẳn nhưng hẳn vẫn là nghĩ muốn trêu chọc cô.

“Hi hi.” La Mật Âu lập tức cười gượng hai tiếng, lấy lòng thương lượng “Chu Lập Nghiệp thân ái. Ta là bệnh vực kẻ yếu là người, người hẳn sẽ không thật sự lấy oán trả ơn, hại ta bị lão đại chinh chết chứ?”

“Hừ, hẳn rất đau mới đi chinh chết người. Dù sao nhớ rõ lời ta nói, về nhà sớm một chút.”

“Ừm, được rồi, bên ngoài mưa to lắm đường đi khó khăn người lái xe về nhà phải cẩn thận.”

“Lái xe?” Chu Lập Nghiệp nhìn ngoài mưa to tầm tã “Ta không lái xe, buổi sáng đi xe điện ngầm tới, xem ra tình cảnh này ta —”

Hắn dừng một chút, một cái ý niệm trong đầu vừa mới hiện lên còn chưa kịp suy nghĩ thấu đáo miệng đã muốn nói ra.

“Hắn là sẽ khuya lắm mới về đến nhà.” Hẳn nhìn bên ngoài mấy cái xe taxi đang chờ đón khách. “Bởi vì trời mưa to xe taxi một chiếc cũng không còn thừa lại còn có không ít người chờ xe người cũng biết ta chán ghét cùng người khác đi tranh đoạt xe —”

“Thế đi xe điện ngầm? Người không phải lúc sáng đã đi sao?”

“Làm ăn rất tốt, rõ ràng đầy ngập khách.”

Hắn ngồi đây nhìn thấy có đến tám phần vẫn còn chỗ trống xe điện ngầm chậm rãi đi qua trước mắt. Không hề cảm giác được tội lỗi của mình vẫn nói dối trắng trợn.

“Thiệt hay giả? Tuy rằng hôm nay là ngày nghỉ! Nhưng thời tiết không tốt, sao lại có nhiều người đi ra ngoài?”

“Ừ, thật nhiều người.”

Hắn nhìn thấy đám đông thừa thớt tại đại sảnh lần đầu phát hiện tài nói dối của chính mình thực sự quá giỏi.(njka: .=. = ; Rùa xanh: bó tay chân)

“Vậy phải làm sao bây giờ? Hẳn là không đến mức phải đợi đến mấy tiếng đến đêm mới có thể về nhà đi?”

La Mật Âu bỗng nhiên nghĩ đến mẹ nuôi nói Chu Lập Nghiệp buổi sáng đi ra ngoài mặc chiếc áo khoác rất mỏng, mưa to làm cho nhiệt độ không khí đột nhiên xuống thấp hiện tại khẳng định hẳn —

“Ất xì!”

“Người bị cảm?”

“Không có, lúc ở Đài Bắc bị ngấm một chút nước mưa, hiện tại gió thổi có chút lạnh. Người tiếp tục đi dạo phố, không cần lo, ta sẽ tự mình nghĩ biện pháp, tạm biệt.”

“Này —”

Hắn nghe thấy tiếng gọi lo lắng từ di động, không chậm trễ muốn chấm dứt trò chuyện.

“..... Chu Lập Nghiệp, người đang làm cái gì?”

Hắn nhìn di động tự hỏi, giờ phút này bỗng nhiên suy nghĩ trở lại cảnh tượng hôm chia tay mới tình đầu —

Ngày đó, hẳn cùng bạn gái đi dạo phố, ăn cơm rất giống tiểu Âu như bây giờ thì nhận được điện thoại nhàm chán của cô gọi tới, hẳn thuận miệng hỏi đùa người đang đi chơi cùng bạn ở đâu vừa nghe nói cô đang ngồi trên xe buýt trở về thì bị thả xuống bên, lái xe muốn hành khách xuống xe đi bộ đến trạm có bảng hiệu chờ chuyXế tiếp hoặc là đi bằng xe taxi, chưa quen với cuộc sống nơi đây cô nhìn không thấy chiếc xe taxi nào, xe buýt cùng nhà ga cũng không biết ở chỗ nào, lại thấy trời mưa thế nhưng cô còn ngốc cảm thấy mình vẫn có biện pháp về nhà bảo hẳn không cần lo lắng cứ như vậy liên cấp treo điện thoại của hẳn.

Chơi vui nha?

Hắn căn bản đứng ngồi không yên, trong đầu nghĩ có thể hay không cô ngốc kia gặp phải người xấu? Chắc đã lạc đường rồi, đi đến chỗ không có taxi cùng xe buýt còn ngây ngô đi đến lúc bầu trời tối đen? Có thể hay không —

Chờ đến lúc hấn lấy lại tinh thần thì chính mình đã lên xe xuất phát đi tìm cô! Thấy chỗ bên cạnh người lái trống hấn mới nhớ tới vừa rời khỏi bàn ăn chưa nói cho bạn gái, hấn gọi điện thoại kêu bạn gái đi taxi về nhà, hai người vì vậy mà cãi nhau một trận nhưng hấn không trở về giải thích với bạn gái vẫn như cũ đi tìm tiểu Âu.

Hấn không nói nguyên nhân chia tay bạn gái với bất kỳ kẻ nào, vài ngày sau bạn gái hấn không ngừng yêu cầu hấn cùng tiểu Âu phân rõ khoảng cách, đòi hấn cùng cô nhanh chóng quay lại Pháp, càng lúc sự việc càng nghiêm trọng hơn hấn phải lựa chọn một trong hai người bạn gái và tiểu Âu.

Hấn không suy nghĩ! Liên chọn tiểu Âu. (anh Nghiệp ngốc thật ai lại chọn bạn bỏ tình yêu phải không? Đã một phát ai bảo cô zay... mau xuống ngay nói linh tung)

Bạn gái lập tức bay trở về Pháp, hấn cũng không nghĩ tới phải tránh xa tiểu Âu để có được tình yêu một đoạn cảm tình liền như vậy chặt đứt không còn một mảnh.

Cho tới nay chính mình vẫn cho là chuyện dĩ nhiên, giờ này khắc này hấn mới phát hiện kỳ thật chính mình quyết định như vậy thật không bình thường. (Vỗ tay đom đóp đúng đó á jo anh mới hiểu ra à! Cô kia im lặng cho tôi nghĩ nếu không đã dứt cô bấy giờ)

Là hấn không yêu bạn gái trước? Hay là hấn quá lệ thuộc tiểu Âu?

Nếu bạn gái hấn đến cuối cùng cũng không tin hấn cùng tiểu Âu chỉ có tình bạn bắt hấn phải rời xa tiểu Âu, đòi này của hấn nghĩ cũng không muốn kết hôn? Bởi vì hấn biết, hấn tuyệt đối sẽ không rời xa cô.

Sau khi hấn cùng bạn gái chia tay vẫn không nghĩ nên có bạn gái tiếp theo. Hấn nghĩ muốn chờ tiểu Âu kết hôn trước rồi mới nghĩ đến hôn nhân đại sự của chính mình.(rửa xanh thích rau sạch 100% chất lượng như anh, quá khen rồi!)

Nhưng là giờ phút này hấn có chút không xác định trong lòng chính mình muốn cái gì. ...

Vừa mới vì cái gì muốn lừa tiểu Âu?

Hấn hiểu rất rõ không phải buồn chán muốn trêu chọc làm cho cô lo lắng, mà là bỗng nhiên nhớ tới trước kia bỏ mặc bạn gái đi tìm cô rất muốn biết đòi lại là tiểu Âu sẽ làm sao?

Ở trong lòng cô, hấn có mấy phần quan trọng?

Hấn tự nhiên khẽ cười chính mình, tình huống lúc trước chính mình cùng tiểu Âu căn bản không thể đánh đồng.

Hấn chờ lâu tự nhiên có xe để về tiểu Âu như thế nào bỏ bạn trai tới đón hấn? Hấn quả thực giống tiểu hài tử ngây thơ muốn tranh thủ tình cảm.

Chính là..... Biết rõ như vậy, vì cái gì hấn cũng không muốn rời đi, còn muốn chờ thêm một lát nữa?

Hay là chính mình thật sự là trời sinh thích diễn trò – xác định nhập vai thật tốt lập tức tiến hành, nhanh chóng lên tinh thần cùng Kha Dục Nhân tranh đấu tới cùng.

Hấn cẩn thận tự hỏi chính mình cùng tiểu Âu ở chung có hay không có thể ở đâu phát sinh cái gì không ổn.....

“Chu Lập Nghiệp, nguoi thật ngây thơ!”

Không đến hai mươi phút sau! Trên đường có tiếng rống giận từ cửa một chiếc xe truyền thẳng vào trong tai Chu Lập Nghiệp.

Hấn giật mình hoàn hồn. Người kia mặc áo lam quần màu đen hoàn toàn không để ý người bên ngoài đang dòm ngó vừa thở hổn hển vừa vội vàng đi tới phía hấn là một cô gái, đúng là La Mật Âu.

Cùng Kha Dục Nhân quyết chiến trận đầu hấn chiếm phần thắng áp đảo.

“Cái này gọi là đông đúc? ! Cái này gọi là nhiều người? !” La Mật Âu tức giận dậm chân, thờ phỉ phỉ chỉ vào tốp năm tốp ba hành khách ở đại sảnh, “Trước đây nguoi đều sống ở hòn đảo không người có phải hay không?”

“Không phải nói ba người phụ nữ hợp thành một cái chợ?” Tâm tình hấn rất tốt muốn cùng cô tranh cãi. “Nơi này có vài cái chợ thật sự rất nhiều người a.”

Woa, lý sự — tốt muốn trốn tránh.

“Xe taxi cùng xe điện ngầm bị sự cố gì?” Bàn tay cô chỉ ra bên ngoài. “Nguoi vừa mới bị quỷ che mắt đem xuyên qua đến cổ đại à? Bên ngoài rõ ràng rất nhiều xe taxi còn có theo ta thấy trước mắt có một loạt xe buýt đi đi lại lại, nguoi lại nói với ta là không có đến chiếc xe nào còn trống? Nguoi ngu ngơ à!”

” Có thể xe taxi vừa mới thả người hay một chiếc xe buýt mới vừa đưa người đi giờ đã quay lại.” Hấn vẽ mặt vô tội nói. “Ta không ngại cùng nguoi đi mượn băng ghi hình xem để chứng minh nha.”

Cô á khẩu không trả lời được.

Vì loại sự tình này mà đi lấy bằng ghi hình để điều tra? Hừ, cô cũng không phải kẻ ngốc!

“Dù sao người nợ ta một lần!” Cô ngồi xuống bên cạnh hắn, trên tay cầm túi quần áo vừa mới mua ở công ty bách hóa đưa cho hắn. “Bên ngoài rất lạnh, người cởi áo khoác mỏng của người ra lấy đồ ta vừa mới mua mà mặc.” (woo tình chàng ý thiếp mà còn thẹn)

Chu Lập Nghiệp mở cái túi ra, lấy ra áo khoác lông màu xanh ngọc vẫn còn cái nhãn chưa tháo xuống xem ra là vừa mới mua ở cửa hàng bách hóa.

”Tiểu Âu, người đối với ta thật tốt.” Hắn đột nhiên thấy cảm động.

”Sao đột nhiên nói lời buồn nôn như vậy?” Cô không quen với những lời nói như vậy của hắn, La Mật Âu có chút không tự nhiên vành tai ửng đỏ cả lên. “Đừng tưởng nói như vậy là có thể đem chuyện người gạt ta xóa bỏ hết, nhanh lên đem áo khoác mặc vào Dục Nhân đang ở trong xe chờ chúng ta.”

”Hắn cũng đi theo?” Tâm tình Chu Lập Nghiệp đang rất tốt nhất thời rơi xuống đáy cốc.

”Ta ngồi xe của hắn mà đến nếu không làm sao tới đây nhanh vậy?” Nói đến chỗ này cô nhìn không được lườm hắn một cái. “Thật là bị người hại chết! Ta ngốc quá tin lời nói dối của người, xin hắn lái xe tới đón người, kết quả quần áo hắn còn chưa mua được ngược lại mua cho người ta xem hắn thật sự là rất mất hứng, lúc đến đây thấy xe taxi đang xếp hàng dài mặt hắn tái mét còn hỏi ta người là có ý gì?”

”Người trả lời như thế nào?”

“..... Có thể xe taxi vừa tới hay một xe buýt vừa đưa mọi người đi rồi quay lại đây.” Cô có lòng tốt giúp Lập Nghiệp hắn nói dối....

“Ha...ha...”

Chu Lập Nghiệp nở nụ cười, đây là hắn cùng tiểu Âu rất ăn ý, ngay cả lúc nói dối đều có thể nói giống nhau một chữ cũng không sai.

”Đều là người hại ta còn dám cười?” Cô thật sự là không biết nên nói hắn như thế nào cho phải. “Người không biết về mặt của hắn đâu giống như hoài nghi ta diễn trò trước mặt lão công mua quần áo tặng cho người đàn ông khác, còn sai bảo lão công làm lái xe đến đón tình nhân rất là xấu hổ!”

“Lão công?” Hắn cười không nổi. “Người tính kết hôn cùng hắn?”

”Không có nha, ta chỉ là ám chỉ mà thôi.” Cô vội vàng xua tay phủ nhận. “Bây giờ còn đang trong thời kì tìm hiểu mà thôi, thật sự người ngàn vạn lần không cần ở trước mặt ba mẹ ta nhắc tới hai chữ kết hôn bằng không có thể hôm sau bọn họ liền chủ động đến Kha gia cầu hôn, ta đây liền xong đời!”

“Thời kỳ tìm hiểu?” Hắn mặc áo khoác đứng dậy. “Cho nên nếu có đối tượng khác muốn theo đuổi người vẫn là có cơ hội người sẽ suy nghĩ lại?”

Nàng tưởng thật, lắc đầu. “Ta không muốn cùng một lúc kết giao với nhiều người, Dục Nhân đối xử với ta rất tốt, ba mẹ hắn đối với ta cũng tốt lắm, ngay cả người cùng đều nói ta cùng hắn môn đăng hộ đối cho nên ta nghĩ cùng hắn kết giao thử xem sao. Dù cho có đối tượng xuất hiện thật, ta cũng sẽ không bắt cả hai tay, nếu đối phương thật sự theo đuổi mãnh liệt, thật sự làm cho ta động tâm, ta sẽ cùng Dục Nhân chia tay mới có thể tiếp nhận tình cảm của người đó.”

”Ừ, ta hiểu rồi.”

“Hiểu cái gì?”

“Muốn làm cho người động tâm, ngay từ đầu phải theo đuổi thật quyết liệt, đúng không?”

”Ách, ta —”

”La Mật Âu, ta yêu người!” (sửng sốt anh tỏ tình gì kì vậy mọi muốn có mần côi hức hức hồng chịu đâu... cô à mần côi là cầu hôn đúng là trẻ con liếc Nghiệp ca hứ làm nữa đâu!)

La Mật Âu trừng mắt nhìn hắn, hoàn toàn ngây người.

Chu Lập Nghiệp bộ dáng không vẻ như cố ý trêu chọc chính là hắn lên tiếng gào to, âm cuối còn vang dội tại đại sảnh khiến mọi người đang đi lại đều bị dọa đến sững sốt, qua vài giây mới truyền đến tiếng vỗ tay của nhiều người, cũng có người huýt sáo.

”Người, người không cần quỳ xuống cầu hôn ta!” Nàng đỏ mặt, đoán chừng hành động kẻ tiếp của hắn. “Được rồi, được rồi, chuyện người gạt ta, ta đáp ứng tuyệt không so đo, có thể thông qua? Đùa giỡn không cần nói lớn tiếng như vậy, vạn nhất bị người quen nhìn thấy...”

“Ta không đùa, lời của ta rất thật lòng.” Chu Lập Nghiệp nắm hai vai cô, nhìn xuống khuôn mặt ửng đỏ của cô. “Tiểu Âu, đây là lời tuyên cáo chính thức của ta. Chúng ta làm bạn bè cho tới hôm nay, bắt đầu ngày mai bắt đầu với thân phận như thế nào ta cũng sẽ đem người cướp trở về bên người, ta chỉ muốn bản thân là người bạn trai duy nhất của người, cho nên người nên chuẩn bị sẵn tâm lý cùng Kha Dục Nhân chia tay đi, nghe rõ rồi chứ?”

Cô ngây ngốc gật đầu, qua hai giây sau lại lắc đầu. “Đầu óc người có làm sao không? Trúng mưa phát sốt à? Ta là biết có phải hay không lão đại cho người uống rượu? Nhất định là như vậy, cho nên người mới —”

Giây tiếp theo, trước mắt La Mật Âu tối sầm lại. Chu Lập Nghiệp bất thành linh hồn cô làm cho cô suy nhược không kịp phản ứng, đầu óc trống rỗng.

”Không có mùi rượu, đúng không?” Chu Lập Nghiệp nói thì thầm bên bờ môi cô. “Tiểu Âu, ta rất tình tảo, cho nên lúc người về nhà phải suy nghĩ thật cẩn thận về sau thái độ như thế nào đối mặt với ta? Bởi vì trừ bỏ làm người yêu ta không tiếp nhận thân phận hay quan hệ nào khác.”(Ồi anh manly quá như vậy mới tốt ủng hộ anh, tiếp tục tấn công... Nghiệp ca: xoa đầu ngoan ca sẽ cố gắng hơn.)

Hắn nói xong liền buông cô ra, nhìn thẳng vào cô.

Ta không nghĩ sẽ nợ tình địch của mình một cái ân tình, ta sẽ tự mình đi taxi trở về, người lại nói trời đang mưa to làm cái cố nhờ Kha Dục Nhân trực tiếp đưa người về nhà, biết không?”

Nói xong, hắn vẫy tay chào tiêu sái bước đi liền như vậy biến mất trong tầm mắt của La Mật Âu.

Hiện tại..... Chuyện gì xảy ra?

La Mật Âu ngồi lại trên ghế vẫn còn đang kinh ngạc, nhớ tới hắn, chính là đầu óc quay cuồng chân vì vậy mà run rẩy.

Thình thịch! Tim của cô tự nhiên lại đập loạn là sao? !

Cô vỗ nhẹ vào ngực là bệnh tim phát tác sao?

Đáng giận Chu Lập Nghiệp! Sao lại đùa kiểu này?

Nhưng là, hắn còn nói không phải.....

Đời này cô chưa bao giờ thấy qua Chu Lập Nghiệp dùng cái loại ánh mắt yêu mị như vậy nhìn cô giống như hắn đang tập trung trí lực săn bắt con mồi, khí phách cường thế như vũ bão hơn nữa tuyên bố đoạt người của hắn thật sự chấn động quấy nhiễu hoàn toàn hàng phòng ngự cứng rắn trong lòng cô từ trước đến nay, giờ phút này cô chỉ có thể ngây ngốc tùy ý hắn chọc phá.

Cô chưa bao giờ biết đôi mắt của hắn rất đẹp, đôi mắt màu xanh sâu thẳm dịu dàng nhìn vào cô, biểu tình của hắn lấp đầy trong đầu cô nghĩ muốn dời đi tầm mắt nhưng không có biện pháp.....(Ồi trái tim xanh xanh tan chảy thôi)

Thật lạ, từ nhỏ đến lớn hai người “tắm tia” rất nhiều lần, mắt to trừng mắt nhỏ không biết mấy trăm lần chưa bao giờ phát sinh ra loại sự tình này, bây giờ khi bóng của hắn đã đi xa thế nhưng cô vẫn còn tiếp tục ngây ngốc.

Chết, cô là điên rồi!

Mặc kệ như thế nào hắn lại ở trước mặt bao người công khai hắn rất yêu cô rồi lại hôn cô, vạn nhất bị người ta dùng di động chụp được đăng lên mạng thì sao —

La Mật Âu cả người run lên, chân tay không thể cử động giây lát sau đột nhiên tinh thần khôi phục lại, lập tức cúi đầu chạy đi nhanh thoát khỏi hiện trường.

Kế tiếp phải đối mặt với bạn trai cùng Chu Lập Nghiệp như thế nào?

Trời ạ! Cô không cần tưởng cũng không dám suy nghĩ —

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Người Cười Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Có một số việc vô luận thế nào không muốn nghĩ đến hay không dám nghĩ nhưng vẫn phải đối mặt, trốn cũng trốn không thoát.

Đang lúc La Mật Âu cảm thấy may mắn vì trên mạng không có “chứng cứ phạm tội” của hai người ở “Hiện trường...” thì hôm sau vào hộp thư điện tử có người gửi cho cô ảnh chụp Chu Lập Nghiệp hôn cô với đầy đủ các góc độ cô sợ tới mức mặt đỏ tím đập.

Cho nên nói chuyện xấu thật sự không thể làm, một màn kia thật vừa đúng lúc bị người quen gặp được, đối phương gửi hết ảnh chụp còn trên cô “một tay che trời” bắt cả hai tay một cách quang minh chính đại.

Trời biết cô căn bản bị bắt ép trúng thưởng, giải thích rất nhiều lần nhưng không có người tin, thật sự là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy sạch!

May mắn, đối phương cam đoan tuyệt không đưa ảnh chụp ra ngoài, hiện nay quan trọng chính yếu là nói chuyện cùng Chu Lập Nghiệp bảo hấn đừng xằng bậy làm loạn.

”Tán thành, chính là như vậy.”

Cô bưng nước trái cây lên trên bàn uống một ngụm lớn, tắt máy xuống lầu đi vào sân sau, động tác nhanh nhẹn nhảy qua hàng rào vì hai nhà liền nhau chỉ cách một bức tường thấp. Nhanh chóng trực tiếp gặp người kia nói chuyện.

”Tiểu Âu, con đã tới?”

Vợ chồng Chu gia đang ở sân sau ngắm trăng nói chuyện phiếm, thấy cô trèo tường qua tuyệt không tỏ vẻ kỳ quái, mỉm cười tiếp đón. Bởi vì hai nhà chỉ có một bức tường thấp để cản trở La Mật Âu thật không quen đi vào bằng cửa nên toàn trèo tường cả ngày không cần phải ấn chuông chờ mở cửa mất thời gian, từ nhỏ toàn vào Chu gia từ sân sau người nhà Chu gia đã sớm có thói quen nhìn cô đột ngột xuất hiện.

”Cha nuôi, mẹ nuôi, con tìm Lập Nghiệp, hấn có ở nhà không?”

”Ừ, hấn ở phòng.” Từ Khánh Dư phát tay gọi cô đến bên người. “Đến đây, mẹ nuôi gọt vài miếng dưa ăn một chút rồi đi.”

”Có phải hay không cùng mẹ cô thích ăn trái cây nhiều như vậy? Buổi tối ở nhà vừa ăn, siêu cấp ngọt nha!” Nàng hôn lên hai má của ba mẹ nuôi một cái. “Con không quấy rầy hai người dưới ánh trăng nói chuyện tình cảm, cha nuôi ăn hộ dùm con vậy!”

Cô vẫy chào! Xong liền vào nhà, lên lầu tìm người.

”A, ta luôn cảm giác tiểu Âu cùng Lập Nghiệp là một đôi trời sinh, làm huynh muội thật sự rất đáng tiếc.”

Từ Khánh Dư nhìn theo bóng dáng con gái nuôi, càng nhìn càng tiếc nuối không khỏi thì thào nói thầm.

“Thật sự tiểu Âu nếu có thể gả vào nhà của chúng ta, khẳng định ngày đó rất náo nhiệt.”

“Phải không?” Trọng phu phụ họa thêm làm cho bà càng thêm không cam lòng. “Cái đứa con kia đầu óc thật sự cố chấp! Trơ mắt nhìn cô gái tốt như vậy sắp bị người đàn ông khác lấy đi sao lại thờ ơ như vậy, sớm biết như vậy thì chúng ta sinh mấy đứa, sinh ba, sinh bốn cũng không nên sinh ra một đứa quá thông minh lại không có mắt nhìn người giống chúng ta, nếu không có thể đem tiểu Âu về làm con dâu chúng ta.”

“Đừng khó chịu quá sớm, sự tình còn không phải hoàn toàn không có hy vọng.”

“Ta xem là không còn hy vọng rồi, tiểu Âu hiện tại đã có bạn trai diện mạo tuy rằng cùng con mình hoàn toàn không bằng chính là bằng cấp cao, gia thế tốt, cùng La gia môn đăng hộ đối, ba mẹ tiểu Âu cũng không ý kiến chỉ cần tiểu Âu gật đầu một cái, việc hôn nhân này lập tức hoàn tất, chúng ta không thể trông chờ gì nữa.”

“Có hi vọng, có hi vọng, chỉ cần một ngày tiểu Âu chưa xuất giá, Lập Nghiệp một ngày không kết hôn, hết thầy đều còn có hy vọng, ta có linh cảm, Lập Nghiệp sớm hay muộn sẽ phát hiện ra tiểu Âu rất tốt, thật sự là phù hợp.”

“Aizaii, hy vọng là như thế!”

Ông Chu ôm vợ an ủi trong lòng còn có chuyện muốn nói ra nhưng là không thể cho vợ hy vọng quá lớn, vạn nhất chờ mong nếu sự tình không thành càng thất vọng đành phải tiếp tục nhịn xuống.

Kỳ thật, ngày hôm qua ông tiễn bằng hữu về có đến Đài Bắc trùng hợp chính tai nghe thấy đứa con tuyên cáo, lời con trai vừa nói thật là “lọt tai” cho nên ông không đi đến mừng thẳng bé trước mặt đông người hành động bất lịch sự ngược lại cười thật cao hứng.

“La Mật Âu, ta yêu ngươi!”

Chính tai ông nghe thấy con trai mình thổ lộ, kế tiếp chính mắt thấy một màn hôn của hai đứa cuối cùng hai người không có cùng nhau rời đi, thật sự làm cho ông đoán không ra tiểu Âu rốt cuộc là đồng ý hay cự tuyệt?

Nhưng là đêm nay tiểu Âu tươi cười, vui vẻ đến tìm con trai của ông....

Ha... ha, mong là có tin tức tốt?

Đương nhiên, Chu lão gia đã đoán sai.

La Mật Âu vừa đến phòng Chu Lập Nghiệp lập tức cự tuyệt lời đề nghị của hấn.

“Tóm lại ý của ngươi là.. bởi vì ngươi đã đáp ứng cùng Kha Dục Nhân kết giao không có lý do gì để chia tay hấn cho nên không thể nhận lời của ta, phải không?”

Chu Lập Nghiệp nằm nghiêng ở trên giường, một tay chống cằm, một tay lấy sách từ lúc cửa vào cửa đến giờ ánh mắt hắn vẫn nhìn chăm chú vào cuốn sách. Từ đầu tới cuối không nhìn có một cái.

“Ừ, đúng vậy.”

La Mật Âu đứng ở cạnh cửa, bảo trì khoảng cách.

Trước kia cho dù Chu Lập Nghiệp nằm ở trên giường đọc sách, cô vào phòng liền trèo lên giường, nằm xuống bên cạnh hắn bắt đầu nói, có đôi khi liền như vậy ngủ luôn, cũng không cảm thấy không tự nhiên.

Chính là trải qua ngày hôm qua, giường hắn cô nằm ngủ qua vô số lần hiện tại thấp thoáng vô số cái kim châm, cô căn bản không dám tới gần.

Càng kỳ quái chính là, tư thái Chu Lập Nghiệp nằm nghiêng thật mỹ hoặc, rất đẹp. Mặc cho ai nhìn thấy cũng không khỏi lơ đãng, nếu hắn có tóc dài, cổ áo mở bung vài nút lộ ra cơ ngực rắn chắc, hắn ngoái đầu nhìn lại mỉm cười, thật là tuần mỹ, bảo đảm đều làm cho nam nữ mỗi người xị máu mũi.

Này nam nhân mỹ lực vô cùng lớn là cô hiểu chuyện chỉ có giật mình, nhìn đến há hốc mồm, luyện đến trình độ gặp núi lở không sợ, gặp thủy triều dâng không chạy đạt đến cảnh giới, sẽ không bao giờ giống người bên ngoài nhìn đến hoảng thần, mê luyện đến nỗi luyện tiếu đem ánh mắt dời đi.

Hình như vắc-xin phòng bệnh của cô miễn dịch với Chu Lập Nghiệp, giống như quá thời hạn mà mất đi hiệu lực.

Giờ phút này, tên này rõ ràng có hành vi ý nghĩ rất kỳ quái, ngay cả tầm mắt cô đều không dám nhìn thẳng, xem ở chính mình trong mắt tự nhiên là bị mê hoặc đến thất thần, nhìn cô mày nhíu chặt ánh mắt e ngại.

Càng kỳ quái chính là bản thân không biết là đang khấn trương cái gì, trong lòng bàn tay ứa đầy mồ hôi từ lúc cô cùng Chu Lập Nghiệp ở chung đến nay chưa từng xảy ra chuyện này.

Đáng giận! Đầu do lời nói của hắn ngày hôm qua, hôm nay cả ngày cũng không có động tĩnh gì làm cho cô lúc làm việc không có chuyên tâm, về nhà tâm trạng bất an, cả ngày loay hoay nghĩ đến đau cả đầu cũng không rõ ràng được gì ngược lại càng thêm hỗn loạn.

Tóm lại, cuối cùng chỉ có một kết luận bất kể cô cùng Kha Dục Nhân kết giao có tương lai hay không cô cũng không muốn cùng Lập Nghiệp phát sinh tình cảm khác ngoài tình bạn.

Đang làm bạn với nhau thật tốt, cô có thể tùy thời xông thẳng vào phòng của hắn, ngủ lại trên giường hắn cùng hắn tán gẫu tâm sự, cứ như vậy cả đời bên nhau đến già, thật tốt? Nếu làm người yêu thì nguy rồi.

Cô luôn làm Chu Lập Nghiệp sinh khí nếu làm bạn có thể chơi xỏ là hắn hôm sau mặt dày cùng hắn hi hi ha ha, khâm phục hắn nói lời “Chia tay” thật đơn giản còn đối với người khác là ngày tận thế có mấy người chia tay xong quay lại kết giao với bạn thân?

Cô với mối tình đầu chính là bằng chứng chân thật nhất từ bạn bè thành người yêu vốn đang là anh em tốt, đối phương đột nhiên nói thích cô, cô cũng muốn ném thử chút tư vị của tình yêu kết quả yêu nhau không bao lâu hắn liền bắt cả hai tay còn nói cái gì cô thật sự không có tư vị của phụ nữ, tốt nhất hai người vẫn là anh em thì tốt hơn chính xác thì hắn thay lòng đổi dạ làm đau chết tâm của cô.

Có lẽ làm bạn có thể biến thành người yêu nhưng khi thay đổi từ người yêu trở về làm bạn vết thương liền khắc sâu vào lòng, cuối cùng chỉ có thể thành người xa lạ.

Những người khác thì không sao nhưng chỉ có Chu Lập Nghiệp cô như thế nào cũng không muốn cùng hắn biến thành người xa lạ.

Cô thật sự thích hắn, quý trọng hắn.

Cho dù hắn thường nghiêm nghị mỗi khi cô gặp nạn, chịu ủy khuất đều ở bên an ủi cô đôi khi còn đứng ra hỗ trợ cô tất cả đều do một tay hắn, trong lòng chính mình cảm nhận hắn là anh trai, là tri kỷ. Ở bên cạnh cùng chính mình làm bạn đến già thật tốt.

Cô vĩnh viễn quên không được lần đó đi với bạn rồi lạc đường đến lúc bầu trời tối đen lòng tự tin tràn đầy liền biến thành bất an, lại tìm không thấy điện thoại công cộng, muốn tìm người hỏi đường cũng tìm không thấy ai thế là cô điện thoại cho Chu Lập Nghiệp, hắn liền lái xe tìm đến, hắn bỏ cả bạn gái mà đến tìm cô vừa thấy cô liền tức giận mắng to, cô lại cảm động quá mà khóc, may mắn lúc ấy mưa to hắn căn bản nhìn không ra là mưa hay là nước mắt nhờ thế mà cô che dấu cảm xúc yếu đuối nhất thời của chính mình.

Từ nhỏ đến lớn hơn hai mươi năm giao tình, bọn họ cùng sở hữu rất nhiều kỷ niệm quý giá trong lúc đó cảm tình hai nhà ràng buộc càng sâu, nàng tuyệt không nghĩ muốn mạo hiểm tất cả làm thương tổn lẫn nhau, không muốn mất đi mọi thứ đang hiện hữu. (tâm lý chị í có chút bị quan ca à cái cách tư tưởng hơi khó đoá nha)

Cho nên, Chu Lập Nghiệp có điều kiện thế nào, mỹ hoặc ra sao vẫn nên làm bạn bè thì tốt hơn.

Chính là.....

Chu Lập Nghiệp nghe xong quyết định của cô bộ dáng vẫn như cũ thật thoải mái tự nhiên có thể ngày hôm qua chính là nói giỡn với cô, chỉ có cô mới là đứa ngốc?

” Lý do ta nghĩ họ người rất tốt này, cá tính cả hai không hợp.”

Giống như đọc được nghĩ vẫn trong lòng cô Chu Lập Nghiệp khép sách lại, đứng dậy.

“Nếu như người ngại không dám nói ta có thể thay người chuyển lời tới Kha Dục Nhân.”

Cô nói một đằng hấn lại hiểu ra cái khác.

Bất quá câu trả lời của hấn chứng minh lời hấn nói ngày hôm qua không phải nhất thời bông đùa, không biết tư vị gì đáy lòng cô cứ nhiên lại mang theo tia mừng thầm, cảm giác này thật kỳ dị.

” Ta đã nói sẽ không chia tay với hấn.” Cô là không xem nhẹ cảm xúc nội tâm, phụng phịu quay về phía hấn.

” Cho nên người tính bắt cả hai tay?”

” Ta nào có?” Cô tức giận tiến về phía trước từng bước. “Ta vừa mới nói rất rõ ràng rồi còn gì? Chúng ta hãy quên chuyện ngày hôm qua đi, tiếp tục làm bạn bè là tốt rồi.”

” Ta không thích.”

Hấn cự tuyệt thẳng thừng, làm cho La Mật Âu vừa bức mình vừa buồn cười nhưng vẫn cố gắng thuyết phục hấn.

” Người nghĩ lại đi mà làm người yêu có thể sẽ chia tay, làm bạn thân chính là gắn bó suốt cả đời, chúng ta duy trì tình trạng hiện nay không tốt sao? Tuy rằng ta không biết ngày hôm qua người bị đá kích gì, bỗng nhiên để mất tôi ta? Nhưng là lấy điều kiện của người so với ta thật sự rất đáng tiếc cho người, cứ bình tĩnh vài ngày cần thận suy nghĩ, lên mạng xem hoa hậu đi sau đó điều chỉnh lại tâm lý cùng khiếu thẩm mỹ của người ta cam đoan người sẽ cảm kích ta, không cho rằng ta thừa nước đục thả câu đáp ứng người.”

“Người khi nào thì nhút nhát như vậy.” Cô thần thái khấn trương, Chu lập Nghiệp thì bình tĩnh mà dồn ép. “Người không phải luôn rất dũng cảm chưa bao giờ cho rằng chính mình thua kém đàn ông. Còn nghĩa khí nói chính mình là đại biểu cho phụ nữ thời đại mới, cách ăn mặc chỉ cần chính mình thích là được không cần hòa theo lời nói của nam nhân, vì cái gì đột nhiên trở nên không tự tin như vậy? Tiểu Âu nên đối với chính mình nên tin tưởng một chút, ở trong mắt ta người là trời sinh đoan trang, xinh đẹp tốt bụng lại phóng khoáng không có người con gái nào trên mạng có thể so được với một cộng lòng to của người. Là chân chính thân phận người con gái hoàn mỹ nhất trên thế giới không có sứt mẻ, không tỳ vết.”

Thật sự? Nếu thật chắc địa cầu liền diệt vong!

Ôi, hại cô nổi da gà đây người rồi.

” Người. Có phải hay không bị người ngoài hành tinh tẩy não rồi à? Như vậy cũng bảo ta là người con gái hoàn mỹ nhất không sứt mẻ trên thế giới?” Được rồi, nếu đây là gu thẩm mỹ của người ngoài hành tinh cô miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận.

” A.” chăm chú nhìn khuôn mặt hồng hồng không được tự nhiên của cô, Chu Lập Nghiệp không khỏi cười ra tiếng. “ người con gái hoàn mỹ nhất trên thế giới” không phải người thường xuyên ở trong lời nói ca ngợi hay sao? Trước kia ta không hiểu nên không thường thức, hiện tại đã hiểu được rồi như thế nào lại ép chính mình không biết thường thức?”

” Cái kiểu nói này nghĩ cũng biết là đang nói giỡn xin người không cần đồng thuận.” Cô vô lực đáp trả. “Chu Lập Nghiệp đừng đùa nữa! Nếu người nghĩ muốn bức ta thừa nhận người là thanh niên tốt nhất trên toàn thế giới, ta đây nguyện ý gờ hai tay lên đồng ý, người thật sự mỗi lần hành động đều không có thiên lý cho nên ta tự nhận không xứng làm bạn gái người, đem lời người nói ngày hôm qua thu hồi lại đi, chúng ta —”

” Chúng ta không bao giờ ... sẽ có thể trở lại như trước.”

Chu Lập Nghiệp cắt ngang lời cô thu lại vẻ mặt tươi cười, xuống giường đi đến trước mặt cô.

“Lời ta nói ngày hôm qua không phải vui đùa. Người nghĩ cần thận xem ánh mắt ta nhìn người có giống một người bạn không?” Hấn nâng cằm cô lên, chăm chú nhìn vào mắt cô “Nhìn cho rõ hiện tại trong mắt ta là khát vọng có được người con gái là người, muốn ta trở lại làm bạn nhìn thấy người cùng người đàn ông khác kết giao ta làm không được, ta muốn trở thành người đàn ông duy nhất của người và người chỉ thuộc về một mình ta, trừ bỏ đáp án là ‘yes’ các đáp án khác ta cũng sẽ không nhận thức! Đây chính là đáp án của ta.” (woooo anh bá đạo vào cho mui có vậy tỷ ấy mới không thoát được!)

Chúa ơi, tìm ta sẽ nổ tung mất!

La Mật Âu không một giây nghĩ ngợi qua nguyên tưởng rằng chỉ có tiểu thuyết mới có thể xuất hiện cảnh tượng, lời thoại này, thế nhưng có một ngày lại rõ ràng phát sinh ở trên người cô.

Cô tự nhận bản thân không xinh đẹp bằng các nữ diễn viên gọi cảm thế nhưng Chu Lập Nghiệp trăm phần trăm là bạch mã hoàng tử.

Cho dù cô có hạ quyết tâm không động tâm, chỉ coi hấn là bạn thân nhưng là hấn có khuôn mặt thật hoàn mỹ gần ngay trước mắt, chói lọi làm cho cô muốn ngất đi, lại bị ánh mắt hấn nhìn làm cho người ta không thể tự kiềm chế, phảng phất ngay cả linh hồn đều bị hút đi bởi ánh mắt xinh đẹp đó, cô thật sự không làm chủ được tâm của chính mình không cần nhìn gương cũng biết mặt mình đỏ hồng như thế nào.

” Ách, cái kia —” Cô cười gượng đẩy hấn đang chế trụ cảm của chính mình ra, tầm mắt bắt đầu xa dần. “Ta nghĩ, ngươi sẽ không muốn đổi lĩnh vực viễn tưởng chuyển qua thị sát thực tế chứ, ngươi lấy ta làm vật thí nghiệm đi? Nói trước, ta tuyệt không nghĩ muốn phối hợp cùng ngươi làm thể nhân sáng tác, ngươi tốt nhất nên tìm —”

Lời nói còn chưa dứt, Chu Lập Nghiệp đột nhiên ôm cô vào trong lòng khiến cô sợ tới mức lời chưa kịp nói ra khỏi miệng, cả người liền cứng đờ.

“Muốn ta nói mấy lần ngươi mới hiểu, ta không đùa, từ đầu tới đuôi đều là nói thật.” Hấn nhẹ thờ ơ bên tai nàng, “Tiểu Âu, ta thật sự yêu thương ngươi, trừ phi ngươi cho rằng ta ở trong lòng ngươi kém xa với Kha Dục Nhân, hấn so với ta còn quan trọng hơn bằng không liền lập tức chia tay với hấn đi, hãy tới bên người ta.”

So với ai? Căn bản không cần so đo.

Cô cảm thấy Kha Dục Nhân không phải không tốt nhưng tuyệt đối không đến mức cô yêu đến chết đi sống lại thể nhưng mất đi Chu Lập Nghiệp cô là thật sự sẽ khóc đến chết đi sống lại.

Sợ hãi sẽ mất hấn mà cùng hấn kết giao?

Cùng hấn kết giao sau đó sẽ mất hấn?

Ác! Trời ạ! thần linh bắt cô giải cái câu đố oái ăm gì đây? !

“Ta đều không cần!”

La Mật Âu phiền não, dùng sức đẩy hấn ra, tức giận đến thở cũng gấp gấp.

” Dù sao ta không muốn làm bạn gái ngươi, cứ như vậy đi!”

Hừ, đơn phương tuyên bố không phải chỉ có hấn mới có thể làm, hấn nói không làm bạn nữa thì sẽ không làm sao? Cô cũng không phải là hài tử hấn sinh ra, vì sao phải ngoan ngoãn phục tùng hấn?

“Ngươi nghe rõ cho ta. Ngày mai chúng ta bắt đầu khôi phục tình bạn, không cho phép hôn ta, ôm ta, dùng cái loại ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống này nhìn ta! Cứ như vậy, bye!”

La Mật Âu dừng cảm nói, vẫn sống giống như trước chỉ sợ động tác quá chậm sẽ bị sói ăn ngay tức khắc, xoay người bỏ chạy, một giây cũng không dám chậm trễ.

” Ta cũng không đáp ứng.”

Chu Lập Nghiệp nói rất nhẹ, không phải sợ cô mà là lo lắng cô nghe xong sẽ lăn xuống cầu thang, trở về lại có một đêm không ngủ.

Vừa vặn hấn hiểu rất rõ ràng từ trước đến nay cô đều ăn ngon ngủ ngon, trên mặt khó có được đôi mắt gấu trúc, rõ ràng là bởi vì lời của hấn làm mất ngủ cả một đêm?

Nhưng mà không biết cô ấy có phát hiện không? Lúc cô bắt đầu để ý thông cáo của hấn lúc mới vào phòng hấn cũng không dám nhảy lên giường lăn lộn, từ đầu tới cuối luôn lảng tránh ánh mắt của hấn, miệng không nói ồn ào như trước. Kỳ thật toàn bộ đều không đều không giống như trước.

Xem ra, bản thân đã bắt đầu lo lắng từ ngày hôm qua sau khi tỏ tình với tiểu Âu, hồi tưởng quá khứ, nghĩ đến tương lai không ngừng lo lắng, thật sự lo lắng, thật khó xử, cô cũng đang trải qua giống hấn.

Chẳng qua, hấn rất nhanh quyết định chủ ý, xác nhận tâm ý, tiểu Âu lại đang giả ngốc như thế nào cũng không muốn đối diện sự thật.

“Thoạt nhìn tiểu Âu không như trong tưởng tượng hảo truy đến cùng.”

Hấn ngồi trở lại bên giường nói thầm, trên mặt hiện lên không phải nét mặt gặp khó mà nhụt chí mà là nóng lòng muốn thử, tình thế bắt buộc hấn này sinh đã tâm.

Không cho phép hôn ta, ôm ta, dùng cái loại ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống này nhìn ta!

Hấn nhớ tới lời tiểu Âu nói trước khi đi không khỏi muốn bật cười thật to.

Phải không? Ánh mắt của hấn nhìn nàng, thật sự giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô ư?

Được rồi, hấn thừa nhận khi hấn ôm tiểu Âu nói lời tình cảm đàn ông như hấn cũng có nảy sinh phản ứng không ít, phút chốc kia hấn thật sự rất muốn “Ăn luôn” con cừu bé nhỏ đang ở trong lòng.

Trước ngày hôm qua, hấn không hề nghĩ ngợi qua sẽ có một ngày chính mình đối với tiểu Âu sẽ phát sinh ra cảm giác không an phận.

Tối qua ở đại sảnh Cao Thiết bày tỏ lời yêu, có thể nói một là do bức ép chính mình phải quyết định theo đuổi tiểu Âu, “Anh hùng cứu mỹ nhân”, hai là bị lời so sánh “Lão công cùng tình nhân” của cô kích thích hẳn cho dù là giả thiết hẳn cũng không muốn tưởng tượng cô có thể gả cho tên Kha Dục Nhân.

Nhưng vì sao lại hôn cô?

Diễn cũng không cần làm như vậy, hẳn lại không sao kìm lòng nổi.

Bởi vì tiểu Âu sau khi nghe thấy lời hẳn nói khuôn mặt ngầy ra rồi hồng lên rất đáng yêu, bởi vì cô cầu xin hẳn trước mặt mọi người ngàn vạn lần đừng quý xuống cầu hôn, lúc đó ánh mắt của cô mơ mơ màng màng rất mê người, ngữ khí rất mỉa mai hoặc, bởi vì...

Không có viện cớ, hẳn chính là nghĩ muốn hôn cô.

Kìa, hẳn kỳ thật hiểu được.

Cho tới bây giờ hẳn không phải không muốn đem tiểu Âu trở thành bạn gái của hẳn, mà là quan hệ bạn thân cả đời không gì phá nổi, làm cho hẳn hoàn toàn xem nhẹ tình cảm của chính mình đối với cô đã sớm vượt qua quan hệ bạn bè, qua cả là người nhà.

Không phải chỉ có thân thể hấp dẫn, cuồng nhiệt si dại ngay lần đầu, tình cảm của hẳn còn có một bộ dáng khác.

Hắn thuộc loại lâu ngày sinh tình, tình cảm thật tự nhiên ôn hòa đến khi không có dấu hiệu báo trước! Cũng không có rung động mãnh liệt lòng người có lẽ năm nào đó, tháng nào đó, bởi vì sự kiện nào đó. Lặng lẽ biến từ tình bạn thành tình yêu, bởi vì vẫn tồn tại, chưa từng mất đi, cho nên bị xem nhẹ, mãi đến ngày hôm qua, tác động từ bên ngoài liên tiếp đánh vào trong lòng hẳn, hẳn mới mới phát hiện sự thật kinh người này.

Thảm! Không phải diễn trò, không phải vì nghĩa khí, Chu Lập Nghiệp thật sự yêu La Mật Âu, hơn nữa không phải đột nhiên phát sinh, mà là không hiểu được đã phát sinh từ bao giờ cho đến hôm qua hẳn mới nhận ra, mất ngủ một ngày một đêm mới thừa nhận.

“Chu Lập Nghiệp, người thật sự tri kỷ!” Hẳn cười khỏ tự giễu.

Bất quá, may mắn tất cả còn kịp.

..... Ngày mai chúng ta bắt đầu khôi phục tình bạn, không được hôn ta, ôm ta, dùng ánh mắt như vậy nhìn ta! Cứ như vậy đi.

Tiểu Âu thân ái! Nói một câu —

Ta làm không được

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Người Cười Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Tập đoàn khách sạn quốc tế lấy kinh doanh du lịch là trọng yếu. Ở lục đảo, khách sạn mới khánh thành chưa mở cửa đón du khách, cách đây hai ngày còn đang bận công tác ở nước ngoài thân là tổng giám Chung Tâm Du của tập đoàn Á Châu, sáng sớm đã bay từ Hàn Quốc trở về Đài Loan đối với công tác chuẩn bị trong ngoài khách sạn đã được hoàn tất đầu vào đây chỉ cần kiểm tra thêm lần cuối. Dù vậy cũng thật bận rộn a! Một mặt cảm điện thoại bảo nhân công đến tu sửa những chỗ còn chưa tốt, một mặt phải xem xét các hợp đồng cần phải kí kết gấp, còn phải chuẩn bị tinh thần ứng phó với phóng viên các loại vấn đề vào tối mai.

Bọn mình bận gần chết, đi theo phía sau lại là con gái nuôi của phu nhân tổng tài, có thể tùy ý ở bất cứ đâu trong khách sạn, quần quanh đi lại ở đại sảnh dọc đường đi cứ quấy nhiễu làm cho bên tai cô không được thanh tĩnh, không thể chuyên tâm vào làm việc.

“Cậu thật thích Chu Lập Nghiệp, đó là đáp án chính xác.” Chung Tâm Du gõ đôi giày cao gót xuống nền nhà, giờ bàn tay mềm mại chuẩn xác chỉ hướng cửa. “Không cần ở đây gây trở ngại công việc của tớ về nhà ăn cơm, ngủ sớm cho mình —”

Cô là.. cô không trả lời được.....

Nhìn cô gái trước mặt bình thường đĩnh đạc, tác phong làm việc rất giống nam nhân, gặp gỡ nữ nhân tỏ tình hay khi bạn trai bắt cả hai tay đều có thể dễ dàng xử lý sự tình chính là La Mật Âu, hiện tại bộ dáng gì thế kia?

Chính mình bất quá nói bạn thích Chu Lập Nghiệp thế nhưng tiểu Âu lập tức im lặng mím môi như sắp bật khóc, mở to một đôi mắt ngập nước nhìn chính cô giống như đã chịu nhiều ủy khuất chẳng biết vì sao lòng lại nổi lên một trận áy náy.

”Được rồi, được rồi!” Chung Tâm Du giờ hai tay lên cao đầu hàng. “Lúc tan tầm mình cùng cậu đi ăn cơm, mặc cậu muốn nói gì, nói bao lâu tớ đều nghe hết, tớ sẽ nghe thật cẩn thận, kỹ càng rồi tí mình phân tích lúc đó sẽ đưa ra đáp án tốt nhất, cậu ngàn vạn lần không nên như vậy nha.”

“Ừm.”

La Mật Âu gật gù đầu, xem như đồng ý điều kiện trao đổi.

Không muốn làm cho bữa ăn thêm căng thẳng, Chung Tâm Du cố gắng an phận ngồi lắng nghe chăm chú La Mật Âu nói về vấn đề Chu Lập Nghiệp đột nhiên mất liên lạc theo đuổi, suốt cả buổi im lặng không có phát biểu ý kiến mãi đến khi dùng bữa xong hai người cùng nhau trở lại khách sạn đã ở từ mấy ngày nay cô mới thận trọng nói ra đáp án cuối cùng của mình cho bạn tốt.

“Cậu thích Chu Lập Nghiệp, đã phân tích xong.”

Cô cũng biết đáp án sẽ là như vậy, sự thật là như thế ư!. Cách đây ba ngày cô cũng có đáp án như thế.

“..... Bạn bè có thể thích nhau sao?”

Lần trước đã bị dọa qua một lần, lúc này La Mật Âu bình tĩnh suy xét vẫn còn muốn đấu tranh gay gắt với ý nghĩ này.

”Như hai người bình thường yêu nhau — cậu trưng mắt với tớ cũng vô dụng. Tớ chỉ là ăn ngay nói thật.” Chung Tâm Du biết tính bạn chịu mềm không chịu cứng, chưa bao giờ cúi đầu trước thê thảm.

”Không có khả năng!” La Mật Âu có chết cũng không thừa nhận.

“Thật thì sẽ là như vậy, không phải thì sẽ là không phải, cái thì có ích lợi gì? Gạt được người khác cũng không lừa được chính mình.” Chung Tâm Du nhìn bạn tốt thờ dãi. “Năm đó mình cùng Di Luân ly hôn, ngay cả chính mình còn không chịu thừa nhận bản thân còn thương hắn, cậu lúc đó chẳng phải đã mắng mình như vậy sao?”

Nói ra mấy câu đó làm cho La Mật Âu á khẩu không cãi lại được.

”Mình từ sớm nói qua hai người vốn là trời sinh một đôi, ai nhìn vào cũng cho là tình yêu cuồng nhiệt kìa, hiện tại chính là xác định rõ ràng tình cảm của cả hai nhưng mà hai người chưa từng nghĩ qua muốn thừa nhận tình cảm của chính mình, khi nói đến việc thích đối phương đều là không có khả năng, giờ thật tốt lắm bên cạnh cậu có người hộ hoa sứ giả*, Chu Lập Nghiệp mới sáng mắt ra muốn biến thành quan hệ tam giác tình yêu, tự chuốc lấy phiền toái.”

“Mình nghe ra hình như cậu đang vui sướng khi người gặp họa? La Mật Âu dò hỏi.

“Không tệ, còn nghe ra được.” Cái này đương nhiên là nói đùa. “Hiện tại cậu phải cẩn thận giải quyết vấn đề chia tay với Kha Dục Nhân, nếu xử lý không tốt thì tình bạn cũng không còn, tệ hơn có thể trở thành kẻ thù của nhau.”

”Cậu muốn nói đến “cừu gia” khủng bố như vậy để mình họa sao?”

Cô nghe qua liền rung mình. “Mình là nói thật, Kha Dục Nhân không phải nhân vật đơn giản.” Chung Tâm Du thờ dãi. “À, thời gian trước mình vốn có việc kinh doanh liên hoan đến hắn, cạnh tranh rất ác liệt tới mức đấu với nhau một trận sứt đầu mẻ trán, căn bản bị công việc bù lu quần lấy người nên không có thời gian liên lạc với cậu, bằng không mình tuyệt đối ngăn cản cậu cùng Kha Dục Nhân kết giao.”

”Vì cái gì cậu không có thiện cảm với Dục Nhân như vậy? Trong khoảng thời gian này, hắn đối xử với mình tốt lắm, người nhà của hắn cũng thân thiết nữa.”

La Mật Âu thật sự không hiểu, từ hôm gặp mặt khi nói đến chuyện chính mình cùng Kha Dục Nhân đang tìm hiểu, bạn tốt liền lắc đầu ngao ngán, nói cô thật sự là hợp với câu: “Lựa lại lựa rồi cục gạch một cái hoa tâm bá vương.”

Chính là nói về nhân phẩm, nói về bằng cấp, về diện mạo, về gia thế, giống như ba mẹ cô nói Kha Dục Nhân thật sự không có thích hợp, cô cũng cảm thấy được như vậy chính là.....

Cô thực cố gắng toàn tâm đi yêu Kha Dục Nhân nhưng là cảm giác trong lòng rõ ràng không có tiến triển rất lạ a! Hắn làm cô xúc động nảy sinh một chút cảm tình với hắn, cho nên hai người hẹn hò thử, chỉ là cùng nhau ăn cơm với cha mẹ đối phương, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý gì cả đã bị lời thổ lộ của Chu Lập Nghiệp làm cho xáo trộn, cô không còn lòng dạ nào muốn tiếp tục nữa.

“Lần trước ở bữa tiệc xã giao gặp qua hắn vài lần, bên người mang theo bạn gái đều là mỹ nữ, cùng cậu căn bản là hoàn toàn tương phản, nói hắn đột nhiên đổi khẩu vị đối với cậu nhất kiến chung tình! Mình thực hoài nghi. Huống hồ hắn là con trai độc nhất của Kha gia, sống hưởng lạc ăn chơi đã quen sẽ không có cá tính ngoan ngoãn tùng với một nữ nhân, cậu nói mẹ hắn đối với cậu thực thân mật, gần gũi càng khó tin hơn, năm trước bà ta đến chi nhánh ở Pháp bốn ngày, không một ngày nào làm cho nhân viên sống dễ thở, hống hách đến mức đáng ghét chính mắt mình chứng kiến. Bà ta đối với cậu tốt, tám chín phần là —”

Chung Tâm Du bỗng dưng im miệng.

Tất cả đều là dự đoán của cô cần phải chờ xác nhận rồi nói sau, dù sao La Mật Âu rất mềm yếu, thiện lương! Nếu có thể, cô hy vọng Kha Dục Nhân

thật sự bị bạn tốt hấp dẫn, mà không phải có ý đồ thương tổn bạn cô.

“Tám chín phần là như thế nào?”

“Không có gì, dù sao mình cảm thấy Kha Dục Nhân không hợp với cậu. Mình sẽ nhờ Dĩ Luân giúp tra ra một việc, mình khi nào còn chưa đồng ý cậu không được phép cùng hắn tiến thêm một bước.” Cô bỗng nhiên nói rất nhỏ. “Bất quá dựa vào tính cách của cậu hắn là sẽ không bắt cá hay tay chứ?”

“Ai da... mình không biết!” La Mật Âu khó chịu lẩn lộn ở trên giường. “Chu Lập Nghiệp chết tiệt, thôi tha Chu Lập Nghiệp, đều là hắn hại mình đau cả cái đầu, phiền chết đi được!”

Được rồi..... La Mật Âu yêu Chu Lập Nghiệp, kỳ thật đó cũng là đáp án gây dựa của chính cô.

Mặc dù cô đã cảnh cáo Chu Lập Nghiệp không được trực tiếp tìm Kha Dục Nhân nói chuyện, cũng không có làm cho cha mẹ hai nhà phát hiện chuyện hắn đang theo đuổi cô, hơn mười ngày nay mỗi ngày hắn không ngừng gửi tin nhắn thổ lộ vào di động của cô, nếu cô không phúc đáp buổi tối hắn sẽ trực tiếp qua nhà cô, cùng bà mẹ cô “nói chuyện phiếm”.

Hơn nữa hắn nghề nghiệp tự do! Thật sự rất nhàn rỗi, bất cứ lúc nào nghĩ đến liền kéo cô đi ra ngoài “hẹn hò”, không có việc gì lại dùng ánh mắt có sệt điện tần suất cao để nhìn cô đến đầu vàng mắt hoa, còn nói gì bỏ phí ba năm giờ phải tận dụng triệt để muốn nơi đó sờ một chút, mắng hắn không nghe, hắn cũng không sợ hại cô lúc nào cũng bị sung huyết não, mỗi ngày vừa thấy hắn đến, trái tim liền tự động đập rất nhanh liên hồi, muốn nói không động tâm thật là gạt người.(anh Chấn jo mới hồ ly kiêm đại sắc lang sờ là một tí là sờ chỗ nào, chị Âu cũng thiệt là nói thể xx sao hiểu đây!?)

Chính là cô thật sự không muốn cùng hắn từ bằng hữu biến thành tình nhân, ngày nào đó hắn không thương cô nữa, phải chia tay, ai có thể cam đoan hai người còn có thể trở lại như lúc ban đầu, tiếp tục làm bằng hữu đến già?

Thế nhưng Chu Lập Nghiệp nếu vẫn tiếp tục theo đuổi cô áp đảo như vậy, cô khẳng định là không thể chống đỡ thêm được.

“Tóm lại cậu thật sự thương hắn, không thương thì sao vì hắn phiền não được? Nói cậu quá ngu ngốc, tình bạn cùng tình yêu mà cũng không phân biệt được rõ ràng, cậu còn không dám tin.”

La Mật Âu tức giận trừng mắt. “Cậu cho là mình là phụ nữ có thai nên có đặc quyền ném đá xuống giếng sao?”

“Không phải sao? Bằng không cậu dám làm gì mình? Chung Tâm Du cười hi hi, cổ tình phốt lờ bản thân đang mang thai ba tháng. “Dưỡng thai là quan trọng, thân là mẹ đứa nhỏ mình chỉ có thể ăn ngay nói thật.”

“Mang thai vốn lớn nhất.” La Mật Âu về mặt đau khổ cười.” Cậu tiếp tục, muốn mang tảng đá, núi đá đều được, không cần khách khí.”

“Được rồi, không quở trách cậu nữa. Bất quá chuyện cậu đối xử với Chu Lập Nghiệp có động tâm là thiên chân vạn thực*, mặc kệ Kha Dục Nhân là người tốt hay xấu. Trong lòng cậu đã yêu người khác hắn là sẽ không tiếp tục cùng hắn dây dưa, không có cảm giác cũng đừng có gượng ép bản thân, ngày mai liền chia tay với hắn đi, sau đó “La Mật Âu cùng Chu Lập Nghiệp”... đây là chuyện vui tốt nhất mà mình muốn nói với cậu.”

La Mật Âu vừa mới lẩn lộn ở giường đầu tóc rối tung ngồi dậy, cắn môi dưới, lại suy nghĩ, thật lâu sau, thở hắt một hơi thật dài.

Bạn tốt nói đúng, lúc trước bởi vì tất cả mọi người nói Kha Dục Nhân là đối tượng kết thân không tồi, cô cũng cho rằng hắn có điểm tốt! Liền cùng hắn kết giao, chính là mấy tháng gần đây cô đối với hắn chỉ có cảm giác bằng hữu còn ngoài ra không có thêm cảm giác gì nữa.

Giống nhau là muốn cùng cô từ bằng hữu biến thành tình nhân, khi Kha Dục Nhân thổ lộ tình cảm cô chỉ cảm thấy ngạc nhiên buồn cười, đối với lời tỏ tình của Chu Lập Nghiệp lại gây cho cô một cảm giác xúc động mãnh liệt khó có thể tưởng tượng, thắng bại đã phân. Một khi đã như vậy, cố gắng cũng chỉ làm lãng phí thời gian của đối phương, làm cho Kha Dục Nhân thương tổn lớn hơn nữa.

Thời gian này, cô cố ý giảm bớt cuộc hẹn của hai người, cho dù gặp mặt luôn không thoải mái, không tự chủ được lại nhớ tới Chu Lập Nghiệp, nhưng là Kha Dục Nhân vẫn như cũ kiên nhẫn tận tâm với cô, càng thêm sẵn lòng làm cho cô thấy rất áy náy, có lẽ nên sớm chủ động chia tay thì tốt hơn, mà không phải bắt buộc chính mình tiếp tục cố gắng thương hắn, lấy hắn làm cơ trốn tránh việc Chu Lập Nghiệp theo đuổi, mới là chân chính đối lẫn nhau quyết định tốt nhất.

“Hào, ngày mai tớ liền hẹn Dục Nhân nói rõ việc chia tay.”

”Làm được như vậy là ổn rồi!” Chung Tâm Du giờ hai tay đồng ý. “Tớ nói trước, ngày cưới của cậu cùng Chu Lập Nghiệp nhất định phải tổ chức trước khi mình sinh đó ——”

”Tớ không tính cùng hắn kết giao.”

”Vì cái gì?”

”Bởi vì tớ muốn 40 tuổi mới kết hôn nếu cùng hắn kết giao lập tức sẽ bị cha mẹ hai bên bức hôn, mình mới không cần.” La Mật Âu tìm lý do cho qua chuyện, ngượng ngùng không dám nói ra lý do tối quan trọng vì chính mình sợ hãi sẽ mất đi Chu Lập Nghiệp vĩnh viễn.

”Cậu sao vậy? Cũng không phải là tiểu nữ sinh mười bảy mười tám tuổi chứ cậu cũng thiệt là ——”

” Dù sao mình cũng đã đáp ứng cậu, cùng với Kha Dục Nhân chia tay, kế tiếp làm cho chính mình bình tĩnh suy nghĩ một chút cũng không có quá đáng lắm đâu? Là cậu nói. Cảm tình không thể gượng ép, cũng không thể chỉ vì xúc động nhất thời bằng không sẽ là hại người hại mình, không phải sao?”

Chung Tâm Du bị phản bác e rằng chỉ có chống chế vài câu nói.

”Nói cũng đúng.” Cô cảm khái nói: “Yêu nhau dễ ở chung mới khó bởi vì quá thân cận, quá quý trọng, mỗi thứ đều lấy hấn làm trọng tâm, có vui vẻ cùng bất an cũng vì vậy mà gia tăng gấp bội, ngọt ngào cùng tương tâm cũng có. Chu Lập Nghiệp đối với cậu mà nói không phải bạn bè bình thường, nếu quyết định cầm tay hấn đi về phía trước cậu tốt nhất nên cẩn thận suy nghĩ nhiều một chút, chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

La Mật Âu kinh ngạc chăm chú nhìn bạn tốt rất là trải nghiệm, biết chính mình cố ý giấu diếm không đề cập tới nhưng trong lòng cô hiểu được chính là không dám nói ra bất an của bản thân mà thôi.

”Mình cũng hy vọng lúc này đây cậu cùng Dĩ Luân có thể sống bên nhau đến già.” Cô cười, cái mũi có điểm chua xót.

”Ừa, hy vọng chúng tớ một nhà ba người nhất định sẽ hạnh phúc cho cậu xem.” Chung Tâm Du ôm cổ bạn “Tiểu âu! Thực xin lỗi, làm cho cậu lo lắng nhiều năm như vậy, cũng hại cậu sợ hãi với tình yêu, bất quá mình tin tưởng, tình yêu của cậu nhất định sẽ không giống tớ nhiều chông gai khó khăn như vậy, cậu nhất định nhận được hạnh phúc thật sự.”

Thật vậy chăng?

Hạnh phúc thật sự là Chu Lập Nghiệp sao?

La Mật Âu phát hiện trừ bỏ xác nhận tình cảm của bản thân thật sự động tâm với Chu Lập Nghiệp, bước tiếp theo cô vẫn mờ mịt không biết hành động như thế nào.

Hôm sau vừa lúc là chủ nhật!

La mật âu xác định chính mình tuyệt đối không có biện pháp hành động giống TV như vậy, muốn chia tay còn phải gọi điện hẹn đi ăn cơm, khi nói chuyện điện thoại lại rất lạnh nhạt, có vẻ như không có đủ thành ý, chỉ là nên nói việc chia tay cùng Kha Dục Nhân như thế nào đây khiến cho cô một đêm suy tư mất ngủ.

Kết quả, cái đầu đơn thuần của cô quả nhiên nghĩ không ra sáng kiến hay ho gì, cuối cùng chỉ có thể hẹn Kha Dục Nhân đi uống cà phê, cô thật không có can đảm nói với chủ quán giúp cô giữ lại chỗ ngồi cạnh cửa, chỉ sợ vạn nhất Kha Dục Nhân chịu kích thích quá lớn, ôn nhu biến thành ác ma tức giận đến muốn đánh nắn cô mà chính mình cũng không thể ra tay đánh trả, ít nhất còn có thể bỏ chạy.

Ồ~~ đều do Chu Lập Nghiệp hại!

Cô từ nhỏ đến lớn đều là người tốt, khi yêu thì một lòng một dạ đối lại chỉ là bị người bỏ chạy, chưa từng có ý muốn bỏ rơi ai chính là mấy ngày này Chu Lập Nghiệp quả thực giống như yêu quái thực đáng sợ, vô luận cô đi đến đâu, đang ở chỗ nào đều có biện pháp bắt lại, trực tiếp đem người dính lấy cô không có buông tha.(Chiến dịch giữ lấy tình yêu của anh ấy mà chị!)

Rõ ràng trên danh nghĩa bạn trai của cô vẫn là Kha Dục Nhân vậy mà trái tim không tự chủ được mà đi theo Chu Lập Nghiệp, mặc kệ là ai lên tiếng tra hỏi cô là đang bắt cả hai tay có phải hay không?

A, đầu cô trống rỗng, bước chân nặng nề...

*hộ hoa sứ giả (người che chở)

thiên chân vạn thực (là chính xác)

”Tiểu Âu, ngươi muốn đi đâu?”

Chân của cô mới đi đến sân nhà lầu một, bên tai liền vang lên tiếng nói quen thuộc, ngẩng đầu nhìn đó là Chu Lập Nghiệp ở ngay trước mặt cô.

”Uy, ngươi có cần thiết cứ hai ba ngày lại chạy tới nhà của ta báo danh không?” Cô hét lớn, lăm lăm nhìn quanh nhà xem có người nào hay không. “Ngươi không phải đã đáp ứng chỉ cần ta một ngày không đồng ý kết giao với ngươi, ngươi sẽ không làm cho ba mẹ ta nghi ngờ cơ mà?”

“Đúng vậy.” Hấn gật đầu thừa nhận. “Nhưng là ta đang theo đuổi ngươi, chỉ cần ngươi còn ở Đài Loan, ta hai ba ngày lại chạy tới nhà thăm ngươi! Đột ngột không đến mới thực kỳ quái?”

Trời —

Được rồi, hấn nói rất có lý a.

“Ngươi muốn đi đâu? Hẹn hò cùng Kha Dục Nhân ư?”

Nhìn cách ăn mặc của cô giống y nam sinh, thật sự không giống bộ dáng cô gái sắp đi hẹn hò với bạn trai.

Bất quá, cô là La Mật Âu mặc như vậy cũng có thể đi hẹn hò, hấn không thể không dò hỏi.

“Ngươi muốn quần ta đi đâu — Chu Lập Nghiệp!”

La Mật Âu không nghĩ đến hấn hành động như vậy, cô còn chưa nói xong hấn đã tiến đến hôn cô, dùng cách gian xảo này phủ kín miệng cô!

Tuy rằng hấn giống chim sẻ mổ hạt giống nụ hôn vừa nhanh vừa chớp nhoáng, nhưng mà nơi này chính là nhà cô, vạn nhất bị ba mẹ “Bắt gặp sói trong nhà làm bậy thì” cô là không dám nghĩ tiếp.

“Đừng vậy mà.” Chu lập nghiệp buồn cười nhìn cô thần sắc khẩn trương ngó nghiêng xem xét chung quanh. “Ba mẹ ta cùng ba mẹ ngươi đã đi đánh golf, họ đi từ sáng sớm rồi, em trai ngươi hôm nay cũng có cuộc hẹn, trong nhà chỉ còn lại hai chúng ta.”

Hấn cười thật tươi một tiếng cười hồn nhiên ngây thơ, đủ để mê hoặc làm điên đảo chúng sinh, xác định trăm phần trăm hấn đang cố ý, mục tiêu chính là tấn công trái tim non nớt của cô!

“Tốt lắm, ta cũng đang muốn ra ngoài, ngươi về nhà đi.”

“Đi chỗ nào? Ta đi cùng ngươi.”

“Ta không cần ngươi đi theo.”

Cô vừa nói vừa đi, không thêm đề ý tới hấn.

“Chính là ta quán không được trái tim cùng đôi chân của mình, chúng muốn được ở bên cạnh ngươi.” (xanh xanh: woo nghet thờ mắt thôi!)

“Ngươi ít nói lời càn rỡ đi.”

Chính là cảm giác hưởng thụ say mê, cô vừa nghe xong lòng thực thỏa mãn, làm cho cô không tự giác cười khẽ.

“Ta cũng hiểu được chính mình da mặt dày nhưng lời này là thật lòng đó.” Cô không ngừng bước, hấn từ phía sau ôm chặt lấy eo cô. “Tiểu Âu, nhìn thấy ngươi cùng Kha Dục Nhân hẹn hò, lòng ta đau quá ngươi nhất định phải tiếp tục tra tấn ta như vậy sao?”

Đây là cảm giác chân thực của hấn.

Rõ ràng hiểu được tiểu Âu cũng động tâm với chính mình, bắt đắc dĩ cô chính là đến chết cũng không mở miệng, nói cái gì cũng không nguyện ý thừa nhận đừng nói đến việc sẽ đáp ứng cùng hấn kết giao, cũng không hề đề cập tới chuyện chia tay cùng với Kha Dục Nhân, làm cho lòng của hấn rối rắm không yên, không có lúc nào là không sợ hãi sẽ có chuyện gì đó ngoài ý muốn phát sinh.

Cô thật sự đau đầu còn có khó xử, lắc lắc cái đầu muốn vùng ra khỏi cái ôm chặt của hấn.

Lúc trước rốt cuộc là ai nói hấn có khuôn mặt đẹp, đôi mắt quyến rũ nhìn phụ nữ nào là người đó gục vào trong lòng ngực hấn, chỉ cần ngoắc ngoắc tay, phụ nữ sẽ nằm trên giường hấn ngay tức thì? Không phải là cô sao?

Kết quả hấn mị lực như vậy còn chủ động phát huy thế mạnh, ngón tay ngoắc đến đơ ra, đem công lực phát huy đến mười phần! Vẫn là không có hiệu quả.

Còn như vậy tiếp diễn, hấn thật sự phải dùng đến tuyệt chiêu từ hàng ngàn năm qua của các vị tiền bối đi trước đó là gạo nấu thành cơm.

” Ta hôm nay muốn đi gặp Dục Nhân để chia tay.”

” Thật sự?”

Trông bộ dáng của hấn mừng rỡ như điên, La Mật Âu không khỏi thở dài ở trong lòng một tiếng.

Vì cái gì muốn nói cho hấn biết?

Bởi vì Chu Lập Nghiệp nói lòng hấn đau đớn quá, hại tâm cô cũng đau xót theo, miệng tự nhiên muốn nói ra sự thật.

Ai da, cô làm người vốn rất thành thật.....

” Ngươi rốt cục quyết định chia tay Kha Dục Nhân, làm người yêu của ta?” Chu Lập Nghiệp khó nén kinh hi, muốn cô trước mặt hấn lập tức xác nhận.

Mặt cô đỏ lên.” Ta khi nào thì nói như vậy?”

Hấn lại từ vui chuyển sang hựt hẫng “Ngươi rõ ràng nói muốn cùng Kha Dục Nhân chia tay —”

“Đúng, ta đã nói như vậy.” Cô vội vàng chen vào ” Nhưng ta cũng không có nói sẽ làm người yêu của ngươi.”

”Ngươi—”

Chu Lập Nghiệp nhìn xuống kháng nghị, ít nhất cô đã nguyện ý chia tay với Kha Dục Nhân, coi như bước đầu của kế hoạch đã hoàn thành, tạm thời đừng bức bách cô ấy nữa, miễn cho cô căng thẳng quá cũng không ổn.

”Được rồi, chuyện kết giao trước gác qua một bên, ta lập tức đưa ngươi đi gặp hắn.”

Hắn vui vẻ dắt tay cô đi ra ngoài, cước bộ nhẹ nhàng làm cho La Mật Âu cảm thấy buồn cười! Hắn vừa mới làm ra bộ dáng đánh chết cũng không cho cô đi gặp mặt Kha Dục Nhân hiện tại lại chủ động đưa cô đi.

Bất quá, cô không nghĩ muốn hắn xuất hiện làm vướng víu.

”Lòng tốt của ngươi ta nhận.” Cô bỏ tay hắn ra. “Không cần ngươi đưa đi, tự ta có thể đi.”

”Không cần khách khí, dù sao ta cũng nhân rồi.” Khuôn mặt hắn tươi cười, tiếp tục làm cái đuôi đi theo.

Trong tiểu thuyết hắn sớm biết thế nào là Hải Giác Thiên Nhai (chân trời góc biển). Trước mắt tiểu Âu chính là sinh mệnh hắn rất là quan trọng, hắn chỉ có thể trông giữ chặt chẽ “Lão bà tương lai”(vợ tương lai), không nghĩ chính mình ngày sau chỉ có thể ôm sách cùng tiền mà hối hận cả đời. (hồ hồ xx tức cười với anh í quá đi.)

”Aizai...!” Nàng bắt đầu đi thờ dài, xoay người trừng hắn một cái. “Ngươi yên tâm, hôm nay ta tuyệt đối, khẳng định, nhất định sẽ chia tay hắn, không cần ngươi tới giám sát, ngươi đưa ta đi sẽ chỉ làm ta càng xấu hổ, ngươi không cần theo tới làm loạn coi như ta cầu xin ngươi được không?”

”Đã biết.” Hắn yêu thương đưa tay khẽ vuốt hai má cô. “Tiểu Âu của ta chính là như vậy vô cùng thiện lương.”

”Ta không phải của ngươi.” Lại bị hắn làm hại tim cô đập nhanh liên hồi. “Ta đi rồi nhanh trở về nhà chăm chỉ viết bản thảo!”

Hắn mỉm cười gật đầu. “Vì tương lai chúng ta, ta sẽ cố gắng kiếm tiền, ngươi an tâm đi ta sẽ ở nhà chờ tin tức tốt của ngươi.”

”Nói như vậy giống như nơi này là nhà ngươi.” La Mật Âu thật sự là không biết nên dùng từ như thế nào để diễn tả hắn lúc này “Mặc kệ ngươi, ta đi trước, lúc về nhớ khóa cửa.”

Thời gian hẹn sắp đến, La Mật Âu không muốn cùng hắn tiếp tục đấu khẩu, lấy xe máy đi ra ngoài.

Chu Lập Nghiệp nhìn theo bóng cô rời đi, ý cười bên môi thủy chung không giảm

Tốt lắm, Kha Dục Nhân cuối cùng cũng bị loại hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên.

Kể tiếp —

Hắn phải quay lại điểm xuất phát ban đầu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Ngươi Cưới Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Giống như La Mật Âu dự tính, ra khỏi nhà thì đã muốn trễ giờ hẹn chỉ vì bị Chu Lập Nghiệp giữ lại làm cô mất rất nhiều thời gian, đến khi cô đến quán cafe đã thấy Kha Dục Nhân ăn mặc chỉnh tề ngồi chờ ở đó.

Mặc dù mới muộn hai phút nhưng cái hẹn lần này là lần cuối, cô đến là để nói lời chia tay khiến cho lòng cô cảm thấy vô cùng áy náy, mà điều này là do một tay Chu Lập nghiệp gây ra!

“Thật xin lỗi, em đã đến muộn.”

“Không sao đâu, là do anh tới sớm thôi.”

Kha Dục Nhân hơi mỉm cười, đứng dậy giúp cô kéo ghế, còn tặng thêm cho cô một bó hoa hồng.

“Ngồi đi, em muốn uống gì? Cà phê Blue Mountain* được không?”

“Vâng.”

Cô mới gật đầu đã thấy Kha Dục Nhân nhắc tay gọi nhân viên phục vụ giúp cô chọn đồ uống, ngay cả món bánh ngọt Hokkaido cô thích nhất cũng được gọi lên hai phần.

Quả thật ,Kha Dục Nhân đối với cô thực sự có lòng, từ khi hai người mới quen nhau, Kha Dục Nhân luôn coi cô như bảo bối, hết sức nâng niu chăm sóc. Nhưng duyên phận quả thật không thể cưỡng cầu, cho dù nhận ra được hắn có bao nhiêu thành ý cô vẫn không có cảm giác rung động, không giống với Chu Lập Nghiệp, chỉ một câu nói đã khiến tim cô đập loạn xạ.

“Mấy hôm nay anh hên gặp, em đều nói bận việc cả, anh thật lo lắng cho sức khỏe của em.” Kha Dục Nhân trong giọng nói tràn đầy sự quan tâm “Anh đang định gọi điện nói em cho dù hôm nay bận rộn thế nào cũng nên nghỉ phép, đừng khiến bản thân mình kiệt sức , xem ra hai chúng ta đúng là tâm linh tương thông, không nghĩ em lại chủ động hẹn anh, mà em muốn đi đâu chơi có muốn đi mua sắm không ,chỉ cần đến bữa tối nghe theo anh là được, anh đã đặt chỗ trước ở “Nhà hàng Chu Dục”, nhìn em bận rộn mới có vài ngày mà thân hình gầy hẵn đi. Không tầm bỡ cho em sao được.

Ông trời, đánh chết con đi. Trong lòng cô cảm thấy xấu hổ cực kì.

Mới nghe một chút đã biết hắn là toàn tâm toàn ý lo lắng cho cô thật tốt, hoàn toàn không biết cô sắp sửa thông báo cho hắn một cái tin sét đánh, cô muốn chia tay với hắn, xem ra cô là đứa con gái không ra gì rồi.

Nhưng mà , chia tay thì vẫn phải chia tay, cô không thể níu kéo một người đàn ông tốt như vậy, nếu không chính mình làm hại người ấy không thể mau chóng kiếm tìm tình yêu mới. Như vậy tội lỗi của cô càng nặng hơn nữa?

Tiến cũng chết mà lùi cũng chết, thôi thì muốn chết thì chết vậy.

Cô hít thật sâu lấy hết dũng khí nói : “Dục Nhân, thật ra em . .”

Vừa vặn lúc này người phục vụ mang cà phê lại, cô đành phải nuốt lại những lời định nói

“Xin hỏi các vị dùng cà phê Blue Mountain có phải không ạ?”

“Vâng.”

“Kha Dục Nhân?”

Cô một lần nữa muốn lên tiếng nhưng lời còn chưa nói hết, nữ phục vụ là hô lên tên của Kha Dục Nhân cắt ngang lời cô nói.

“Tiền Âu Hâm?”

Cô bắt đầu cảm thấy có điều gì đó rất lạ, chuyện Kha Dục Nhân nhận thức bạn cũ đối với cô vốn không lạ, nhưng điều lạ chính là mặt của hắn bỗng dưng biến sắc. Chắc chắn phải có điểm kì quái.

Trời ạ, không phải tình cảnh này rất giống tình huống tay ba chạm trán thường hay phát sóng trên tivi sao?

Sắc mặt cô tối sầm, chính mình sẽ không biến thành người thứ ba không biết xấu hổ mà rút lui chứ?

“Bạn gái của anh?”

Còn mặc trên người đồng phục của quán cà phê ,Tiền Âu Hâm dùng đôi mắt sáng ngời đánh giá La Mật Âu, cô bỗng thấy cô gái trước mặt có vẻ quen quen.

Cô ấy chắc hẳn là bạn của em gái hắn Kha Ngọc Khanh, Kha gia lúc trước dựa vào hôn sự của con gái để trở mình thoát khỏi cảnh phá sản là chuyện cô đã từng biết quá rõ ràng , nghe nói Kha Dục Nhân lần này chọn được một con dê rất béo bở, nhưng Kha gia lúc nào cũng xem cô như mãnh thú hung ác, đề phòng cô như phòng cướp , chuyện của Ngọc Khanh cũng không dám lộ ra với cô một câu.

Xét về ngoại hình, đây không phải là mẫu con gái mà Kha Dục Nhân thích ,cũng không phải là dạng tiểu thư nhà giàu thích dùng hàng hiệu, nhưng mắt liếc thấy bó hoa hồng đỏ thắm nằm trên mặt bàn cô dám khẳng định cô gái trước mặt chính là con “Dê béo bở đó” .

Cô có nên hay không nhiều chuyện một chút, nhắc nhở đối phương phải cẩn thận, đừng tự đưa mình vào miệng cọp?

“Đối với chuyện này cô có nên can thiệp hay không?.” Giống như nhìn thấy sự do dự trong lòng Tiền Âu Hâm , Kha Dục Nhân lập tức khẩn trương đứng dậy : “ Mật Âu , nơi này ồn ào quá ,chúng ta đến nơi khác nói chuyện đi.”

La Mật Âu sững sờ, lúc này quán cũng vừa mới mở cửa, bên trong quán cũng chỉ có vài ba bàn có khách, làm sao có thể ồn ào? Huống chi cà phê cũng vừa mới được đưa tới.

Nhìn bộ dạng lo lắng của hắn , cô cảm thấy trong việc này có nhiều điểm rất kì lạ.

Nếu không biết rõ ràng sự việc ,cô sẽ không rời đi.

“Àm ỹ? Anh có chắc không? Huống chi cafe cũng mới được đưa đến mà”

“Mật Âu. ‘là tiểu Âu.’ La Mật Âu có phải hay không?” Tiền Âu Hâm đột nhiên xen vào.

“Là tôi” kì lạ thật, tên của cô vì sao cô gái này lại biết? “Tiểu thư, chúng ta có quen biết sao?”

“Minh là Tiền Âu Hâm, hai chúng ta cùng học chung tiểu học với nhau mà” Khó trách cô cảm thấy rất quen thuộc. “Còn nhớ trước đây cậu hay trêu mình và Kha Ngọc Khanh giống chị em song sinh, lúc nào cũng dính lấy nhau. Có một lần mình bị một nam sinh trong lớp cướp đi bút máy, cậu đã giúp mình lấy về còn bắt hán xin lỗi mình nữa, kết quả cậu bị hán vén vấy, hán còn bị cậu trừng trị te tua sau đó Chu học trưởng biết được...”

“Chu Lập Nghiệp liền chạy đến giúp cậu xử lý ngờ đâu nam sinh kia đã ăn no đòn của cậu rồi, hơn nữa...”

“Phía sau anh ấy còn dẫn theo một đám người, tự nguyện đi theo giúp anh ấy tới hỗ trợ” Vụ đó lớn đến nỗi khiến cho Tiền Âu Hâm không thể quên.

“Đúng vậy, khi học tiểu học hán quan hệ với bạn bè rất tốt.” Cô nhớ ra rồi, khi ấy đúng là xảy ra chuyện lớn. “Rõ ràng mỗi ngày đều như nhau, mọi người đều sùng bái hán, lúc nào cũng cho rằng hán bị mình ức hiếp làm cho xấu hổ, một đám người chạy theo giúp hán hả giận kết quả tất cả đều bị gọi vào trong hội trường tường trình, lúc trở về mình còn bị hán mắng te tua, nói mình làm liên lụy đến tất cả mọi người mà rõ ràng những người đó đều do hán đưa tới cả, cậu nói xem rõ ràng là mình vô tội mà?”

“Ừ, đều là do mình hại cậu.” Tiền Âu Hâm bỗng phát hiện La Mật Âu một chút cũng không thay đổi, vẫn giống như năm xưa là một cô bé hết sức nhiệt tình, thẳng thắn.

“Không phải lỗi của cậu, là do nam sinh kia quá đáng đi kéo vấy mình thôi!? La Mật Âu nở nụ cười. “Âu Hâm đã lâu không gặp rồi, sau khi cậu chuyển đi thì mất liên lạc. Khó trách cậu có quen biết với Dục Nhân, cậu cùng Ngọc Khanh thân thiết như vậy nhất định là hai người còn liên lạc. Nói thật với cậu, vừa rồi mình còn nghĩ có phải Dục Nhân bắt cả hai tay hay không, đúng lúc cả hai cô bạn gái chạm mặt nhau liền muốn kéo mình rồi đi?”

“Làm sao có thể!” Kha Dục Nhân liền vội vàng phủ nhận.

“Đúng vậy, mình sao có thể. Mình đâu phải là một thiên kim tiểu thư giàu có chứ.” Trong lời nói của Tiền Âu Hâm có ẩn chứa ý tứ gì đó.

“Tiền Âu Hâm!” Kha Dục Nhân nóng nảy cảnh cáo “Cô nói chuyện tốt nhất phải biết cân nhắc, đã hại em gái tôi rồi thì đừng hại cả tôi nữa!”

“Làm hại Ngọc Khanh không phải là tôi mà là anh, mang hạnh phúc cả đời của em gái mình để đổi lấy lợi ích cả gia tộc, anh còn xứng đáng làm anh trai sao?” Tiền Âu Hâm không những không sợ mà còn thẳng thừng phản bác lại.

La Mật Âu nghe được chuyện vừa rồi, đầu óc bỗng trở nên mờ mịt, không hiểu hai người họ đang nói gì, cô càng không có cơ hội nói lời chia tay.

“Hai người rốt cuộc đang nói cái gì vậy?” Cô cảm thấy khó hiểu nên mở miệng hỏi.

“Bên ngoài hào nhoáng tỏ vẻ thanh cao đạo đức, bên trong thì ra là thói rửa tặn cùng, không có từ ngữ nào thích hợp hơn những lời này để hình dung về Kha gia, cậu trăm ngàn lần đừng để bọn họ lừa gạt.”

“Tiền Âu Hâm! Cô câm miệng lại cho tôi!” Kha Dục Nhân đập bàn đứng dậy không còn giữ lại vẻ tao nhã như thường ngày nữa.

“Dám làm dám chịu, các người dám làm mà không dám nhận sao?”

Tiền Âu Hâm cầm bản không để ý đến lời cảnh cáo, đôi mắt trong suốt vẫn kiên định nhìn về phía La Mật Âu.

“Kha gia đầu tư thất bại, nhu cầu cấp bách là cần thật nhiều tiền vốn để bù đắp tổn thất, cậu tuyệt đối không phải là loại người hán ta thích, mà chính là “con dê béo bở” của hán”

“Cô...”

Kha Dục Nhân thẹn quá hoá giận, bỏ ra bao công sức tạo dựng hình ảnh bấy lâu bỗng chốc tan tành trong mây khói, nhấc tay hướng về phía Tiền Âu Hâm

“Dừng tay!”

La Mật Âu kinh ngạc hô to, không kịp đứng dậy ngăn cản, nhưng may mắn đã có người không chệch được cánh tay của Kha Dục Nhân, nếu không với tốc độ tức giận của hán Tiền Âu Hâm chắc chắn sẽ bị thương.

“Sở Thăng Nguyên?”

Nhận ra người ngăn cản mình ra tay, Kha Dục Nhân mặt mày tái nhợt, phảng phất trước mắt hán là sự uy mãnh, tà mị của Diêm vương địa ngục khiến hán bộ dáng thường ngày kiêu ngạo, quý phái nhanh chóng bị hủy diệt chỉ còn lại biểu tình yếu ớt, đáng thương.

“Anh dám động tay đến cô ấy? Có tin trong ba ngày tôi cho Kha gia hoàn toàn sụp đổ, dập tắt toàn bộ hi vọng của các người!”

Chuyện này... Có ai có thể nói cho cô biết hiện tại vừa xảy ra chuyện gì hay không?

Cô mở to đôi mắt nhìn ba người kia, trong lòng đầy nghi vấn.

Sở Thắng Nguyên theo cô biết là vị hôn phu của Kha Ngọc Khanh mà?

Nhưng biểu hiện của hắn đối với Âu Hâm đúng là không được bình thường, nếu Âu Hâm bị thương hắn không tiếc gì đi hủy hoại cả nhà họ Kha ư?

Cô bỗng cảm giác mình trở nên rất ngu ngốc, hoàn toàn không thể hiểu rõ quan hệ giữa hai người họ là như thế nào?

Dự định từ đầu là đến đây với mục đích, cô thật vất vả mới ra quyết tâm muốn chấm dứt quan hệ với Kha Dục Nhân, kết quả đến đây rồi như thế nào lại giống như là tham gia diễn xuất cho một bộ phim? Hiện tại xuất hiện thêm một nhân vật, một lời nói khiến đầu óc của cô không thể nào tiếp nhận được chỉ có thể lẳng lặng nhìn theo ba người họ trừng mắt với nhau, từ nhân vật chính biến thành diễn viên cảm.

“Thắng Nguyên...”

Cô nhìn về phía Âu Hâm, hai mắt cô ấy đã bắt đầu ngấn lệ, môi mím lại tựa như muốn nói nhưng lại không thể nói, biểu hiện đó cô có thể hiểu được, biểu tình của cô ấy cô cũng hiểu rõ, tuy rằng rất cảm động nhưng quả thật cô không biết trong lúc này nên nói điều gì mới tốt, mọi chuyện phức tạp gần đây đều là do Chu Lập Nghiệp hại cô rất khổ sở, khó xử, cho nên hẳn thật đáng giận mà.

“Đừng hiểu lầm” Sở Thắng Nguyên lạnh lùng nói với Tiền Âu Hâm “ Anh chỉ là không quen nhìn thấy đàn ông ra tay với phụ nữ, không phải vì em nên mới làm như vậy.”

Khoẻ miệng cô khẽ co quắp, khó khăn lắm mới nhìn xuống xúc động của bản thân nhìn chăm chú vào Sở Thắng Nguyên.

Lừa gạt cô sao! Dù là trên đường tình cờ nhìn thấy đàn ông ra tay đánh phụ nữ, anh ta xông tới ngăn cản là chuyện bình thường, nhưng lạ ở chỗ là anh ta còn nói muốn hủy hoại cả nhà người ta- làm ơn đi chỉ có đứa ngốc mới tin hai người này, quả thật quan hệ không có đơn giản.

“Em biết” Tiền Âu Hâm cắn môi, cổ nén nước mắt ép mình mỉm cười “ Sở tiên sinh, cảm ơn anh đã giúp đỡ, xin hỏi anh có muốn dùng gì không ạ?”

Nhìn nụ cười của Tiền Âu Hâm sắc mặt của Sở Thắng Nguyên trở nên rất khó coi “ Em làm việc ở nơi này?”

“Vâng, mời ngồi”

Tiền Âu Hâm nói xong liền quay lưng đi về phía cô.

“Mật Âu, những chuyện mình nói đều là thật, chuyện tình cảm nếu càng gượng ép chỉ càng tăng thêm sai lầm thôi, cậu đã từng giúp mình, mình tuyệt đối sẽ không lừa cậu”

“Tiền Âu...”

“Anh hét to như thế làm gì?”

Kha Dục Nhân vừa mở miệng Sở Thắng Nguyên đã lập tức quát lên, chỉ một câu nói là đủ để không chế Kha Dục Nhân.

“Tóm lại hắn đối với cậu không thật lòng.”

Nói xong câu đó, Tiền Âu Hâm chậm rãi bước qua, bỏ lại hai người đàn ông đứng đối diện với nhau.

“Thật xin lỗi đã quấy rầy, mọi người chậm rãi dùng café.”

”Em đi theo anh!”

Tiền Âu Hâm đang muốn rời khỏi chỗ hỗn loạn này. Nhưng rõ ràng khi này người vừa cùng cô giữ khoảng cách Sở Thắng Nguyên lại đột nhiên như gió lốc không nói nhiều lời kéo cô ra khỏi quán café. Lưu lại cục diện rối rắm cho La Mật Âu và Kha Dục Nhân thu dọn.

Giải thích :

*Cà phê Blue Mountain là một trong những loại hạt cà phê arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới. Nó có nguồn gốc ở vùng núi Blue Mountains thuộc Jamaica. Người ta gọi loại hạt cà phê này là Jamaican Blue Mountain để phân biệt với những loại hạt cà phê khác.

Với độ cao trên 2000 m, vùng núi Blue Mountains là một trong những vùng trồng cà phê cao nhất trên thế giới. Khí hậu ở đây dễ chịu, lượng mưa lớn, đất rất giàu dinh dưỡng và thấm nước tốt. Sự kết hợp giữa đất đai và khí hậu tạo nên điều kiện lý tưởng cho cây cà phê. Tuy nhiên loại cà phê này không thích hợp với các điều kiện khí hậu khác. Sự thay đổi khí hậu sẽ dẫn tới sự thay đổi hương vị cà phê. Chính vì thế mà hiện nay nó mới chỉ được trồng ở Jamaica và Hawaii.

Theo những người sành cà phê thì loại cà phê này thơm mùi, ít chua, có chút xiu vị ngọt, đậm đà. Giá một kg cà phê loại này hiện nay khoảng 100 USD.

Nhật Bản là nước nhập khẩu cà phê Blue Mountain nhiều nhất (90% tổng sản lượng).

“Mặt Ấu, em đừng nghe cô ta nói lung tung, anh là thật lòng với em.” Kha Dục Nhân còn muốn vót vát lại. “Cô ta vốn là kẻ thần kinh, vì ghen tức nên muốn nói xấu anh...”

“Khi đó anh còn định ra tay đánh cô ấy, em không thể tin anh nữa rồi, bây giờ anh nói những lời này đã quá muộn.” Cô cắt ngang lời giải thích của hắn, nhìn thấy trong mắt hắn tràn ngập sự thất vọng, mặc kệ trong chuyện này có ẩn tình gì đi nữa cô cũng đã có trước cho mình một quyết định. “Quả thật em không sao cả nên anh không cần nhiều lời giải thích thêm, hôm nay em hẹn anh ra là có vấn đề này muốn nói cho anh hiểu, em thật sự đã cố thuyết phục bản thân cố gắng để yêu anh nhưng em làm không được, chúng ta chia tay đi.”

“Cái gì?!” Biểu tình của Kha Dục Nhân giống như bị người ta giáng cho một cú thật mạnh. “Em nói đùa đúng không? Không phải chúng ta đang rất tốt sao? Anh còn dự định sẽ cầu hôn với em”

“Cầu hôn?” Về mặt của cô sức ngạc nhiên. “Anh đùa sao? Cho dù em có yêu anh, trừ bỏ mấy ngày này hẹn hò, từ trước em còn biết anh đã được bốn năm, con người anh ra sao em đều hiểu rõ, chính vì thế chúng ta không có khả năng kết hôn.”

“Ba hay bốn năm ư? Làm sao như vậy được” Hắn đột nhiên im lặng, nhưng mọi chuyện đã không còn kịp nữa rồi.

“Vâng, em đã biết tình trạng của nhà anh hiện tại rất khó khăn nhưng là em không thể giúp được.” Cô thở dài, quả thật mọi chuyện giống như Tiền Ấu Hâm đã nói. “Em khuyên anh nên nghĩ cách giải quyết vấn đề của gia đình chứ đừng mang hôn nhân ra làm lợi thế, làm như vậy là không nên.”

“Cô thì biết cái gì?!” Mọi chuyện đã kết thúc, hắn cũng không muốn diễn kịch nữa. “Chết tiệt, mất công tôi lãng phí nhiều thời gian như vậy!”

Cho dù tức giận đến mấy, hắn cũng không dám trút giận vào cô, không thì sẽ làm kinh động đến người khác mà Kha gia nhà hắn sẽ không còn đường lui. Hắn liền ôm tức hận, xoay người bỏ đi.

Mọi chuyện đã qua cô nhìn ly cà phê trên bàn còn chưa uống được một ngụm, lại thấy người khác há hốc mồm nhìn biểu tình cô đến thất thần, mặt mày họ dờ khóc dờ cười, cô liền cảm lấy hóa đơn đứng dậy đến quầy tính tiền.

Hoa đào ngàn năm chỉ nở rộ tung bùng một lần, mà cô tình yêu vừa chớm nở liền vội vàng lụi tàn.

Trời ạ, sao cô lại đen đui như vậy.

Hôm đó, cô về nhà cả người mệt mỏi, đầu đau buốt, cô lấy đại cái lý do của Chu Lập Nghiệp đã gọi ý sẵn từ trước nói với cha mẹ rằng cô và Kha Dục Nhân đã chia tay vì tính tình cả hai không hợp nhau, ngày hôm sau, cô đến Đài Bắc tìm anh họ thương lượng, yêu cầu được điều đến văn phòng chính ở Đài Bắc làm việc.

Anh họ cô vốn không đồng ý để cô muốn làm gì thì làm nhưng nếu là bà xã đại nhân thay mặt cô khẩn cầu thì lại khác.

Vì thế cô thuận lợi ở lại Đài Bắc công tác.

Chuyện của Kha gia vốn không thể giấu mãi, cuối cùng vẫn lọt vào tai cha mẹ, cô chỉ có thể khuyên cha mẹ mình đừng quá nóng giận, hủy đi công lao tích đức nhiều năm. Dù sao cô vốn không bị Kha Dục Nhân lừa có lẽ một phần là nhờ tổ tiên linh thiêng phù hộ, thiện hữu thiện báo. Một phần cũng vì Kha Ngọc Khanh nên cô cũng không muốn truy cứu thêm.

Mà phiên toái của cô vẫn còn, đó chính xác là cái đuôi Chu Lập Nghiệp, mặc dù hắn không đuổi theo tới Đài Bắc, cũng tuân thủ hứa hẹn với cô không có mang chuyện của hai người nói ra với cha mẹ cô, nhưng lỡ như hắn đem chuyện của hai đứa nói cho mẹ nuôi biết cũng có khả năng lắm nha! Không chừng những lời phỏng đoán của mẹ nuôi sẽ nhanh bay đến tai cha mẹ cô cho xem. Mấy ngày này, cô muốn phiên đến chết đi, cha mẹ suốt ngày cứ gọi điện báo cô về nhà cùng Chu Lập Nghiệp bồi dưỡng tình cảm, sau đó nhanh chóng gả được cô vào nhà Chu gia, tránh cho hai người già phải lo lắng không yên cho con gái yêu bị xem là “dê béo” làm mục tiêu cho người khác lợi dụng.

“Thật ra, tớ cũng không phải là đồ ngốc, một lần vấp ngã là một lần trưởng thành, hiện tớ đã được một bài học rồi chỉ là cha mẹ cố tình muốn thúc ép tớ thôi, mà tớ từ lâu đã biết ngoại trừ Chu Lập Nghiệp những người đàn ông khác tiếp cận tớ đều là vì tiền.”

Ngồi trên tàu điện để trở về nhà, cô không ngừng nhỏ to tâm sự vào di động.

“Tâm Du, chẳng lẽ điều kiện của tớ lại tệ như vậy sao? Nếu không phải mình là con nhà giàu thì trừ bỏ Chu Lập Nghiệp ra những người khác theo đuổi mình không phải vì tiền thì cũng vì mặt họ có vấn đề sao?”

Phía bên kia truyền đến tiếng cười khanh khách của Chung Tâm Du.

“Đương nhiên là không phải rồi, khác biệt ở chỗ cha mẹ cậu chứng kiến Chu Lập Nghiệp trưởng thành, nên hiểu rõ tính tình của hắn, còn những người đàn ông giả tạo như Kha Dục Nhân bọn họ nhất thời không nhận ra mới hy vọng hai người có thể ở bên nhau. Đúng rồi, Chu Lập Nghiệp thật sự chưa lên tìm cậu?”

“Thật sự, lừa cậu làm gì?” Nhắc tới chuyện này cô có chút giận dữ nói “Có lẽ hắn là tỉnh ra rồi, cảm thấy yêu mình chỉ là ảo giác nhất thời, thời điểm hắn thấy mình và Kha Dục Nhân ở bên nhau nên sinh ra cảm giác mất mát nông nổi, may mà mình đã sớm biết nên không đồng ý kết giao với hắn.”

“Phải không vậy?” Chung Tâm Du lại cho rằng cô nói dối. “À, đúng rồi, cậu bảo với mình thứ năm này là họp lớp sẵn tiện chúc mừng hai bạn học chung lớp sắp kết hôn, Chu Lập Nghiệp có khi nào sẽ tham dự hay không?”

“Không đâu, tính khí hần thấ thường như vậy chắc sẽ không đi họp lớp.” Giọng điệu cô quả quyết.

“Thật sao? Vậy mà mình nghĩ cậu trở về họp lớp là vì hần cơ đấy.”

“Cậu bị bệnh thần kinh à, mình nhìn thấy hần đã hai mươi mấy năm rồi, có gì khác đâu? Không nói nữa, mình xuống xe đây.”

Cô đập mắy, cấ vào trong túi xách rồi bước xuống xe.

Cô không phải vì Chu Lập Nghiệp mà quay về Nam Bộ mà vì cô muốn tham dự họp lớp, cô sớm biết hần không thích đi gặp bạn cũ vì như vậy rất nhàm chán, vui chơi xong liền tan họp, đến vài năm sau không hề liên lạc, rất vô nghĩa nên hần chắc chắn sẽ không đi.

Hần là..sẽ không đến chứ?

Chắc chắn là vậy, nhưng cô bị những lời nói của Tâm Du tác động làm cho lòng mình thật khản trương.

Đều là do Chu Lập Nghiệp làm hại mà!

Đầu tiên là theo đuổi cô như thể không có cô thì sẽ chết, nhưng khi biết cô và Kha Dục Nhân chia tay được hai tháng rồi cũng không lên Đài Bắc tìm cô, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, đúng là quá khác biệt.?

Đương nhiên cô nói như vậy là để bản thân chán tỉnh lại một chút, có lẽ hần nghĩ muốn cho cô có thời gian thích ứng mà tạm thời không tìm đến cô, nhưng cô không thể bình tĩnh lâu như vậy, tuần đầu tiên bình thường, sang tuần thứ hai cô bắt đầu bồn chồn, buồn bã. Trải qua hai tháng cô bắt đầu cảm giác t2nh cảm chính mình bị tổn thương nghiêm trọng vì sự lạnh lùng của ai kia.

Khi hần vất vả học thạc sĩ ở Pháp, bận rộn đến nỗi không thể liên lạc qua webcam với cô, cũng giống như hai tháng nay không hề quan tâm đến cô vậy, tình trạng như vậy diễn ra đâu chỉ một lần.

Cho dù không còn yêu cô nữa thì vẫn có thể làm bạn bè mà.

Nếu cứ như vậy thì ngay cả làm bạn cũng không được ư! Trước kia cô cố gắng kháng cự sự quyến rũ của hần, bảo vệ tình bạn vĩnh cửu của hai người, bây giờ còn ý nghĩa gì chứ?

Nghĩ lại cũng không đúng lắm, hần đối xử với cha mẹ cô vẫn bình thường mà, còn có thường xuyên qua nhà nói chuyện, thăm hỏi họ, vậy là vì lý gì hần đối với cô hờ hững vậy?

Nhưng là, chuyện đó cũng không đáng phiền chán bằng việc cha mẹ cứ thúc ép muốn gả cô cho hần, cha mẹ thật là nóng lòng mà đâu biết hần là tránh mặt cô...

Chẳng lẽ hần đã có người phụ nữ khác.

Cô lắ đầu, ép mình đừng nghĩ miên man nữa, càng không muốn nghĩ đến cô lại càng dễ ý, thật đau cả đầu.

Dù sao chờ đến khi về nhà, dù không muốn chủ động tìm gặp hần nhưng cô vẫn có thể tìm đến cha mẹ nuôi để hỏi thăm, sẵn dò xét động thái của hần rồi mới có quyết định.

Nghĩ như vậy, cô liền bắt taxi đến chỗ hội trường của buổi họp lớp, chút nữa đây cô sẽ gặp lại một số bạn học cũ rất thân thiết, nhất định bữa tiệc này sẽ có nhiều điều thú vị đây, đã lâu lắm rồi mà.

“Tiểu Âu, người đến muộn!”

Cô vừa bước vào bên trong hội trường, không đến ba mươi giây còn chưa gặp ai chào hỏi, đã thấy Chu Lập Nghiệp từ phía sau vỗ lưng cô, dọa cô sợ muốn nhảy dựng lên.

“Làm sao người lại đến?”

Cô kinh ngạc xoay người lại, đang định muốn hỏi hần lý do gì hôm nay lại đến đây, đột nhiên tầm mắt dời sang phía bên cạnh hần là một cô gái xinh đẹp, những điều muốn nói đều biến mất.

“Vi sao ta không thể tới? Quay sang người bạn học của mình, hần nhẹ giọng thân thiết nói: Lý Diệu Quân, em còn nhớ không, đây là tiểu học muội lớp dưới của chúng ta La Mật Âu?”

“Đương nhiên nhớ rõ.” Lý Diệu Quân chủ động làm quen, thân thiện giơ tay ra bắt tay với cô “Gọi chị là Diệu Quân, chị có thể gọi em là Tiểu Âu không?”

“Được ạ.” Cô vội vàng bắt tay.

Không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy buồn vô cùng.

Chu Lập Nghiệp quả thật là phá lệ đi tham dự họp lớp, càng lạ hơn hẳn đi cùng một cô gái tên Lý Diệu Quân, cả hai còn nắm tay rất thân mật, nhìn qua là không phải mới gặp mà là hai người hẹn nhau cùng tham dự họp lớp, nhưng hai tháng trước cô đâu nghe thấy hắn nói gì về cô bạn gái Lý Diệu Quân đâu. (ầm, Ấu tử ăn ầm kìa. Chưa quá cả nhà ời)

Cô công nhận bộ dáng của chị ấy không tệ, khuôn mặt sáng ngời như thiên thần, dáng người hoàn mỹ, tuy vậy vẫn thua xa mối tình đầu của Chu Lập Nghiệp, nhưng có lẽ tình cảm của bọn họ chưa sâu nặng, khả năng trong hai tháng qua hai người kết giao cũng chưa đến nỗi đã trở thành người yêu đi.

“Đã lâu không gặp, gần đây ngời khỏe không?”

Chu lập Nghiệp ân cần hỏi thăm cô, trong nháy mắt làm cho đầu óc cô trống rỗng.

“Cũng khá tốt” Cô vất vả lắm mới trả lời hắn.

“Vậy là tốt rồi, mẹ ta rất lo cho ngời, khi về nhà nhớ gọi điện hỏi thăm bà ấy một tiếng.” Nói xong, hắn nhìn về phía bạn gái “Em có khát không? Chúng ta đi lấy đồ uống.”

“Vâng.”

Cô tròn tròn mắt, không thể tin hắn dừng dừng bỏ cô lại một mình như vậy rồi kéo cô gái đó đi, giống như mối quan hệ hơn hai mươi năm của hai người là không tồn tại, hắn và cô quả thật không còn gì nữa sao.

Cho đến khi buổi tiệc kết thúc, hắn vẫn không thèm để ý đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Ngươi Cưới Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Cảm giác thật khó chịu.

Nửa mê nửa tỉnh, cô cảm thấy toàn thân mình nóng lên, đầu đau như búa bổ.

Làm sao bây giờ? Cô chợt nhớ lại hôm đó hắn từng nói về sau hắn sẽ không còn coi cô là bạn, trừ khi cô đồng ý làm bạn gái hắn, nếu không hai người không còn quan hệ gì.

Bởi vì cô chậm chạp không chịu đồng ý, nên hắn đã thay đổi ý định liền đi yêu người con gái khác, cho nên là hắn nói được làm được, giữa hai người thật sự ngay cả tình bạn cũng không còn?

Sớm biết mọi chuyện thành như thế này cô nhất định sẽ đáp ứng cùng hắn kết giao.

Cô là yêu hắn, cũng bởi vì quá yêu nên mới sợ mất hắn, mới không dám đồng ý sự theo đuổi của hắn, sợ hãi làm cho cô trốn chạy tình cảm thật sự trong lòng mình, cô nghĩ rằng cả đời này sẽ vẫn mãi duy trì tình bạn tri kỉ với hắn. (bạn đời hem phải làm bạn sao???) Thật sự nếu cô biết hắn là quyết tâm như vậy, khẳng khái muốn cô làm người yêu thật sự, nếu không thì biến thành người xa lạ thì cô sẽ lập tức gạt đầu đồng ý làm bạn gái duy nhất của hắn mà, bởi vì cô luôn mơ ước được hắn yêu thương cả đời.

Không cần! Cô không cần kết quả như vậy.

“Em không muốn như vậy!”

Cô giật mình tỉnh lại, mười giây sau mới phát hiện ra mình không còn ở hội trường nơi tổ chức họp lớp mà đang ngồi trên một chiếc xe hơi, hơn nữa chiếc xe này hình như là rất quen...

“Ngời không cần cái gì?”

Bên tai cô truyền đến tiếng nói lo lắng của một người đàn ông, cô đang ngồi trên xe của Chu Lập Nghiệp.

“Không, không có gì.”

Cô hơi lúng túng, cựa quậy thân mình chỉnh lại tư thế ngồi, phát hiện đầu có vẻ hơi đau, là do khi nãy ở trong buổi họp lớp cùng với mọi người uống rượu giải sầu, rồi cuộc từ thì khi nào cô lại ngồi trên xe của hắn?

“Họp lớp kết thúc rồi ư?” Cô muốn từ chỗ của hắn hỏi ra một chút manh mối.

“Đúng vậy, một giờ trước đã tan tiệc.” Trong lúc chờ đèn đỏ, hắn cầm một chai nước khoáng đưa cho cô. “Muốn uống một chút không?”

“Cảm ơn.”

Cô cầm chai nước lập tức mở ra uống liền vài ngụm, cảm giác khô rát nơi cổ họng sau khi tỉnh rượu liền được giảm bớt đi một chút.

“Bọn họ kết hôn thật sự vui như vậy sao? Người vốn không thích uống rượu, hôm nay lại chủ động mời rượu mọi người?” Đèn xanh đến, hắn vừa nói chuyện vừa lái xe. “May mà tửu lượng của người cũng không tệ lắm, uống rượu say liền ngủ, không như những người khác vừa hát hò lại thoát ý, bằng không ta xem như cả đời này cũng không muốn đi họp lớp lần nào nữa.”

Không có ý kiến phản bác.

Cô nghĩ rằng hắn sẽ không để ý đến cô, cả buổi tối đều ở cạnh chị gái xinh đẹp họ Lý kia như hình với bóng làm cô khổ sở vì ghen tuông, trong lòng rất khó chịu nên mới uống rượu giải sầu, còn kéo cả người khác uống cùng, sau đó thấy đầu óc choáng váng, buồn ngủ bèn nằm gục trên bàn một chút.

Có lẽ mọi người gọi cô mãi mà không tỉnh, lại biết cô và hắn vốn là hàng xóm, nên nhờ hắn đưa cô về nhà, cô vì vậy mới ngồi trên xe của hắn.

“Đã làm phiền người, thật xin lỗi.” Cô hèn dỗi nói lời xin lỗi.

“Không cần khách khí, chỉ là tiện đường thôi mà.”

Tiện đường?

Cô chỉ vờ nói cảm ơn hắn đã đưa cô về còn hắn lại nói là tiện đường thôi sao?

Cô thật sự tức giận.

Nhưng ngoại trừ tức giận ra, cô còn có không cam lòng và thương tâm.

Thật sự.... Ngay cả làm bạn bè cũng không được sao?

“Lý Diệu Quân đâu?” Cô cảm thấy nếu không nói gì đó cô sẽ thật sự sẽ khóc mất thôi, phải nhanh chóng tìm một đề tài để làm cho bản thân phân tâm.

“Cô ấy năm phút trước đã xuống xe về nhà rồi.” Hắn liếc mắt nhìn cô cười. “Người cảm thấy cô ấy như thế nào?”

Chị Diệu Quân?

Hừ, không được đẹp lắm! Cô thầm thì với chính mình.

“Rất được, rất có khí chất.” La Mật Âu, mày thật giả dối!

“Anh cũng cảm thấy như vậy, thật sự là cô ấy thay đổi rất nhiều không giống khi ở tuổi mười tám, không hiểu cô ấy như thế nào lại trở nên xuất sắc như vậy.”

Sau đó thì sao ?

Cô xoắn xoắn lấy ngón tay mình, tâm trạng vốn đã phức tạp càng trở nên bồn chồn không yên.

Cô muốn mở miệng hỏi hắn có thật hắn đã muốn buông tay với cô, quay qua cùng chị ấy bắt đầu kết giao hay không? Nhưng lời nói chưa kịp thốt ra đã nghẹn lời, cô không muốn hỏi nữa để khỏi phải nghe một đáp án khiến cho bản thân đau lòng, thất vọng.

Thật sự rất thương tâm...

Sớm biết sẽ đau lòng như vậy cô sẽ không...

“Đến nhà rồi.” Hắn cho xe dừng lại ở trước cổng Chu gia. “Tạm biệt.”

Một câu “Tạm biệt” đánh thức ý niệm khao khát trong lòng cô, muốn nghĩ sẽ ở cạnh hắn thêm chút nữa thôi.

“Chào nha, tạm biệt.”

Cô xuống xe, nhìn hắn đưa xe vào gara, kéo cửa sắt lại, không còn giống như trước kia, hắn luôn xuống xe dõi theo cô bước vào trong nhà.

Lòng cô se thắt lại, rất đau!

Cô và hắn thật sự đã kết thúc rồi sao?

“Con đã về!”

Cô nhanh chóng mở khóa cửa bước vào nhà, chào hỏi cha mẹ đang xem tivi ngoài phòng khách, nói chuyện vài câu, sau đó lấy lí do tắm rửa để trở về phòng.

Đóng cửa lại, trong nháy mắt, nước mắt của cô trực tuôn trào như mưa.

“Đồ ngốc Chu lập Nghiệp! Tại sao anh không đến tìm em? Vì sao lại buông tay em nhanh như vậy? Ô...ô”

Cô nhốt mình trong phòng tắm khóc lớn một trận oanh oanh liệt liệt, khóc đến cả người mệt là mới đi tắm rửa, tắm xong cô lại tiếp tục thút thít khóc, cho đến khi em trai tới gõ cửa gọi cô ra ăn cơm cô mới dùng giọng mũi khàn đặc, lấy có tới qua ngủ không ngon giấc nên muốn ngủ bù, tránh cùng người nhà ngồi ăn cơm chung mà bị truy hỏi không dứt.

Rốt cuộc cô đã biết thế nào là khóc đến không còn nước mắt, khóc đến không nói thành lời.

Như vậy, cô rốt cuộc có thể ngủ mà không cần suy nghĩ hay trăn trở điều gì, vậy mà thần trí lúc này lại ngày càng tỉnh táo, cô càng không thể chấp nhận sự thật diễn ra trước mắt cô ngày hôm nay hành vi của hắn rất vô tình.

Cô đã làm gì sai? Hắn dựa vào cái gì mà đối xử với cô như vậy?

Cô chỉ là không đồng ý làm bạn gái hắn thôi mà, cũng không phải đối với hắn bạc tình bạc nghĩa, bạn bè đã nhiều năm, nói không làm bạn nữa là không làm sao, La Mật Âu cô dễ bị bắt nạt lắm hay sao?

Tốt thôi, cho dù cô thực sự dễ bị khi dễ như vậy, cô cũng cần nên xác thực rõ, hắn cũng nên gặp mặt cô nói chuyện rõ ràng, ít nhất cũng chính miệng nói cho cô biết: “Tiểu Âu, ta không có yêu người, về sau tốt nhất chúng ta nên ít gặp mặt, tránh cho bạn gái mới của ta mất hứng.”

Cô nhắm mắt lại, trầm nghĩ như vậy, trong lòng đau như cắt.

Bây giờ cô mới hiểu được, giờ phút hắn nói yêu cô, bọn họ đã không thể quay về như ban đầu.

Bởi vì cô đã động lòng, cho dù mười con ngựa cũng không thể kéo lại trái tim của cô phút chốc đã bay đến bên cạnh hắn mất rồi! Nếu không phải chính tai cô nghe hắn thừa nhận hắn không yêu cô thì cô vẫn không ngừng thương hắn.

Thật không ngờ..

Chỉ mới hai tháng trước hắn còn luyến tiếc cô như vậy, còn đối với cô đưa ra lời tỏ tình bất ngờ khiến cô choáng ngợp? Là hắn muốn đùa giỡn tình cảm của cô sao?

Cô vừa thương tâm lại vừa nẫu lòng, càng nghĩ càng không thể nén giận.

Cô lặng lẽ mở cửa xuống nhà, không muốn làm mọi người đang ngồi ở phòng khách uống trà, nói chuyện phiếm phát hiện, cô đi vào bếp uống nước rồi ra sân sau treo tường vào Chu gia.

“Hi!”

Cô bị hắn làm cho kinh hách thật sự.

Cô không ngờ đến hắn đang ở trong bếp, còn ra tiếp đón cô nữa, vừa mới đi vào Chu gia từ cửa sau cô giống như trộm bị bắt quả tang, con tức giận âm ỉ muốn dậy sóng hỏi tội hắn nhất thời cũng giảm đi phân nửa.

“Khóa cửa lại đi, lại đây uống chút nước mật o nào.”(khóa cửa làm gì? Ta nghi lắm?)

Vừa rồi sợ bị người nhà phát hiện, cô vội vàng nên chỉ uống hai ly nước lọc, hoàn toàn không đủ vì cô khóc nhiều như vậy, hơn nữa cô mới vừa uống rượu cả họng đều khô rát mà cô lại thích uống nước mật ong, càng không có lý do nào để cự tuyệt nhiệt tình của hắn.

Đợi cô uống hết ly nước, cô mới phát hiện hắn cũng đang uống một ly mật ong khác, vốn dĩ cha mẹ nuôi không thích hương vị này, cô cũng không nói là muốn uống, vậy hắn vì ai mà chuẩn bị đồ uống? (Vì ai, vì ai, vì ai???)

“Trong nhà có khách sao?”

Hắn lắc đầu.

“Sắp có khách đến à?”

Hắn vẫn lắc đầu, thuận tay lấy ly của cô bỏ vào bồn rửa bát.

“Vậy người pha hai ly làm gì? Cha mẹ nuôi lại không uống thứ này.”

Ý nghĩ vừa mới lóe lên trong đầu làm cô sững sốt.

Cô chỉ hỏi hắn trong nhà có khách hay không. Vậy bạn gái có tính là khách không?

Không phải là Lý Diệu Quân đang ở trong phòng hắn chứ, chị ấy chờ bạn trai yêu quý tự tay mang đồ uống lên lầu, cô lại làm kẻ phá rối cuộc hẹn hò của hắn, trong lòng không yên muốn nhanh chân đi kiểm tra, không thể kiên nhẫn đợi nữa, cô là đang rất muốn đi lên lầu xem.

Cô càng nghĩ càng thấy bối rối, tầm mắt không khỏi trông ngóng về phía cửa bếp, trong lòng rối rắm như tơ vò.

“Đang nhìn gì vậy?”

Còn chưa nhìn thấy chị ấy xuất hiện ở cửa bếp, tầm mắt của cô đã bị thân hình cao lớn của hắn che chắn.

“Không, không có gì.”

Ai mà bắt gặp cô lúc này cũng cảm thấy bộ dáng của cô rất kỳ quái, mặt mày sưng vù còn có tâm khí ảo não, chán chường.

“Tôi tìm ta sao?” (XX: ảnh biết còn hỏi..đang trông chị đến thấy mờ hí hí có kịch hay để xem!)

“Em tôi mượn một chút mật ong, nhà em vừa mới hết.”

La Mật Âu, mày đang nói dối sao!

Không phải là cô muốn đi tìm hắn nói chuyện cho rõ ràng, muốn nghe chính miệng hắn nói ra những lời làm cho cô mất hết hy vọng sao? Nhưng kết quả vừa nhìn thấy người, cô nửa lời cũng không thể nói, mượn mật ong, ngay cả lí do này cô cũng có thể nghĩ ra.”

Bất quá cô cũng là phụ nữ, nói dối trong tình huống này thì thế nào?

Ít nhất cô đã được uống mật ong hắn pha nhưng mà giờ phút này cô là đang ăn cả bụng giấm chua kia.

Vì sao một chút cảm giác thắng lợi cô cũng không có, ngược lại càng nghĩ càng thấy bi ai.

“Uống hết rồi sao?” Khóe môi hắn khẽ nhếch lên. “Hôm qua ta mới từ Pháp trở về, còn mang về loại mật ong người thích uống nhất, ta chỉ để ở nhà một lọ số còn lại mang tất cả sang nhà người, mà người mới về nhà có mấy tiếng đồng hồ đã uống hết bốn lọ mật ong?”

Gò má cô nháy mắt đỏ bừng lên “Ách, thật sao? Có thể mẹ ta không để ở chỗ cũ nên ta...”

“Là ta cất chúng.” Anh cười tươi như hoa. “Ta sợ người sợ ý không thấy nên đã để bốn lọ trong tủ chén, trong đó có một lọ ta để ngay cạnh tủ lạnh, còn dặn người nhà người đừng động vào, để người vào bếp là có thể nhìn thấy.”

Tốt lắm, cô vốn dĩ không có ý định nói dối, bây giờ đầu óc lại trống rỗng, không nghĩ ra được lí do gì để che lấp.

“Ta muốn về nhà.”

Cô xoay người muốn bỏ trốn, sợ hãi vì lời nói dối đã bị hắn nhìn ra, cô sao lại tùy tiện đi nói dối hại bản thân xấu hổ. Trong mắt hắn cô hẳn rất buồn cười đi...

“Đau lòng sao?”

Cô có chút bối rối, làm như không nghe thấy, muốn nhanh rời đi, nhưng tay còn chưa kịp nắm lấy tay vịn cửa, Chu Lập Nghiệp đã từ đằng sau ôm lấy cô.

“Tại sao lại nói dối là muốn mượn mật ong? Người nhất định trong lòng đang có rất nhiều nghi vấn, không hiểu sao ta lại pha hai ly mật ong? Ba mẹ ta thì không uống, mà Lý Diệu Quân đang ở trong nhà, với lại người nghĩ ta vốn định pha cho cô ấy uống, người chắc chắn nghĩ vậy nên ghen tức, cho nên người mới nói dối muốn mượn lọ mật ong đúng hay không?”

“Không đúng.” Dù đánh chết cô cũng không nhận, hắn lại không thể truy hỏi ra cô có nói dối hay không.

“Phải không? Vậy người đoán xem Lý Diệu Quân rốt cuộc có ở phòng khách nhà ta hay không? Hay là, cô ấy đang ở trong phòng ta, chờ ta lên?”

“Không thêm đoán! Đầu phải chuyện liên quan tới ta? Người mau thả ta ra!” Đoán cái gì mà đoán? Cô chỉ mới nghĩ tới cảnh đó đã muốn tan nát cả cõi lòng.

“Không liên quan tới người? Vậy sao người lại khóc?”

“Ta làm gì có ...”

Cô muốn phủ nhận, mới phát hiện nước mắt tưởng rằng không bao giờ chảy nữa đã lăn dài trên má, cô muốn dùng ý chí khắc chế bản thân nhưng tuyến lệ lại không nghe lời cô, khiến cô mất mặt trước tên Chu Lập Nghiệp này.

“Đưa ngực, khóc cái gì?” hấn đau lòng, không nghĩ lại làm đau lòng cô đến thế “Từ nhỏ đến lớn, trừ kẻ đáng giận La Tiểu Âu ngoại, ta còn giúp ai pha nước mật ong? Ta là nghĩ ngoại sẽ tức giận đề ý ... ngoại sẽ bất thành linh trèo tường vào nhà ... vì vậy ta mới phải pha.”

“Lừa gạt, ta đâu có nói với ngoại ta sẽ tới đây ...” Cô còn lâu mới tin, chắc chắn là hấn muốn dỗ cô, nên mới nói dối cô.

“Ta còn không biết ngoại sao? Không cần phải nói, ta biết chắc ngoại nhất định sẽ tới tìm ta.” Sự thật chứng minh, suy đoán của hấn bách phát bách trúng.

“Hiểu biết cái gì? Không phải khi họp mặt ngoại luôn nói với mọi người không quen biết ta? Không phải muốn phân rõ giới tuyến?” Nhớ lại lúc đó, cô lại thương tâm giận dữ “Buông, đi lên lầu tìm bạn gái ngoại đi! Ngoại không buông tay đừng trách ta hô lớn, khiến cho Lý Diệu Quân đi xuống, lúc đó xem ngoại giải thích ra sao!”

“Hô lớn? Ngoại là người cổ đại à?” Hấn chả sợ, ngược lại càng ôm chặt, còn hôn nhẹ lên gò má của cô “Tiểu Âu, có phải vừa mới ăn qua cả thùng dấm chua? Thật là đồ kỵ nha, nhưng mà ta thích. Tuy nhiên, bạn gái của ta không có ở trong phòng này? Ngoại muốn ta lên lầu tìm ai?”

Bạn gái hấn không có ở trong phòng này? Cảm giác thật hỗn loạn, chỉ một câu, mới rồi cô còn cảm thấy đau đớn tràn đầy nỗi thất vọng, tim mình như có ngàn mảnh vỡ khắc vào, thế nhưng hiện tại, trái tim cô lại đang nhảy nhót vui sướng trong lồng ngực

Bởi vì, trong phòng bếp này, trừ khi có nữ quý, nếu không thì chỉ có mình cô là phái nữ.

“Lý Diệu Quân thật sự không phải bạn gái ngoại?” Cô dừng khóc, mơ hồ nói ra lo lắng của mình “Không phải ngoại cùng chị ấy kết giao sao?”

“Ta làm sao có thể cùng cô ấy kết giao? Chúng ta từ sau khi tốt nghiệp đã không còn liên lạc rồi, hôm nay chỉ gặp lại ở buổi họp mặt, huống chi cô ấy cũng không phải loại phụ nữ ta thích.”

“Vậy tại sao ngoại lại hỏi ý kiến ta về chị ấy lúc ở trên xe?”

Cô cố gắng hết sức mới có thể xoay người từ trong ngực của Chu Lập Nghiệp, đối mặt với hấn, muốn nhìn rõ biểu tình của hấn là thật hay giả.

“Ta muốn giới thiệu cô ấy cho bạn gái thân nhất của ta. Muốn hỏi ý kiến của ngoại thế nào.”

“Nhưng sao trong lúc họp mặt, ngoại không đề ý tới ta, ngay cả khi ở trên xe, biểu hiện của ngoại đối với ta rất lạ, không phải là bởi vì chị ấy thì là vì cái gì?”

“Ngoại không phải nói trừ phi ngoại chủ động liên lạc, nếu không ngoại không muốn ta quấy rầy, để cho ngoại bình tĩnh suy nghĩ?” Hấn cười. “Ta thực nghe lời phải không? Vẫn nhẫn đến lúc ngoại chủ động trèo tường tới tìm ta.”

Cô ngây người.

Đây là nguyên nhân thực sự? Không phải bởi vì hấn thay lòng đổi dạ, chỉ là bởi vì hấn thực nghe lời cô?

Lừa gạt!

Tất cả không phải vì hấn nghe lời, căn bản là vì ...

“Ngoại có ý!” Cuối cùng cô cũng hiểu rõ “Cố ý không liên lạc với ta, cố ý thân cận với Lý Diệu Quân, cố ý xa cách ta, cố ý từ đến cuối không đề ý tới ta, khiến cho ta nghĩ lầm rằng ngoại không còn thương ta, muốn cho ta thương tâm khổ sở, cho nên ngoại mới ở đây chờ ta, bởi vì ngoại biết ta nhẫn không được cơn tức giận này, nhất định sẽ tìm tới ngoại hỏi tội rồi cực ngoại có còn ...”

“Còn yêu ngoại hay không?” Hiểu được lòng cô lời còn nói không ra, Chu Lập Nghiệp giúp cô nói hết “Không thương ngoại, ta còn có thể yêu ai? Trên đời này còn có một La Mật Âu khác xứng với Chu Lập Nghiệp ta đây sao? Ngoại biết rõ ta chán ghét tham gia họp mặt, vì ngoại, ta chỉ có thể kiên trì đi đến đó, còn phải cùng người ta xã giao, rõ ràng trong lòng chỉ nghĩ trực tiếp kéo ngoại khỏi hội trường về nhà để cho ngoại chỉ có thể nhìn ta, lại còn phải chịu đựng không tới gần ngoại! Bởi vì ta rất cuộc chịu không nổi việc đứng yên tại chỗ chờ đợi, chỉ cần xác định ngoại cũng yêu ta, ta không bao giờ nữa sẽ thả ngoại đi, tiểu Âu, em có yêu anh, đúng không?”

Tình huống phát triển hoàn toàn ngoài dự đoán của La Mật Âu.

Biết Chu Lập Nghiệp không thay đổi lòng, cô thật vui, cô cũng thương hấn, điều này không cần hoài nghi, nhưng khi thừa nhận tâm ý của nhau, xác nhận thân phận người yêu, cha mẹ hai bên nhất định sẽ bắt cô cùng hấn nhanh chóng kết hôn!

Không cần! Cô còn chưa tới ba mươi tuổi, không muốn sớm như vậy đã kết hôn.

Nhưng nếu đối tượng là người khác, cô còn có thể né tránh, nhưng đối thành Chu Lập Nghiệp, cô sao có thể chịu nổi thế tấn công của cha mẹ cùng cha mẹ nuôi.

Huống chi cô trải qua ba lần vương vào tình yêu, một lần thất tình, một lần bị lừa, lần này thì bị Chu Lập Nghiệp đùa bỡn, bởi vì sợ mất hân liên vô cùng đơn giản mà gạt đầu đồng ý với hắn sao?

Chẳng lẽ cả đời phải chịu ỳ khuất như vậy?

“Dù sao ... có thể cho ta một chút thời gian xác nhận.” Một lần này thôi...

“Không cần, ta đã giúp người xác nhận rồi.”

“Chuyện này có thể thay người khác xác nhận sao?”

“Tiểu Âu, khi người treo tường tìm tới ta, đã nói lên người yêu ta, khi người để ý tới sự tồn tại của Lý Diệu Quân, càng chứng tỏ người càng lúc càng yêu ta.” Chu Lập Nghiệp về mặt đây “Thời điểm người nói dối muốn mượn lọ mặt ong, người cũng đã đồng thời chính miệng nói cho ta biết, Chu Lập Nghiệp, em yêu anh đến chết mất!”

“Làm gì có? Là do da mặt người dày, tự cảm thấy hài lòng.” Thật mất mặt! Có thể hay không đừng nhắc lại chuyện đó?

“Nếu vậy người chính miệng nói cho ta biết, người không thương ta, chỉ cần người nói rõ ràng là ta tự mình đa tình, ta sẽ lập tức buông tay, ngày mai bắt đầu đi tìm cô gái khác tìm hiểu. Trừ khi ra ngoài ngẫu nhiên chạm mặt, nếu không dù ở cạnh nhà nhau, người sẽ không gặp mặt ta.”

La Mật Âu bị hù cho sợ, có cần phải nghiêm trọng như vậy sao?

Ồ ... Cô nhất định là bị cuồng ngược đời! Bằng không sao có thể yêu cái loại đàn ông ương bướng như tên Chu Lập Nghiệp này.

Cô sao có thể để bạn trai làm khó dễ, có một bạn trai tính tình khó chịu, cô chỉ muốn kéo dài thời gian một chút liền bị bức hôn đáng sợ như vậy, hắn còn thực hùng hồn mà lạnh lùng đòi cô tuyên bố quyết định cuối cùng, loại uy hiếp này thật khủng bố quá đi!

“Người không trả lời? Thật sự không thương ta?”

Chu Lập Nghiệp không hề bắt buộc hỏi, tuần nhan mày khẽ nhú, không nói hai lời liền buông cô ra.

“Em yêu anh!”

Vừa rời khỏi vòng ôm của hắn, La Mật Âu hoảng cả người, vội vàng cầm chặt dây buộc áo ngủ của hắn, nói to ra thực tâm của bản thân.

Một giây sau, cô trở về với vòng ôm ấm áp của người đàn ông trong lòng mình, Chu Lập Nghiệp bỗng nhiên hóa thân thành dã thú, giống như là đã đói khát cả ngàn năm, cuồng dã mạnh liệt hôn mút không ngừng cánh môi thơm ngát của cô, nháy mắt đoạt lấy toàn bộ hơi thở của cô.

Nhiệt tình của hắn vô cùng mãnh liệt, tấn công quá nhanh, La Mật Âu choáng váng, trong phút chốc, trong lòng cô chỉ có thể nghĩ tới một việc ... rốt cuộc cô đã nói “Em yêu anh” hay là “Em muốn anh”?

Chu Lập Nghiệp cái gì cũng không nghĩ tới, hai tay trơ tráo chui vào trong áo sơ mi, sờ sờ da thịt tình tứ trơn mịn như tơ lụa, cảm thụ đường cong tuyệt mỹ của cơ thể phụ nữ bên dưới bàn tay mình, lồng ngực của hắn căng thẳng, dưới bụng nóng rực, cách lớp quần áo ma sát không thể thỏa mãn hắn.

“Lập Nghiệp ...”

Cô thở gấp, nút áo đã bị cởi bỏ hơn phân nửa, môi của hắn hôn một đường từ xương quai xanh của cô xuống dưới, trong đầu cô rõ ràng nghĩ phải ngăn cản hắn, nhưng thân thể lại không tự chủ được mà chào đón, ngay cả chính mình cũng không tin được vào động tác hòa theo của bản thân.

“Tiểu Âu, anh thật sự yêu em ... Dành tặng cho anh ...”

La Mật Âu nghe được thanh âm động tình lắm lắm của hắn, cả người như nhũn ra, đầu óc càng lúc càng hồ đồ, lúc này mới nghĩ rốt cuộc hắn muốn cô cho hắn cái gì, lập tức cảm nhận được hắn đang vận sức thân thể, cơ thể nóng rực dán chặt lên người nàng, phía dưới áo ngủ, hắn không mặc thêm gì!

“Ngừng, ngừng ...” cô xấu hổ hét được “Mau mặc quần áo vào, lỡ không may cha mẹ nuôi ...”

“Yếm tâm, anh tặng họ hai chiếc vé bay tới Canada, mười ngày sau họ mới trở về!”

“Trọng điểm không phải là vậy ... Chu Lập Nghiệp, không cho phép cởi quần của em!”

Hắn làm như không nghe thấy, tiếp tục động tác.

“Ngừng ... Đã nói anh đừng cởi ra mà ... Chán ghét, anh cố tình dụ dỗ em ... Đại sắc lang, người ta không muốn ở ngay tại phòng bếp ... A..Đau.. đau.. đau..A, Chu Lập Nghiệp, anh muốn mưu sát em! Tên ngu ngốc này, nhất định là làm sai chỗ rồi ... Ồ ... Kiếp sau đến lượt em làm đàn ông, anh

làm phụ nữ, xem em bắt nạt anh như thế nào ... um ...” (Kat: =. = ta hoàn toàn bó tay)

Chu Lập Nghiệp bị cô náo loạn đến nỗi cười lớn không dứt, đành phải nhanh chóng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu đang lải nhải kia, dù sao chờ đau đốn kia qua đi, chỉ còn lại cảm giác hưng phấn, sung sướng tìm đến, cô sẽ biết hẳn tuyệt đối không có làm sai cái gì.

Phù, thờ phào hân hân cuối cùng hẳn cũng đã thuận lợi tiến hành kế hoạch làm cho gạo nấu thành cơm.

Con đường truy thê của hắn vô cùng gập ghềnh, cuối cùng tình yêu này cũng tu thành chính quả, thuận lợi tìm đến điểm cuối của hạnh phúc.

Vĩ thanh

Ngoài cửa, Chu Lập Nghiệp khẩn trương đi tới đi lui trong phòng, không ngừng đưa tầm mắt chú ý về phía cửa phòng tắm đang đóng chặt, giống như hắn đang chờ đợi quan toà phán quyết tội phạm bị xử tử! Trái tim hắn đập loạn nhịp không thôi, rất là căng thẳng a.

”Á...á!”

Trong phòng tắm, một tiếng thét chói tai của cô gái đem hắn làm sợ tới mức chết lặng tại chỗ.

Thật lâu sau, cánh cửa từ từ mở ra, La Mật Âu đi ra từ phòng tắm, cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn cái nào, cứ như vậy bước qua người hắn, đi tới trước lên giường nằm, một tay vừa mở xem tạp chí, tay kia vói lấy đồ ăn vặt trên tủ đầu giường bỏ vào miệng, hoàn toàn làm ngơ trước sự tồn tại của hắn ở trong phòng.

”Như thế nào, kết quả là gì?” Nhìn thấy cô không có chút biểu tình nào hẳn một bụng đầy lo lắng không có được đáp án cho chính mình, Chu Lập Nghiệp hết sức căng thẳng lại mở miệng lặp lại câu hỏi: ”Em có mang thai hay không?”

Hắn nôn nóng như muốn đòi mạng, đáp lại hắn là biểu tình dửng dưng của La tiểu thư, cô vẫn tiếp tục phớt lờ câu hỏi của hắn thông thả lật xem từng trang tạp chí, không ngừng ăn vặt, không thèm để ý hay quan tâm bất luận kẻ nào.

Ai?! Là ai nói chỉ cần có thể gạo nấu thành cơm là cách duy nhất có thể thuận lợi giúp hắn mang lão bà về nhà?

Được lắm, loại sai lầm này chính là do hắn ngu ngốc, ấu trĩ nhận thức sai đi.

Đúng vào thời khắc hắn có dũng khí mang quần lót của Mật Âu sang La gia “Tự thú” với trưởng bối cũng đã qua hơn ba tháng rồi, rõ ràng cha mẹ hai nhà đều biết chuyện của hắn và cô còn gật đầu đồng ý cho phép hai đứa lấy nhau, coi như hôn sự của cả hai đã định xong cả rồi, chỉ chờ cô gật đầu nắm tay hắn bước vào lễ đường mà thôi, hiện tại thì sao vẫn là bị cô xem nhẹ một bên đi? Hắn cũng không cần cô phải dắt tay hắn vào lễ đường chỉ cần cùng hắn đi đăng kí kết hôn để tên cô ghi vào chứng minh thư của hắn, thậm chí mong ba chữ “La Mật Âu” chân chính thuộc về của riêng hắn quả là khó khăn?

“Tiểu Âu, làm ơn đừng im lặng nữa mà, kết quả que thử là như thế nào?”

Sáng sớm hắn đã bị tiểu Âu gọi điện thoại đến đánh thức, bảo hắn phải nhanh đi mua que thử thai, hắn một giây cũng không dám trì hoãn, lập tức mua bằng được cho bạn gái đại nhân, trông mong chờ đợi cô từ nhà tắm bước ra sẽ cho hắn một cái tin kinh hi, kết quả cô lại không có biểu hiện gì đối với hắn còn thờ ơ, hờ hững.

Kỳ thật hắn cũng không mong sớm có đứa nhỏ, cho dù tiểu Âu không mang thai, hắn nhất định cũng sẽ không thay đổi tâm ý muốn kết hôn cùng cô, nhưng là trong hơn ba tháng qua hẹn hò, hắn thật vất vả mới làm cho tiểu Âu đáp ứng kết hôn với điều kiện chỉ cần cô mang thai liền nguyện ý kết hôn, hiện tại hắn muốn biết trong bụng cô rốt cuộc có hay không có bảo bảo là kết tinh tình yêu của hai người, đối với hắn mà nói cái chuyện này vô cùng trọng yếu, hắn đương nhiên rất nôn nóng muốn biết bằng được đáp án.

”Kết quả ư..” La Mật Âu rút cục ngẩng đầu nhìn hắn liếc mắt một cái, môi đỏ khẽ cười.”Anh đợi thêm mấy tháng nữa xem bụng em có nổi lên hay không đến lúc đó sẽ biết đi?”

”Giờ phút này một giây anh cũng chờ không nổi.” Hắn phát hỏa lớn, hai tay chống hông.”Anh tự đi lấy que thử xem kết quả.”

”Không được!” Cô xấu hổ hét lên, rất bần a.”Anh dám đi lấy nó ra khỏi thùng rác, ba tháng tới anh đừng hòng chạm vào em.”

Cân nhắc lợi hại, Chu Lập Nghiệp đành phải từ bỏ ý tưởng lấy đồ vật kia ra khỏi thùng rác của mình, suy nghĩ một phương án khác khả quan hơn.

Hắn bước nhanh đến giường ngủ của cô, lấy đi cuốn tạp chí trên tay cô, cũng lập tức cướp đi đồ ăn vặt của cô, không nói gì leo lên giường bắt đầu thoát y quần áo chính mình.

”Anh làm gì vậy? Bây giờ trời vẫn còn sáng sủa nha, ở đây là nhà của em đó, anh đừng có tùy hứng làm càn chứ!”

La Mật Âu khẩn trương nhìn về phía cửa phòng chưa khóa, lại nhìn không được lưu luyến ngắm nhìn thân thể cường tráng của hắn rất mê người, lồng ngực to lớn, cơ bụng săn chắc, đường cong hấp dẫn, mê ly.

Chu Lập Nghiệp không phải chỉ có vẻ ngoài cuốn hút mà người ăn ông này bên trong cũng thật tốt, ngay cả khi ở trên giường cũng là cực phẩm, có bao nhiêu mị lực làm người ta phải mất hồn, trầm luân, so với ai khác cô là hiểu biết rõ ràng hơn, mà buổi trưa hôm nay cô còn phải dự tiệc cưới của một người bạn, nếu ra ngoài với bộ dáng mệt mỏi như vậy là không thể được nếu không chỉ còn cách trốn ở nhà, hơn nữa người nhà cô còn ở dưới lầu ăn

sáng, mà phòng cô ở vị trí lý tưởng nằm bên trên phòng ăn lơ như kích động phát ra thanh âm đang xấu hổ làm kinh động mọi người ở dưới nhà.

“Anh không nghĩ nhiều như vậy đâu!” Chu Lập Nghiệp vẻ mặt kiên quyết, thái độ mạnh mẽ muốn ngay tức khắc xông trận, ngay cả ánh nhìn cũng nóng rực ham muốn nhìn chăm chăm lấy cô. “Như em đã nói khi nào mang thai liền nhanh chóng đi làm đăng ký kết hôn, vì vậy để đạt kết quả cao nhất, để anh có thể sớm cưới em về nhà. Từ hôm nay trở đi, anh sẽ mỗi ngày cố gắng cùng em tạo người, làm đến vài lần liền vài lần là có thể, rất nhanh trúng thưởng nha, không thành công quyết không bỏ qua ——”

“Anh cẩn thận một tí đừng làm thương tổn đến đứa nhỏ!”

Vừa thấy hần tính chồm lên người cô, La Mật Âu hai tay gắt gao ôm chặt lấy bụng, sợ hãi thốt ra.

“Đứa nhỏ? Em quả nhiên là đang mang thai.” Chu Lập Nghiệp cười vui vẻ, sung sướng còn có thỏa mãn.

La Mật Âu nhìn hần hí hửng hét lớn bên cạnh mình, lúc này cô mới thẳng thốt nhìn lại tư thế của mình hai tay ôm chặt lấy bụng, nháy mắt liền hiểu được chính mình lại mắc mưu của hần.

“Đáng giận, anh là cố ý!”

Lần nào cũng vậy cô đều bị hần dễ dàng lật tẩy thành công, La Mật Âu rất không cam tâm, hai tay thô bạo bóp méo khuôn mặt tuần mỹ của hần xả giận, cũng khiến cho chính mình tươi cười không ngớt.

“Hừ —— thực xấu!”

Cô buông tay ra khỏi mặt hần, kỳ thật nhện không nói cho hần biết cô cũng mệt chết, hướng chỉ hần trông ngóng, không ngừng thăm dò ánh mắt của cô. Tình cảm mãnh liệt của hần làm lòng cô say mê.

“Như thế nào kêu anh là đồ xấu trước mặt đứa nhỏ, anh chính là ông xã yêu dấu của La Mật Âu.” Hần vui vẻ vuốt lấy đôi môi đỏ mọng của cô nhưng trong lòng hần có chút bận tâm “Em sẽ không thất hứa chứ, lại bảo anh tiếp tục chờ vì em chưa nghĩ lấy chồng đi?”

Xem hần một có một chút khổ sở, một chút khẩn trương, La Mật Âu càng xem càng buồn cười, càng xem càng thấy thỏa mãn.

“Kết hôn đi, ngày mai đến cục dân chính đăng ký kết hôn, có thể đi không?” Cô trực tiếp ôm lấy cổ hần tò mò hỏi thêm một việc: “Em thật không hiểu, trừ bỏ em có một người cha giàu có, toàn bộ con người em thật là bình thường so với người phụ nữ khác càng thua kém hơn, anh lại có bằng cấp cao, sự nghiệp lại rất thành công, ngay cả về ngoài em cũng không bằng anh, vì sao mỗi ngày luôn muốn em lấy anh? Vì sao giống như trừ bỏ em, anh sẽ không thể lấy được những người phụ nữ khác tốt hơn làm vợ.”

“Đúng vậy a.” Chu Lập Nghiệp thật thà gật đầu. “Không lấy được em, anh chờ đến già cũng sẽ không lấy vợ.”

“Mà anh có cần nói khoa trương như vậy?” Cô bướng bỉnh xoay người chính hần, tiếp đó lấy giọng ra lệnh hỏi : “Nói, anh có phải hay không bị một chứng bệnh quái ác mà mọi người đều biết, duy chỉ có em không biết cho nên mới như vậy cố gắng muốn em nhận lấy trách nhiệm curvature mang anh cả đời, mà em là người phụ nữ ngu ngốc duy nhất bị anh lừa làm vợ? Ngoan ngoãn mà thú nhận tội lỗi trước hôn lễ sau ngày cưới em có thể. Ha..ha..ha.”

Cô cười gian ba tiếng, bàn tay nhỏ không có lực uy uy trong ngực hần, cô là đang tiến hành bức cung nha.

“Anh sợ a, anh đầu hàng ~~~ lão bà đại nhân tha mạng, tha cho anh đi.” Chu Lập Nghiệp rất ăn nhập phối hợp cùng cô, lộ ra vẻ mặt vô tội nói: “Anh không có bệnh không tiện nói ra, chỉ có căn bệnh cổ quái nhìn thấy tuyệt thế mỹ nữ không thương, chỉ yêu tuyệt thế nam nhân, ôn nhu mèo nhà không cần, càng muốn treo tường treo chọc tiểu mèo hoang, không thích theo đuổi mỹ nữ chỉ thích theo đuổi xấu nữ .”

“Uy , em mà là xấu nữ sao?” Nghĩ mãi cô cũng không hiểu hần đang nói đến cô sao?

“Chẳng lẽ em so với anh xinh đẹp hơn?” Hần cười hỏi.

“. Anh thắng.” Cô vừa buồn cười vừa không cam lòng, nắm lấy mũi hần lay lay. “Anh từ lúc nào đã không còn biết xấu hổ.”

“Anh như vậy là do luyện tập trong nhiều năm qua, nhờ vậy mới có thể cùng em tu thành chính quả chuyện tình .”

Hần thỏa mãn, nở nụ cười, ôn nhu khẽ vuốt khuôn mặt hồng nhuận của cô, trong mắt chứa đầy nùng tình mật ý.

“Có chuyện anh nói không sai, trừ anh ra! Em cũng vậy sẽ không lấy người khác, chỉ muốn là vợ yêu của anh thôi, không chỉ có mình anh nghĩ vậy, em biết chỉ có anh La Mật Âu mới có được hạnh phúc viên mãn, bỏ anh lấy ai đây?”

“Lập Nghiệp.” Cô rất cảm động, mũi sụt sịt .

“Em có biết em đối với anh rất quan trọng hay không?” Hần yêu thương ôm lấy mặt cô. “Từ trước em là em gái nhỏ của anh, cũng là người bạn tri kỉ của anh, sau em là người yêu của anh, là vợ, là mẹ của con anh, trừ bỏ cha mẹ của anh, từ khi trưởng thành đến nay anh đều bị em một người độc chiếm hoàn toàn, cho nên em không cần sợ hãi chúng ta sau khi kết hôn tình yêu sẽ nguội lạnh, sẽ ly tán bởi vì chúng ta không chỉ thuần túy có yêu, mà tâm linh tương thông, chúng ta thể xác và tinh thần đều thuộc về nhau, là sinh mệnh của nhau, ai cũng không thể dứt bỏ được ai, em sợ hãi mất đi anh, anh cũng vậy giống nhau, anh hứa với em nhất định sẽ cùng em sống hạnh phúc đến già, thẳng đến khi chúng ta không còn tồn tại trên đời, chúng ta ai cũng không

từ bỏ ai, được không?”

”Được.” Cô quyết liệt gạt đầu, cảm động nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

”Đừng khóc, về sau sinh đứa nhỏ yêu khóc thì làm sao bây giờ?” Hấn khẽ hôn mi mắt đầm ướt của cô, lấy tay gạt đi những giọt nước mắt đang không ngừng rơi.

”Ừm.”

”Vậy sao còn khóc?” Hấn đột nhiên lắc đầu thờ dãi: “Thật là, vốn cảm thấy bà xã của anh bộ dạng cũng không tệ lắm, không nghĩ tới khóc lên lại thành ra như vậy người quá đi! Chắc chắn, xấu như vậy anh vẫn còn muốn yêu điên cuồng đến chết? Em nói xem, anh có cần đi gặp bác sĩ tâm lý...”

”Thật chán ghét!”

La Mật Âu bị chọc ghẹo nín khóc mỉm cười, cúi đầu trực tiếp che lại cái miệng của hấn, sợ dĩ còn có chút không yên lòng, bất an bởi vì những lời thật lòng của hấn hứa hẹn suốt đời sẽ yêu thương cô, khiến cô cảm thấy an toàn, thanh thần đón nhận mọi thứ.

Được rồi! Bởi vì là hấn, cho nên cô nguyện ý từ bỏ mnăm tự do, một cuộc sống độc thân có thể vui chơi thoải mái, không ràng buộc để làm vợ hấn, vì hấn sinh con dưỡng cái, nguyện ý tin tưởng hấn, không còn buồn lo vô có, vui vẻ nhận lời cầu hôn, đem mình gả cho hấn trở thành vợ hấn thật sự.

”Chị, anh họ Dẫn Bàn tới tìm chị, mẹ gọi chị xuống dưới nhà ——”

La Tụng Đường vừa mới mở cửa phòng, sừng sốt hai giây, phanh mạnh một tiếng cửa phòng đóng lại cái rầm.

”Mọi người ơi! Chị gái mới sáng sớm lột trần quần áo của anh rể, vứt lung tung ở dưới sàn nhà, anh họ là phải đợi lâu rồi ——”

”La Tụng Đường!”

La Mật Âu tức giận hô to, cuộc đời cô đây là lần đầu tiên cô muốn vạ lây cổ em trai tác quái của mình.

”Ha ha ha”

Chu lập nghiệp phốc xịch cười to, chạy tới cánh cửa nghe ngóng thẳng em vợ huyền thuyên kể chuyện sói cách vách qua nhà ăn cừu con nào ngờ cừu nhỏ lại ăn từng ngụm hết thấy con sói, mà chị cậu chính là con sói kia .

”Đều là do anh làm hại! Còn cười!” Cô tức giận đem oán khí trút hết lên vị hôn phu của mình.

Nghĩ đến vừa rồi thẳng em trai chạy xuống lầu làm náo loạn, ồn ào “Cả nhà hấn là sẽ hiểu làm mất thôi” ! La Mật Âu khuôn mặt càng ngày càng ửng hồng, hoàn toàn không dám tưởng tượng cảnh mọi người ở dưới nhà đang bàn tán, tưởng tượng lung tung hình ảnh đẹp gì đang diễn ra trên này.

Nếu có thể! Cô đời này không nghĩ muốn bước xuống lầu gặp mặt người khác đâu!

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Ngươi Cưới Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.